

DEN STORA PASSIONEN.

Personerna:

En krögare
Judas Iskariot
En värdshusvärd
gäster i värdshuset
Andreas
Petrus
Jesus från Nasaret
Johannes
Jakob
folk i Kapernaum
en lam man
Tomas
Matteus
Filippus
Maria Magdalena
Hannas
Kaifas
Taddeus
Marcus
Simon Ivraren
Lukas läkaren
Jag, Ahasverus
Nikodemus
Josef från Arimatea
Pontius Pilatus, Prokurator i Judéen
Claudia, hans hustru
Herodes Antipas, tetrark i Galiléen
Herodias, hans hustru
Maria, Jesu moder
en piga
en gumma
en notarie
Soldater
Rådsherrar
Drängar
Pigor
Domstolsvittnen
Tjänare
Slavinnor
Jerusalems pöbel
Kleopas

Handlingen äger rum i Det Heliga Landet under Jesu tid.

Prolog.

Scen 1. Ett ruffigt värdshus.

- Krögare* Du har fått för mycket, Judas. Gå hem och lägg dig.
Judas Jag kan aldrig få för mycket. Jag kan aldrig få nog av livet.
Krögaren Han är full igen.
Värden Ja, nu slipper vi honom aldrig förrän han pratat ut alla gästerna.
Judas Vad begär ni av mig? Jag är bara människa! Jag har väl rätt att få prata med folk!
Krögaren Prata på tills vi kastar ut dig.
gäst 1 Det är den där filosofen som tycker om att diskutera.
gäst 2 Låt honom diskutera. Det gör bara gott att ventilera enas tankar. Värre är det att sitta ensam hemma med dem.
gäst 1 Vi vill gärna prata med dig, Judas.
Judas Inte mig emot! Vad har ni för konspirationer på gång mot den romerska regeringen?
gäst 1 Inga politiska komplotter nu igen, Judas! Tror du inte på världsordningen?
gäst 2 Vad har du emot världsordningen, Judas?
Judas Allt! Vad har ni att försvara den med?
gäst 1 Jesus från Nasaret försvarar den, och han är den enda i Israel som skulle kunna vräka den över ända.
gäst 2 Med vilken myndighet? Med vilka medel?
gäst 1 Han anses ju härstamma från kung David. Hela Galiléen följer honom. Han är den enda som skulle kunna sätta sig upp som judisk konung över Israel. Men han gör det inte. Han försvarar Rom och ordningsmakten.
Judas Vem är det?
gäst 1 Känner du inte Jesus från Nasaret?
Judas Kan något gott komma från Nasaret?
gäst 1 Det är vad alla judar frågar sig när de hör talas om Jesus. Men han om någon är god.
Judas Det tror jag inte på. Ingen är god i den tid vi lever i nu, där själva kejsaren är ett monstrum.
Krögaren (till värden) Du ser hur farlig han är. Han skulle kunna få oss alla korsfästa.
Värden Låt honom hållas.
gäst 1 Om du inte tror att han är god, så testa honom.
Judas Det finns inga goda människor längre. Det finns bara missfoster och opportunister. Alla andra går under. Romarna behärskar vårt land bara genom våld, och vi judar överlever bara genom att slicka romarna i häcken. Alla andra går under, om de inte tar avstånd från världen.
gäst 1 Jesus från Nasaret tar avstånd från världen men verkar ändå i den.
Judas Det kan man inte göra. Då är man dömd till undergång.
gäst 1 Än så länge har han klarat sig genom klok diplomati.
Judas Det låter som en riskabel investering.
gäst 2 Jag får det inte heller att gå ihop. Om han tagit avstånd från världen, varför verkar han då alltjämt i den?
Judas Ja, just det! Vad vill han? Vad gör han här?
gäst 1 (rycker på axlarna) Fråga honom.
gäst 2 Antingen förbereder han ett uppror mot romarna, eller så vill han göra sig en betänklig karriär.
gäst 1 Jag tror varken det ena eller det andra.

Judas Vad tror du då?

gäst 1 Ingenting. Jag föredrar att hålla mig utanför.

Judas Då är du feg.

gäst 1 Nej, förnuftig.

Judas Så här har du en framför dig som kan åtgärda förtrycket i Israel, och du struntar i om han gör det eller inte.

gäst 1 Nej, jag avvaktar.

Judas Om du inte kan ge mig kärlek, så ge mig hellre hat än likgiltighet, säger Herren.

Krögaren Nu börjar han igen.

Värden Nu är det nog, Judas.

Judas Har jag inte rätt? Om jag har fel så bevisa det, men om jag har rätt, varför går ni då emot mig?

Krögaren Du är omöjlig, Judas.

Judas Nej, bara kontroversiell, emedan jag vill göra något åt saken.

Värden Kasta ut honom.

gäst 1 Ett ögonblick! – Judas, vad vill du göra åt saken?

Judas Uppror mot romarna! Vräk omkull hela världsordningen!

gäst 2 Är det allt?

Judas Ja, det är allt.

gäst 2 En rimlig begäran, eller hur, mina vänner?

gäst 1 Kanske, men orealistisk. Romarna är här för att stanna.

Judas Bara om man accepterar det och dukar under.

gäst 1 Jesus från Nasaret accepterar det men dukar inte under.

Judas Vad du tjarar om din idol! Vad är det för en tjomme egentligen?

gäst 2 Han är son till en snickare.

Judas Än sen då? Vad är det för märkvärdigt med det?

gäst 1 Han ville inte bli snickare som sin far. Så han reste bort under många år. Sedan kom han tillbaka och skaffade sig lärjungar, som påstod att han var Messias.

Judas Är han det då?

gäst 1 Det är det som är frågan. Men han gör många tecken. Han botar sjuka och uppväcker döda.

Judas Det är inte tillräckligt.

gäst 2 Somliga menar att han är oäkta son till Josef timmermannen, och att hans fru Maria vänsterprasslat och att Josef gifte sig med henne bara av barmhärtighet för att ge legitimitet åt sonen. I så fall är han inte alls av Davids hus utan bara en bastard.

Judas För mig låter det som en tvivelaktig person, men om han bara kan frälsa judarna från romarna, så varför inte?

gäst 1 Satsa på honom, Judas. Han kan vara värd en investering.

Judas Jag ska tala om för er en sak. Fantasierna om Messias är bara drömmar. Det kommer aldrig att komma någon Messias. Det är kört för judarnas del. Redan Moses bedrog och ledde oss i fördärvet. Redan han var en galen fanatiker som uppfann begreppet 'Gud' och ledde hela Israel i fördärvet med den idén som lockbete. Och om er Jesus är en annan Moses är han en precis lika slug bedragare som Moses, Elias, Jeremias och alla de andra....

Värden Nu räcker det, Judas!

Krögaren Du är full!

Värden Ut med honom!

(De bråkar.)

Judas Den som dricker vin säger sanningen!

Värden Det säger romarna men inte vi israeliter!

Judas Har jag fel, så bevisa det! Men om jag har rätt, varför angriper ni mig då?
Värden Ut med honom!
gäst 2 Han har väl rätt att få diskutera.
gäst 1 Han tror aldrig på Jesus.
Judas Ni är bara taskiga skitstövlar som alla andra, som bara duger till
att slicka romarna i häcken!
Värden Ut med honom!
Krögaren Välkommen en annan dag när du är nykter och har mera pengar i fickpungen!
(kör ut honom)
Judas Ni är bara lakejer åt romarna som alla andra!
(Han sparkas ut och hamnar i rännstenen, där han ligger orörlig.)
Värden En mindre.
gäst 1 Om alla fanatiker skulle rensas ut ur Israel skulle man kunna leva här.
gäst 2 Frånsett att det då inte skulle vara några judar kvar här.
gäst 1 Du har rätt. Där det finns två judar finns det tre åsikter,
och de slåss då om den tredje.
(Jesus med sina lärjungar passerar förbi Judas i rännstenen.)
Andreas Här ligger ett redlöst fyllo.
Petrus Låt honom ligga.
Jesus Nej, likgiltighet är det värsta hos människan. Vänd på honom
och låt oss tala med honom.
Andreas (vänder på fyllot) Vem är du, fyllo?
Judas Vem är ni att ni skulle bry er om mig?
Andreas (till Jesus) Han är full och sludrar.
Jesus Låt mig tala med honom.
Johannes Mästare, låt honom vara. Har vi inte nog av syndare redan?
Jesus Vem är du, broder?
Judas Judas Iskariot, en förrädare mot romarna.
Jakob Akta er. Han är farlig. Han är politisk.
Judas Nej, jag är opolitisk men en sann anarkist. Vem är ni?
Jesus Han är ärlig. Hjälp honom upp.
Jakob Det här är Jesus från Nasaret, och vi är hans lärjungar.
Judas Just den man jag ville träffa. Han ensam kan återupprätta Israel.
Petrus Han är en av oss.
Johannes Du drar förhastade slutsatser, Petrus.
Jesus (till Johannes) Låt honom vara. *(till Judas)* Du är en av oss, Judas. Följ mig.
Johannes Men kan han vara oss till nytta?
Jakob Vad kan du göra, Judas?
Judas Jag är bra på ekonomi.
Jesus Bra, Judas. Du får ta hand om vår gemensamma kassa.
Jakob Kan vi verkligen lita på honom?
Jesus Ja, ända tills han sviker oss.
Judas Jag ska aldrig svika er, om inte ni sviker mig.
Petrus Han är en av oss.
Jesus Hjälp honom upp. *(Jakob och Andreas hjälper honom upp.)*
Lova mig bara en sak, Judas. Var aldrig mera onykter i mitt sällskap.
Judas Jag lovar.
Jesus Det är bra. Jag tror på dig. Kom, låt oss gå.
(De går, Jakob och Andreas stödande Judas mellan sig.)
Värden (inne på krogen) Stängningsdags! *(Alla bereder sig att bryta upp.)*

Scen 2. Jesus predikar i Kapernaum.

(Inne i ett stort hus. Trängseln är stor. Jesus syns knappt längst inne och hörs ännu mindre.)

- 1 Vad säger han?
2 Det vete fåglarna.
1 Det är väl ingen här inne som kan höra vad han predikar om.
2 Jo, de som står närmast, men de fattar inte nåt.
1 Varför predikar han då?
2 Det vete fåglarna.
(Några människor kommer och bär på en lam man på en bår under mycket stor möda.)
3 Stanna lite! Jag orkar inte mera! Sätt ner honom! *(De sätter ner honom.)*
4 Hur kan en lam man vara så tung?
den lame Ju tyngre börda för patienten, desto tyngre börda för läkaren.
3 Du är klok du!
den lame Om han där inne kan bota mig kan han bota vem som helst.
4 Vi kommer inte in. Det är för tjockt med folk.
den lame Jag måste in. Det är min enda chans.
3 Du ser väl själv att det är hopplöst!
den lame Bär ut mig då och fira ner mig från taket framför hans fötter.
4 Och om vi tappar dig så att du ramlar ner?
den lame Jag tar den risken.
3 Skyll dig själv!
4 Det var du som ville bli botad!
(De bär ut honom igen under stor möda.)
1 *(till Judas)* Du är ju en av hans lärjungar. Vad vill han egentligen?
Judas Därom tvistar de lärde. Men några tror att han kan bli en Messias.
2 Vi har haft hur många Messias som helst. Alla var de bedragare,
och de flesta korsfästes. Varför skulle den här vara äkta?
Judas Han är av Davids hus. Än så länge stämmer alla profetior in på honom.
1 Om han kan bli Messias är han inte Messias, och då kan han inte bli det heller.
Antingen är han Messias eller är han det inte.
Judas Det är just det som är spörsmålet.
2 Men vad menar du, som känner honom?
Judas Jag känner honom inte ännu. Jag har bara känt honom en kort tid.
Jag har inte kunnat pröva honom ännu. Men jag tvivlar på allt och mest på Messias.
1 Då tror inte du heller att han är Messias.
Judas Jag tror att Messias är en hopplös önskedröm.
2 Då är du realist.
1 Se upp! Vad händer där framme?
(Den lame firas ner framför Jesus.)
5 Det är den lame Simeon.
6 De vill att rabbin ska bota honom.
7 Om han kan göra det är han bra.
8 Ingen kan bota lame Simeon. Han har ju varit lam i evighet.
9 Må detta visa oss vad rabbin går för.
10 Antingen är han en bluff, eller så gör han något.
11 Säkert gör han något, men vad?
Jesus *(till den lame)* Min vän, dina synder är förlåtna.

1 Vad är det för nonsens? De bär en lam patient till honom,
och han förlåter honom hans synder.

Jesus (blir varse nr 1) Han vore inte lam om han inte hade en stor syndabörda att bära på.
Den tar jag bort för honom.

8 Du vet inte vad du säger, din skälm. Ingen kan väl förlåta synder utom Gud allena.

Jesus Det är du som inte vet vad du tänker. Jag frågar dig: Är det svårare
att säga till denne lame: Jag förlåter dina synder, eller: 'Stig upp, ta din säng och gå?'

8 Han är förryckt.

Jesus Nej, det är du som är klentrogen.
(*till den lame*) Stig upp, ta din säng, och gå.

den lame (reser sig alert från båren) Jag har fått nog av denna cirkus!
(*tar båren under armen och går bort därifrån.*)

flera Ett mirakel! Ett mirakel! (*Alla är storligen förundrade.*)

2 (*till 1*) Nå, vad säger du nu?

1 (*till Judas*) Jag tror vid min själ att din mästare skulle kunna visa sig vara en Messias.

Judas Om han är det väntar honom många svårare prov än detta.

Scen 3.

Tomas Nu sitter väl ändå Mästaren i klistret.

Petrus Hur så?

Tomas Vi är i ett öde landskap, och vi har omkring oss flera tusen män, lytta och trötta,
fattiga och sjuka, som alla är hungriga. Hur ska väl ens Mästaren kunna försörja dem alla?

Judas Tomas har rätt. Alla dessa medellösa människor har följt Mästaren
till sin undergång. De kommer att bli efter och dö.

Petrus Så får det inte gå.

Tomas Har du en annan idé?

Andreas Mästaren har säkert en lösning.

Petrus Han har ju löst värre problem.

Jesus (har märkt deras tvistemål, kommer fram) Vad har ni för bekymmer, mina vänner?

Judas Vi är mycket bekymrade. Se själv, Mästare! Här är flera tusen sjuka och trötta
som följt dig hit till ödemarken. Hur ska de alla få mat?

Matteus Jag föreslår att vi skickar bud till de närmaste byarna och köper vad vi kan.

Judas Vi har bara två hundra silverpenningar.

Filippus Bröd för två hundra silverpenningar vore inte nog
för att var och en skulle få ett litet stycke.

Jesus Ge ni dem att äta.

Petrus Vad då, Mästare? Gräs? Jord? Törnetaggar?

Andreas Här är en gosse som har fem kornbröd och två fiskar.

Jesus Det räcker. För fram honom till mig.

Andreas (för fram gossen) Det räcker nog inte långt, är jag rädd.

Jesus (välsignar bröden och fiskarna) Dela ut dem. De räcker nog.

Johannes Jag känner igen den där glimten i Mästarens ögon. Han har något på gång igen.

Judas Klarar han detta är det hans största tricks hittills.

Petrus Det är inte klokt. Pojken har fortfarande maten kvar.

Andreas Men alla som vill får mat.

Jesus Tomas och Judas, är ni övertygade nu?

Tomas Om vad, Mästare?

Jesus Om att jag vet vad jag gör.

Tomas Om alla dessa fem tusen blir mätta och det blir mat över är jag övertygad, Rabbi.

Jesus Men inte du, Judas.

Judas Jag tror ingenting förrän jag ser slutet.

Jesus (sätter sig bredvid honom) Du fascinerar mig, Judas. Ingen av de andra är så kritisk som du. Till och med Tomas accepterar synliga bevis, men inte du. De andra tror att jag är nästintill Gud själv, men du reserverar dig alltid. Du är den enda som aldrig har smickrat mig.

Judas Jag förstår inte, Mästare, vad du vill. Vad ska det hela gå ut på? Vart vill du komma? Vill du vara en profet eller en politisk ledare eller upprorsman mot romarna, som alla längtar efter, eller något annat?

Jesus Risken är att jag är Messias.

Judas Det har många trott före dig. De blev alla korsfästa. Om du vill bli en Messias har du ingenting annat att vänta dig än korsfästelse.

Jesus Om jag är Messias skall jag överleva korsfästelsen.

Judas Vad är det du säger?

Jesus Jag bara spekulerar. Ingen vet ännu om jag verkligen har möjlighet att bli Messias eller om jag ska bli korsfäst eller dödad som alla andra profeter. Det får framtiden visa. Men jag känner mig själv, vet vad jag går för och vet vad jag gör. Det får du aldrig tvivla på, Judas.

Judas Vill du då sluta illa?

Jesus Jag har ingenting emot att ta risker. Men jag vill bli förstådd. Allt hänger på det. Om jag blir missförstådd är allt mitt arbete förgäves.

Judas Vem är du då, Jesus? Säg det!

Jesus Det är för tidigt ännu. Men hur kritisk du än är, Judas, behöver jag dig också. De andra bara fjäskar, och särskilt Sebedei söner, som alltid vill vara mig närmast – den unge Johannes inbillar sig till och med att jag favoriserar honom. Han är bara renast och yngst av er alla – därför odlar jag hans fåfänga en smula. Men du med din kritiska vakenhet behöver jag som min bevakare. Kritisera mig gärna, Judas, och hjälp mig att aldrig sätta någon fot fel. En dag kan du bli omistlig för mig när vi kommer till Jerusalem.

Judas På vilket sätt?

Jesus Där väntar oss eldprovet. Endast en skärpt iakttagare som du, som vet att jag bara är en människa, kan där hjälpa mig med det slutliga genomförandet av min mission.

Judas Du talar i dunkla gåtor.

Jesus Jag hoppas bara att allt ska bli tydligt en dag.

Andreas Mästare, alla är mätta och nöjda, men maten har inte gått åt.

Jesus Hur mycket blev över?

Petrus Tolv korgar fulla.

Jesus Det är bra. Spara det till nästa gång.

Tomas Jag fattar ingenting. Hur bar du dig åt?

Jesus Ni behöver inte fatta det. Tro bara på vad ni själva ser och upplever. Mer än så begär jag inte.

(De fortsätter i muntert samspråk, men Judas avvaktar.)

Scen 4. Gästabudet i Betania.
Alla ligger bekvämt till bords.

Tomas Säg mig hur du bär dig åt för att uppväcka döda, Mästare.

Jesus Det kommer du aldrig att förstå, Tomas, förrän jag själv är död.

Petrus (misslynt) Åter pratar han om döden. (*till Jesus*) Vad är detta för ett ständigt prat om döden, Mästare? Vi lever ju, och vi vill alla fortsätta leva! Vi har det ju bra som vi har det! Du uppväcker döda och gör alla världens underverk!
 Varför då tala om döden, som om den angick oss?

Jesus Den angår inte er, men den angår mig.

Petrus Lägg av, Jesus!

Jesus Petrus, käre Petrus, du förstår ingenting nu, men framgent skall du förstå mest av alla. Din misslynthet oroar mig. Ja, vi mår alla bra nu, och vi har Lazarus mitt ibland oss i firandet av detta glada gästabud i Betania, så varför skulle vi bekymra oss? Tänk inte på döden, utan låt oss dricka och vara glada.

Petrus Så ska det låta!

Johannes Petrus, du måste förstå att Mästaren även måste få vara allvarlig ibland.

Petrus Men han pratar ju om döden som om han själv snart skulle dö!
 Det kan vi ju bara inte acceptera!

Johannes Men nu lever han.

Petrus Ja, det är ju för väl det!

Judas Men se vem som kommer här.
 (*Magdalena inkommer med utslaget hår ner till stjärten och nardusflaska.*)

Johannes Det är Magdalena.

Filippus Hon vill visst uppvakta dig, Jesus.

Jesus Låt henne komma. Hon är välkommen.

Filippus Kommer du med gåvor, Magdalena?

Magdalena (sätter sig vid Jesu fötter) Bara ett litet offer.

Judas Bara hon inte ställer till med en scen.

Petrus Jesus kan behöva lite uppvaktning. Han uppvaktar ju aldrig någon själv.

Filippus Man vad gör hon?

Judas Det är den dyrbaraste nardusoljan i Jerusalem.

Filippus Är detta riktigt passande?

Jesus Muttra inte. Låt henne hållas. Hon vet vad hon gör.

Petrus Om det inte vore Mästaren själv skulle man kunna tro att hon älskade honom.

Magdalena Det gör jag, men inte som ni tror.

Filippus Mästare, det här passar sig inte.

Jesus Var inte dum nu, Filippus. Hon smörjer ju bara mina fötter.

Judas Men det är ett makalöst slöseri. Den oljan kostar minst tre hundra silverpenningar.

Filippus Det kunde i stället ha givits åt de fattiga.

Jesus Bråka inte nu, mina vänner! Hon smörjer mig bara för min begravning.

Petrus Nu börjar han igen!

Tomas Mästare, du talar om din egen begravning som om det var en struntsak.
 Skämtar du? Vad menar du egentligen?

Jesus Jag menar vad jag säger. Maria vet omedvetet vad hon gör. Jag har uppväckt Lazarus och flera andra från döden, men jag ska själv därför inte undgå döden. Men som lön för mitt livsverk skall jag uppstå igen efter döden.
 Livet är alltid rättvist i längden.

Andreas Han talar i gåtor.

Filippus Kör bort henne, Judas. Hon ställer till med en scen annars.

Jesus Nej, Judas, låt henne vara. Ingenting är viktigare än vad hon gör.
 Och när ni framgent skall berätta om mitt liv måste ni även framhålla hennes roll och vad hon har gjort för mig idag.

Judas Vem är du egentligen, Jesus? Varför har du bett oss följa dig?
 Vad åsyftar du egentligen? Du har aldrig talat i klarspråk utan bara i dunkla gåtor.

Jesus Hur ser du på mig, Judas?

Judas Jag ser dig som din moders ende son, som därför har skämt bort dig, så att du i trygg modersbundenhet fått storhetstankar om dig själv genom förträngd sexualitet, och dessa idéer har förlätt dig att tro att du är den verkliga Messias. Du har utvecklat märkliga läkaregenskaper genom Gud vet vilken utbildning, och nu prövar du dig fram genom ständigt farligare experiment för att se hur långt du kan gå. Men du vandrar i en drömvärld och märker inte vilka farliga och mäktiga fiender du skaffar dig. Du går som i sömnen med en sömngångares ofelbara säkerhet.

(spänd tystnad)

Jesus Ingen av er vet något om mig. Men du, Judas, vet mest av alla.

(bestörtning och förvåning bland apostlarna)

Jag ber er alla att gå ut en stund i trädgården.
Jag vill tala ensam med Judas.

Petrus (till Johannes) Vad skall det här betyda?

Johannes Jag hoppas att han tar Judas i upptuktelse.

Petrus Vad har du emot Judas?

Johannes Jag har misstänkt det värsta om honom från början. Han har alltid varit kritisk mot vår Mästare, men Jesus har aldrig förmanat honom.

Jesus (varnande till Johannes och Petrus) Allt är i sin ordning. Gå ut nu.

Johannes Nej, Mästare, allt är inte i sin ordning. Han där (*pekar*) har fått hand om pengarna hela tiden, och det har han utnyttjat till att stjäla ur pungen för sitt eget privata bruk!

Judas Bevisa det, din nedrige snorvalp!

Jesus Inget bråk! Gå ut nu!

Johannes Jag bråkar inte! Jag säger som det är!

Judas Du är lika bortskämd av din mor som Jesus, Johannes.
Därför tror du på din egen fantasi av ren egenkärlek.

Petrus Kom nu, Johannes, så går vi. (*går ut med Johannes som de två sista.*)

Judas Johannes är bara avundsjuk för att du vill prata intimt med mig.

Jesus Jag förstår det. Han skulle bara veta att det minsann inte är något att vara avundsjuk för.

Judas Hur så? Har du någon svår uppgift åt mig?

Jesus Den svåraste av alla. Den svåraste tänkbara. Bara min egen blir ännu svårare.

Judas Vad kan vara svårare än att uppväcka Lazarus?

Jesus Att ta livet av mig.

Judas (tvekar, vet inte vad han ska tro)
Allt detta prat om döden – herre, överväger du självmord?

Jesus Ja, Judas, och du måste hjälpa mig.
(Judas är tyst.)
Du är den ende som kan göra det. Du är den ende av er jag kan lita på.
Du ensam är seriös och förnuftig.

Judas (efter en tyst minut) Förklara dig äntligen, Mästare.

Jesus (ser ner mot golvet) Jag ska berätta något om vad ingen av er vet något om.
I tolv år var jag fjärran utomlands i österland. Jag grälade med mina föräldrar, då jag visste vad mitt kall var, och de kallade det dumheter och krävde att jag skulle gifta mig och bilda familj. Jag lämnade dem då för att få klarhet i mitt öde och studera andra länder och religioner än mitt eget. Jag vandrade omkring i Indien i tio år och lärde mig allt det viktigaste om buddhismen och hinduismen.

Judas Vad är det?

Jesus Det behöver du inte veta. Men där insåg jag hur jag skulle genomföra mitt kall.

Högt utbildade hinduer kan låta sig begravas och synas vara döda för att sedan kunna återkallas till livet igen. Det är en svår teknik som bland annat nödvändiggör sväljandet av tungan.

Judas Jag har hört talas om sådant. De gör det i Persien. De som gör det kallas fakirer. Under skendöden upplever de en existens utanför kroppen.

Jesus Då vet du vad det handlar om. Jag måste genomföra en sådan offentlig föreställning inför hela världen.

Judas Till vilken nytta? Bara för din egen fåfänga?

Jesus Jag är jude. Gud är Gud. Vi judar känner Gud. Resten av världen känner honom icke. Jag vill införa en ny aspekt av Gud så att effekten genljuder i hela världen – kärlekens Gud, barmhärtighetens Gud, självpuppoffringens Gud.

Judas Därför alla dessa tecken med helandet av sjuka, botandet av blindas och uppväckandet av döda. Räcker inte det?

Jesus Nej, det räcker inte, Judas. Det räcker inte politiskt. Även den världsliga världsmakten måste bringas till underkastelse under kärlekens och ödmjukhetens, hjälpsamhetens och vänlighetens Gud.

Judas Rom?

Jesus Just det. Jag måste med mitt exempel beseгра inte bara fariséerna och överstepräster, inte bara Pontius Pilatus och grekerna, utan hela det imperialistiska Rom.

Judas Den största tänkbara ambition. Kan du lyckas?

Jesus Jag har noga tänkt ut och förberett allt. Esséerna skall hjälpa mig. Men du måste även hjälpa mig.

Judas Hur?

Jesus Jag måste be dig spela den mest otacksamma av alla roller som förrädare.

Judas Mot Israel? Mot Rom?

Jesus Nej, mot mig.

Judas Förklara hur du menar.

Jesus Överstepräster vågar inte röra mig. Om inte de fängslar mig kommer jag aldrig inför Rom. Jag behöver någon som förräder mig åt överstepräster. Det är den enda länk i kedjan som fattas.

Judas Och hur ska det gå till? Ska jag gå in till dem och säga: 'Hej på er, överstepräster! Vet ni om att Jesus är världens nedrigaste bedragare? Ni måste genast sätta honom bakom lås och bom!' Jag blir bara utskrattad. De skulle aldrig ta mig på allvar. De skulle se mig som en tok.

Jesus En sak måste vilken jude som helst alltid ta på allvar.

Judas Vad då?

Jesus Pengar. Du måste gå till dem och säga: 'Hur mycket vill ni ge mig för att jag överlämnar Jesus åt er?'

Judas (tror inte sina öron) Du menar verkligen allvar. Och skall jag göra detta?

Jesus Ja, Judas. Bara du kan göra det. Alla skulle falla för ett sådant bedrägeri; inte bara överstepräster, utan även alla dina bröder skulle ta det på allvar.

Judas Du menar lärjungarna?

Jesus I synnerhet de. Ett sådant rollspel från din sida skulle helt överväldiga dem.

Judas Men jag förstår ändå inte vart du vill komma.

Jesus Du behöver inte förstå det. Du måste bara lita på mig.

Judas Så jag skulle genomföra denna roll för att du skulle få genomföra din roll som Messias?

Jesus Glöm Messias. Glöm allt utom Gud. Jag vill bara göra själva hjärtpunkten av uppenbarhet för hela mänskligheten. Men ingenting är svårare än det.

Gud För att komma därhän måste jag löpa linan ut och gå genom graven – för att kunna triumfera med livet över döden.

Judas Jag förstår inte alla detaljer. Men jag skall göra vad du begär av mig.
Jesus Lita bara på mig. Det är allt jag begär.
Judas Jag hoppas kunna fatta mer så småningom.
Jesus Det gör du, Judas. Efter att esséerna återbördat mig till livet skall allt framstå som uppenbart och självklart.
Judas Jag önskar jag kunde tro på mig.
Jesus Bara lita på mig.
Judas (efter en viss tvekan) Och om det inte fungerar?
Jesus Vad skulle inte fungera?
Judas Om något går snett? Om till exempel översteprästerna ändå trots pengarna vägrar ta mig på allvar?
Jesus Tro mig. Ingenting är allvarligare för en jude än en fråga om pengar. Och det gäller inte bara judar, utan den svagheten är gemensam för alla, att om människor bara får betalt för det, så går de på vad som helst.
Judas Jag tror du har rätt, Jesus.
Jesus Vi är alltså överens?
Judas Om du kan ta den risken kan jag det också.
Jesus Bra. Men kom ihåg: för att det skall lyckas får aldrig någon veta om det, inte ens någon av de andra lärjungarna.
Judas Du vet hur tyst jag kan vara. Jag dör hellre än avslöjar en judisk hemlighet.
Jesus Därför är du den mest utvalde av alla. Kom. Låt oss gå till de övriga. Örtagårdens svalka väntar på oss. *(De bryter upp.)*

Första akten.

Scen 1. Hos översteprästerna.

Hannas Vem är denne försmädlige Jesus egentligen?
Kaifas En farlig man. Han påstår sig vara Messias.
Hannas Är han Messias?
Kaifas Jag vet inte. Ingen vet, men många tror det. Men antag att han inte är det.
Hannas Ingen har varit det hittills. Varför skulle han vara det då?
Kaifas Ingen har heller påstått sig vara det tidigare, men denne lär påstå det på fullaste allvar, och allt simpelt folk tror honom. Han är populär. Därför vågar vi inte kröka ett hår på hans huvud. Lika litet som romarna vågar reta folket vågar vi göra det.
Hannas Har du försökt förhöra honom?
Kaifas Ideligen. Vi skickade redan i början folk till Galiléen för att ta reda på vem han var och för att pröva honom. Vår vän Nikodemus reste själv dit för att se honom och tala med honom och kom tillbaka övertygad om att Jesus från Nasaret var större än Johannes Döparen, som var en profet.
Hannas Stämmer alla Messiasprofetiorna in på honom?
Kaifas Så gott som. Han är son till Josef från Betlehem och av Davids hus.
 Man säger att till och med den döende Herodes blev så rädd när han hörde stjärntydares förutsägelser om barnet att han i sitt sjukliga förföljelsemani beslöt att döda alla gossebarn i Betlehem, vilket han också gjorde, men Josef med sin hustru och nyfödde son undkom. Jesus är ytterst väl skolad i Lagen, Profeterna och Skrifterna och gick en tid hos Hillel. Han blev tidigt besatt av Messiasdrömmerierna och beslöt att försöka realisera detta judarnas enda återstående hopp. Men vi behöver ingen Messias. Vi har ju templet och är nästan självständiga under romarna, som inte vållar oss andra sorger

än den dryga skatten. Alla upplopp mot romarna har varit judarnas eget fel.
Men ingen har på senare tid skaffat sig ett sådant inflytande bland judarna som denne Jesus.
Alla älskar honom. Han har ordets makt, och hans profetiska gärningar är större
än Elias profetens. Han kan gå hur långt som helst om ingen stoppar honom.

Hannas Pilatus berättade för mig att han oroades av att man hade hyllat en judisk profet
från Galiléen som judarnas konung och skriket 'Hosianna Davids son!'
och mer eller mindre gjort hans ankomst till Jerusalem till ett triumftåg.
Romaren sade till mig: 'Blir det ett nytt uppror i Jerusalem är det ni och er religion
som först stryker med.' Är det sant att denne som utger sig för att vara Messias
även vill göra sig till judarnas konung?

Kaifas Där om vet jag intet. Men även om han aldrig burit vapen själv och aldrig åstundat
någon världslig position så har han en makt över folket
som kan leda folket till vad som helst.

Hannas Han måste stoppas.

Kaifas Hur? Jag har försökt fångsla honom, men soldaterna kom tillbaka och sade:
'Han talade till oss som ingen har talat till oss förut' och var helt förtrollade.

Hannas Även andra har vittnat om hans demoniska makt över sinnena.
När han vållade rabalder i sin hemstad Nasaret försökte de störta honom
ut för klippbranten men kom av sig.

Kaifas Ja, sådan är han. Vi kan icke fånga honom om inte någon, som han själv säger,
kastar den första stenen.
(Det bultar på porten.)

Vem är det?

Judas (utanför) En Israels tjänare.

Kaifas Vad vill ni?

Judas Jag vill överlämna Jesus från Nasaret åt er.
(Hannas och Kaifas ser på varandra. Kaifas öppnar porten.)

Kaifas Vem är du?

Judas Judas från Kariot. Jag är en rättrogen jude som ni och därtill levit.

Kaifas Du vill överlämna Jesus från Nasaret åt oss?

Judas Ja.

Kaifas Hur kan du göra det?

Judas Jag är hans lärjunge.

Kaifas Varför vill du göra det?

Judas Jag är trött på honom. Jag står inte längre ut med hans övermod.
Han får alla människor omkring sig att känna sig små och skamsna.
Han trycker ner alla i skorna med sin överlägsenhet. Han tror att han är Gud.
Men han är bara en människa, och det ska han få lära sig.

Kaifas Du är villig att ta ansvaret för att vi fångslar honom?

Judas Ja. Men ni får inte göra honom illa. Visa honom bara att Gud och Moses
är mer än Jesus från Nasaret.

Hannas (till Kaifas) Akta dig. Jag vädrar en fälla. Denne man är inte ärlig.

Kaifas (till Judas) Vad vill du då att vi skall göra med honom, om vi inte får göra honom illa?

Judas Gör vad ni vill, men ni har ingen rätt att kröka ett hår på hans huvud.

Kaifas Det vet vi nog att vi inte har. Den rätten är förbehållen romarna.
Vi skall bara förhöra honom i så fall och i nödfall rannsaka honom.
Men vi tackar dig för ditt initiativ. Vad vill du ha för ditt besvär?

Judas Jag är trött på att ständigt gå och hungra och frysa i Mästarens sällskap
och aldrig ha tak över huvudet. Ge mig pengar så att jag klarar mig sedan
när jag har lämnat honom.

Kaifas Du tänker lämna honom?
Judas Så som han har övergivit Moses och Lagen och Profeterna och satt sig över sabbaten, så överger jag honom i egenskap av levit.
Kaifas Ditt tal övertygar mig. Hur mycket vill du ha?
Judas Inte mer än trettio silverpenningar.
Kaifas (till Judas) Det är skäligt. Du får pengarna när vi har honom fast.
Judas Jag föreslår att jag leder er till honom på natten när de sover.
Jag vet var de brukar sova.
Kaifas Gud har sänt dig hit. Vi har alltid undrat vart han har tagit vägen när det mörknat.
Judas Får jag pengarna nu?
(Hannas och Kaifas ser på varandra.)
Kaifas (till Hannas) Nå, vad säger du?
Hannas (tillbaka) Jo, han menar allvar. Köp honom.
Kaifas Ja, du kan få pengarna nu. *(Han väger upp pengarna.)*
Judas Tack. *(tar pengarna och ser nöjd ut: hans list har lyckats.)*
Kaifas När kommer du till oss?
Judas Så fort tiden är mogen.
Kaifas Bra. Vi litar på dig.
Judas Men kom ihåg: gör honom inget illa.
Kaifas Vi skall bara tukta hans övermod.
Judas Det är det enda som behövs. *(bugar sig och går.)*
Kaifas Vad menar du om denne man?
Hannas En rask, ivrig och intelligent man med anlag för girighet. Det är hans svaghet.
Kaifas Ja, ingenting kan förstöra en människas själ så som pengar, som alltid är världslig makt. Men den makt som inte är världslig är farligare.
Hannas Pengar är siffror. Jesu ords makt hotas nu av snöd materiell vinning.
Vem skall vinna: själens makt eller Mammons?
Kaifas Vi får se. Är Jesus utan svaghet klarar han sig.
Endast om han gör anspråk på makten är han farlig.
Hannas Ja, vi får se.

Scen 2. Den sista nattvarden.

(Simon Petrus och Johannes ställer allt i ordning för nattvarden.)

Petrus Tror du att de hittar hit?
Johannes Hur skulle de inte göra det? Mästaren vet ju allt. De behöver bara följa honom.
Petrus Ja, du har rätt. Mitt största fel är att jag alltid tvivlar. Jag kan aldrig bli fri från mitt tvivel vilka underverk han än gör. Jag är skeptisk av naturen, och det skall du veta, att det var endast motvilligt som jag från början övergav barn och familj och följde honom.
Johannes Men du hade ju inga barn.
Petrus Nej, och tur var det, men min hustru var som ett barn för mig.
Johannes Tänk inte på henne.
Petrus Tänker du aldrig på kvinnor, Johannes?
Johannes Nej, jag är ren och tänker endast på Mästaren.
Petrus Ja, du är den renaste av oss, och ingen går så upp i hans liv och tankar som du.
Johannes Det är min plikt.
Petrus Ja, och min också, men jag kan inte uppfylla den.
Johannes Du är för klentrogen.

Petrus Ja, jag vet.
Johannes Tror du inte ens efter Lazarus' uppväckande att han är Guds närmaste?
Petrus Kanske.
Johannes Akta dig bara, så att du inte helt och hållet tror på honom först när det är för sent.
Petrus Det var en hemsk tanke hos dig, Johannes. Du vet att ingen älskar Mästaren så som jag. Det är bara hans visioner jag har svårt för att förstå. Särskilt när han dillar om sin egen bortgång vägrar jag att följa med. Tar du hans hot om avsked från oss på allvar?
Johannes Jag tar allt han säger på allvar.
Petrus Det vägrar jag att göra, ty ibland är han inte klok.
Johannes Du förstår honom inte alltid.
Petrus Gör du det?
Johannes Jag förstår alltid hans känslor.
Petrus Har han känslor?
Johannes Nu kommer de. *(Buller hörs i trapporna. Någon snubblar.)*
Jakob (utanför) Sakta i backarna, Tomas!
Tomas Jag bara snubblade.
(Taddeus, Judas, Tomas, Jakob, Matteus och de andra kommer in. Sist kommer Jesus i tyst men intensivt samspråk med Marcus. De diskuterar villkoren för hyrningen av salen.)
Taddeus Ja, nu är man bra hungrig!
Matteus Det var länge sedan vi nu fick ett ordentligt mål mat.
Taddeus Har vi pengar nog så att vi klarar oss över påsken, Judas?
Judas (darrande och stammande, känner sig upptäckt) Hur så? Ja, jag tror det.
Marcus (till Jesus) Ni får låna den här salen hur länge ni vill, och ni behöver inte betala mer än vad ni redan har gjort. Jag behöver den ändå inte.
Jesus Jag ser att vi har kommit till rätt ställe. Var du en av oss, Marcus.
Marcus Tyvärr, jag måste gå ner, men jag kommer tillbaka senare. *(går)*
Jesus Seså, bänka er nu. Vi har en påsk att gå till mötes. Mordängeln är redan på väg, och den förstfödde skall alltför snart offras. Sätt er, jag ber.
(Lärjungarna kommer i ordning och lämnar bordsändan åt Jesus. Närmast till höger därom sitter Johannes och därefter Petrus. Närmast på andra sidan sitter Jakob och sedan Judas. I andra ändan av salen tar Jesus av sig överklädnaden och binder om sig ett linnekläde samt hämtar vatten i ett tvättfat. Han går fram till den yttersta lärjungen, som är Taddeus, och börjar tvätta hans fötter.)
Petrus Vad är detta?
Tomas Han tvättar hans fötter.
Judas Det är inte värdigt honom.
Andreas Varför tvättar han fötterna på Taddeus?
Matteus Nu går han över till nästa.
Petrus Det här är inte klokt!
Simon Ivraren Mästare, vad gör du?
Jesus Jag tvår era fötter.
Simon Varför?
Jesus För att rena er och mig själv.
Simon Men vi är alla nytvagna och kan inte bli renare.
Jesus Ni kan inte bli renare, men jag kan bli det.
Simon Hur?
Jesus Genom att göra mig till er tjänare.
Andreas Vi bör tjäna dig, och så tjänar du oss!

Jesus Ni skall bli som jag.
Andreas Hur då?
Jesus Genom att vara varandras tjänare. Den är störst som ödmjukar sig mest. Ingen ära är större än förödmjukelsen. Den som vill vara störst av eder, han göre sig till de andras tjänare.
(Jesus tvår Jakobs fötter. Denne är tyst liksom Johannes.)
Petrus Herre, skulle du två mina fötter?
Jesus Därtill är jag sänd.
Petrus Kommer aldrig på fråga!
Jesus Petrus, du förstår icke nu vad jag gör, men när jag är borta skall du förstå det.
Petrus Herre, jag förbjuder dig att säga så! Jag är inte värdig att två dina fötter, och så tvår du mina!
Jesus Om jag ej får två dina fötter, Petrus, kan du aldrig bli som jag, och du har då ingen del i mig.
Petrus Herre, två i så fall ej endast mina fötter utan även huvud och händer och hela min kropp, ty ingen del av mig får vara utan del i dig.
Jesus Det räcker med fötterna.
(Fottvagningen fortsättes under tystnad. Endast de redan tvagna viskar sinsemellan. Jesus avslutar förfarandet, bär ut vattnet och slår ut det så att det hörs, tar av sig linneklädet och kommer tillbaka i sin riktiga överklädnad och sätter sig vid bordsändan. Hans hållning är rak men sorgsen.)
 Så är ni nu alla rena, men dock inte alla.
Johannes Herre, allenast du av oss är ren.
Jesus Ingen kan bli helt ren, ty den som en gång har befläckt sin själ kan aldrig bli helt fri igen på annat sätt än genom döden. Men jag är det rena lammet som genom min död skall befria alla från synd, ty så högt älskar Gud världen.
Petrus Herre, tala icke så.
Jesus Förmana mig inte, Petrus. Du kan inte hejda historiens gång. Ni kommer inte att förstå vad som skall hända i natt och i morgon, och ingen människa skall någonsin förstå det, men det måste dock ske för Guds skull. Och ni är mina enda vittnen, och efter min bortgång skall ni föra min världsförsonande gärning vidare vare sig ni vill eller inte och vare sig ni förstår dess mening eller inte.
Jakob Herre, förklara vad du menar, ty många här förstår dig inte.
Jesus Så som jag har krupit på golvet för er och tvagit era fötter, så skall ni ödmjuka er för världen och mänskligheten och avtvå den dess hänsynslöshet och synd, dess okunnighet och dess våld. Så som jag har erövrat er med kärlek, så skall ni erövra världen med kärlek. Ty jag är en kärlekens konung som i all ödmjukhet kommer med enbart frid och välvilja för att grunda det enda eviga riket på jorden, och den som kommer med våld och pengars makt skall Gud och historien förkasta. Ödmjukhetens frid och fattigdomens frihet skall frälsa alla länder från våldet, och efter mig skall den uppgiften bli er, ty jag går vart jag ej kan vända tillbaka ifrån.
Jakob Herre, förklara för oss vart du ämnar ta vägen.
Jesus Jag har aldrig gjort något annat. Den som känner skrifterna känner mig, ty alla profeter från Moses framåt har talat om mig. Jag är den som Moses talar om när han säger, att 'Gud skall skicka en profet som evigt skall leda er,' David sjunger ständigt om mig i sina psalmer, ingen har så förebådat min ankomst som den outrannsaklige Jesaja, och även Jeremia har förebådat mig liksom Daniel, Hosea, Amos, Sakarja och andra. Men för att Guds kärlek för Israel och världen skall fullbordas måste jag gå igenom det yttersta lidandet och dö som en illgärningsman.

Andreas (lugnt) Herre, det tillåter vi inte.

Jesus Ni har redan tillåtit det.

Jakob Hur?

Jesus En av er har redan förrått mig.

(Stor uppståndelse. Alla pratar i mun på varandra. "Vem har förrått honom? Är det du?

Herre, inte kan väl jag ha gjort det? Vem kan det vara? Kan det vara sant?

Det kan inte vara sant! Det är ju absurt!" och så vidare.)

Judas Herre, inte kan det väl vara jag?

Jesus Det ordet var ditt. Håll det för dig själv.

Petrus Herre, om än alla förråder dig så skall jag aldrig göra det.

Jesus Vänta du bara. Innan hanen har galit skall du tre gånger ha förnekat mig.

Petrus Aldrig, herre. *(för sig själv)* Det är för absurt. Nu måste väl ändå Mästaren dilla. Ingen av oss skulle kunna göra något sådant.

(till Johannes) Fråga honom i hemlighet om det verkligen är sant.

Johannes (lutar sig nära Jesus) Herre, vem kan göra något sådant? Vem är det du menar?

Jesus Den som nästa gång doppar brödet med mig.

(Jesus doppar sitt bröd som om ingenting hänt. En annan hand doppar så sitt bröd i samma skål. Den handen är den intet ont anande Judas.)

Kom ihåg vår överenskommelse, Judas. Du har mycket att göra. Sätt i gång.

(Judas känner sig träffad och reser sig och går tveksamt från bordet.

Alla betraktar honom utan att förstå vad som sker. Så går Judas brådstörtat ut.)

Petrus (till Johannes) Var det förrädaren? *(Johannes nickar sakta.)*

(Petrus vänder sig till Matteus på andra sidan.) Jag fattar ingenting!

Jesus Nu börjar det. Nu börjar det fullbordas. Nu börjar mitt frälsningsverk fullbordas.

Innan vi skiljs har jag mitt viktigaste bud att giva eder, och det är att ni skall älska varandra. Älska varandra så som jag har älskat eder. Om ni har kärlek inbördes är ni mina rätta efterföljare som ingenting skall kunna besegra eller skada. Kärleken skall hålla er immuna mot världslighetens förföljelser, och ert ord och er välvilja skall segra vart ni går, och ingenting skall vara er omöjligt. En tjänare kan icke bli mer än sin herre, men han kan bli som sin herre. När jag icke mer är hos eder skall ni vara såsom jag.

Petrus Herre, vart går du?

Jesus Du får se. Du kan icke följa mig nu, men i framtiden skall du följa mig.

Petrus Hellre än att du skiljs från oss skall jag offra mitt liv för dig.

Jesus Jag kommer att hinna före.

Tomas Herre, hur skulle vi kunna följa dig om vi inte vet vart du går?

Jesus Tids nog får ni veta det. Jag går till Fadern, den Gud som älskar oss och hela världen, och ingen kan komma till Gud utom genom mig, ty jag är sanningen.

Tomas Herre, även översteprästerna menar sig ha monopol på sanningen.

Vem har rätt: du eller de?

Jesus Därvid sade du rätt, Tomas. De har monopol på sanningen därigenom, att deras ställning som religionens högsta ansvarige inbringar dem pengar och därmed makt över Israel. Men sanningen är att den världsliga ekonomiska makten är utan sanning. Därför har Judas lämnat oss, ty han hade hand om vår ekonomi: makten däröver har fört honom på andra vägar och bort från oss. Vem som har rätt, översteprästerna och Judas med pengarna och makten eller jag med blotta Ordets makt är vad vi får se.

Johannes Herre, översteprästerna fruktar att du tänker göra dig till Gud.

Jesus Jag är Guds son och avbild precis som var och en av er. Vi är alla av Gud.

Den som förnekar det gudomliga i sig förnekar Gud, vilket är den högsta hädelsen.

Varen I Guds söner såsom jag är Guds son, och fostren I en värld av Guds söner, och alla människorna i hela världen skall förenas i kärlek, ödmjukhet och frid.

Endast genom ödmjukhet kan världsordningen äga bestånd, och endast den religion kan frälsa hela världen vars enda lagar är ödmjukhet inför Gud och människor, kärlek inför nästan och frid med världen. För att denna dröm må bli verklighet måste jag gå igenom den yttersta ödmjukelsen.

Johannes Herre, hur skall vi klara oss när du icke längre är med oss?

Jesus Min frid giver jag eder, och den skall bestå till evig tid, och den andan skall upprätthålla er så länge ni lever och alla som känner mig. Frukta icke.

Ni börjar leva när jag upphör att leva. För att ni, Israel och världen må leva i frid måste jag offra mig. Översteprästen Kaifas lär ha sagt, att det är bättre

att en offras för folket än att folket offras för mig. Därmed menar han, att han fruktar att jag kan uppvigla Israel mot Rom, vilket ingen skulle vara betjänt av och allra minst jag. Men såsom jag offras för Israel, så skall Israel offras för Rom, och så skall Rom offras för världen. Så skall min kärlek och frid erövrå världen.

Samtidigt dömer jag därigenom världen, ty världen var utan synd tills jag kom och påtalade den. Jag höjde mig över världens synder och gjorde därmed världen medveten om sin synd. Därför hatar mig världen och skall den bestraffa mig. Men genom att jag böjer mig för världens orättfärdiga dom, ty den hatar och dömer mig blott för min överlägsenhet, så skall jag övervinna den och vara dess ende evige konung.

Och såsom jag har förföljts, hatats och dömts skall även ni i mitt namn hatas, förföljas och dömas; men såsom min kärlek har besegrat världen skall min kärlek genom er även besegra världen: den skall upprätthålla er, och i er dödsstund skall ni liksom jag segra och triumfera såsom vittnen för den eviga sanningen.

Tomas Herre, många judar anser dig vara besatt av förföljelsemani.

De säger att ingen vill döda dig.

Jesus Ändå skall de döda mig mot sin egen vilja och hellre acceptera våldet och förödelsens styggelse än mig, ty sådan är världen.

Därför är det viktigt att jag bjuder den världen spetsen och besegrar den.

Tomas (till Matteus) Jag förstår inte vad han menar.

Jesus Mycket av vad jag säger förstår ni inte nu, men framdeles skall ni åtminstone förstå ett och annat.

Prövningens stund är kommen, rövarena skall skilja herden från fåren, och vargen skall förskingra alla får åt olika håll. Därför har jag givit mitt kött och mitt blod för eder i symbolisk gestalt av detta bröd och vin, på det att så ofta ni äter detta bröd och dricker denna kalk till minnet av mig jag må vara hos eder och förbli i edra själar.

Genom detta förbund skall ni aldrig vara ensamma utan alltid förenas i frid och kärlek hos mig. Ty min ande skall aldrig överge er så länge ni minns mig.

Seså, mörkret har fallit på, och förberedelserna för offret närmar sig sin fullbordan. Ve den som har släppt våldets makter lösa, ty för honom vore det bättre att han aldrig varit född, ty hans ansvar är värre än kejsarens.

Petrus Herre, vi skall försvara dig mot hela världen. Se, vi har två svärd.

Jesus Det räcker. Men använd dem inte.

(Marcus kommer upp med en god vän.)

Marcus Denne man insisterade på att få komma in. Jag hade fullt sjå med att förklara att ni inte fick störas.

Jesus (till den andre, reser sig) Min vän, jag trodde du hade övergivit mig.

Jag Du är förrädd till översteprästerna. Nu överger jag dig aldrig.

Jesus Sannerligen, du skall få din lön. Kom, mina vänner, stå upp och låt oss gå.

(De bryter upp under allmänt buller och sorl. Marcus stannar kvar och städar.)

Scen 3. Hos översteprästerna.

- Kaifas* Jag har kallat er hit, kära vänner, för att med er diskutera affären Jesus från Nasaret.
- Nikodemus* Det är i sanning en sällsam tid på dygnet att kalla oss hemifrån.
Är det något som har hänt?
- Kaifas* Vi kommer att få närmare möjlighet att tala ut med denne Jesus denna afton om vem han är och vad han egentligen vill.
- Josef från Arimatea* Kommer han hit självmant?
- Kaifas* En av hans lärjungar har erbjudit sig att överlämna honom till oss.
- Josef* Med våld?
- Kaifas* Våld lär knappast behövas med en så fridsam natur.
- Nikodemus* Varför har ni kallat oss hit?
- Kaifas* För att rådgöra med er. Ni är de medlemmar av vår Sanhedrin som haft de största sympatierna för denne Jesus. Därför ville jag få er på det klara med....
- Hannas* Därför är det viktigt att ni är med när vi talar med honom.
- Nikodemus* Tänker ni förhöra honom?
- Kaifas* Ja.
- Nikodemus* Det är olagligt.
- Hannas* Det var det vi ville diskutera med er om. Vi har ingen tanke på att anställa någon rättegång, då ett fall som detta är unikt i historien. Vi har aldrig tidigare haft att göra med en man som påstått sig vara Messias.
- Nikodemus* Gör han det?
- Kaifas* Gör han inte det? Du, Nikodemus, känner honom bäst av oss fyra.
- Nikodemus* Han är en profet som har Guds ord på sin tunga. Han är den frommaste och ädlaste man som Israel har sett efter kung David. Men först och sist är han en vanlig människa, och ni har ingenting att frukta av honom. Han vill bara göra gott.
- Hannas* Men han förvillar folket. Han predikar att varken Roms eller Moses lag längre gäller för dem. Han är en drömmare och bedragare som för folk bort från verkligheten. Han leder Israel bort från Lagen. Och de säger att han inbillar sig vara Gud.
- Nikodemus* Är det sant?
- Hannas* Det är det vi måste undersöka.
- Nikodemus* Ni vill alltså anställa ett privat förhör utan prejudikat, utan rättegång och utan dom bara för att få veta sanningen?
- Kaifas* Exakt.
- Nikodemus* Och ni har bett mig och Josef från Arimatea hit för att be oss att inte bråka om saken.
- Hannas* Just det.
- Nikodemus* Nåväl, eftersom Jesus från Nasaret är den mest rättfärdiga personen som kanske existerar i världen idag kan väl en sådan sak näppeligen skada varken honom eller oss eller Israel, så jag ser ingen anledning till att bråka om saken. Vad säger du, Josef?
- Josef* Jag säger ingenting, men jag skall komma och lyssna.
- Hannas* Tack. Då väntar vi bara på lärjungens initiativ.
- Nikodemus* Vilken av lärjungarna är det?
- Kaifas* En levit från Kariot som heter Judas.
- Josef* Jag vet vem det är. Den unge rabbin fiskade upp honom ur rännstenen efter att han kastats ut från en krog. Han är den minst pålitlige av Jesu lärjungar. Inget gott kan komma av detta.
- Hannas* Du har redan gått med på saken, Josef.

Nikodemus Ett ögonblick. Ämnar denne tvetydige lärjunge spela rollen av ett slags förrädare?

Kaifas Var lugna, mina herrar. Hans enda funktion är som kontaktperson mellan oss och nasarén. Vi har länge velat tala med Jesus från Nasaret, men han har aldrig gjort sig tillgänglig. Genom denne Judas har vi äntligen fått kontakt.

Hannas Vi har minsann tagit reda på vad denne Judas är för en person. Han var tidigare zelot och hörde till den mest militanta motståndsrörelsen, men denne Jesus från Nasaret har fått honom att lugna ner sig. Han har aldrig varit berusad eller bråkig mera sedan han lärde känna Jesus från Nasaret.

Josef Jag anar likväl orent spel i det hela.

Nikodemus Vi kan inte ändra på saken nu, Josef, men vi kan bevaka den och se till att allt går rätt till.

Hannas (genast) Det är därför ni är här.

Kaifas Just det.

Josef Nåväl, vi skall lyssna och vara beredda på att ingripa.
(*Tystnad. Det knackar på porten. Kaifas öppnar.*)

Kaifas (till de övriga) Det är lärjungen. Stig in, Judas. (*Judas och Jag stiger in.*)
Men vem är denne andre?

Judas En skomakare och god vän till mig. Han känner Jesus från Nasaret lika väl som jag.

Kaifas Vill han också ha pengar?

Jag Nej tack.

Josef Jag känner denne man och kan gå i god för honom. Han var klasskamrat med vår man från Nasaret och har samma bildning.

Hannas (till Judas) Varför är han här?

Judas Det skadar väl inte med extra vittnen, eller hur?

Josef Nej, det gör det verkligen inte.

Hannas Nåväl, låt honom vara med.

Kaifas Det här är Nikodemus och Josef från Arimatea från Stora Rådet. Vad har ni att förtälja?

Judas Jesus från Nasaret sitter just och avslutar den första sederaftonen, och de kan bryta upp när som helst.

Kaifas Du står fast vid att vilja överlämna honom?

Judas Ja.

Kaifas På vilken grund? Berätta det för Nikodemus och Josef här.

Judas (suckar) Många anser honom vara en övermodig bedragare. Jag anser det i viss mån också, men jag vill gärna få klarhet i saken, och det vill väl alla andra också, särskilt ni, gissar jag.

Josef På vilket sätt är han en bedragare?

Judas Jag har inte sagt att han är det. Men risken är att han gör sig till Messias utan att vara det. Messias är för mig en idé hos de gamle som aldrig kommer att förverkligas, men även om den aldrig kan resultera i något kan man inte leka med den heller. Den får inte missbrukas.

Nikodemus Så du tror aldrig att Messias skall komma?

Judas Nej.

Nikodemus Då är du en sadducé. Men vad anser din vän här?

Judas Han har studerat med Jesus i sin ungdom. Han har mycket att berätta om honom.

Jag Jag är ingen part i målet utan är här endast som vittne för att jag känner Judas väl och är intresserad av allt vad som händer i fallet. Jag studerade i min ungdom för Hillel den gamle samtidigt som Jesus från Nasaret gjorde det, och Jesus var hans älsklingslärjunge tills det uppstod en konflikt.

Hannas Vad var det för konflikt?

Jag Hillel den vördnadsvärde ansåg att judendomen skulle bli världsreligion, men Jesus ansåg att judendomen aldrig skulle kunna bli världsreligion i sin traditionella form.

Hannas Så han ville förändra Moselagen?

Jag Han ville upphäva den för världens skull men ändå församla hela världen inför Gud. Men Hillel vägrade ge avkall på en bokstav av Moselagen. Därmed skildes deras vägar.

Hannas Vad gjorde Jesus sedan?

Jag Han gick till esséerna samman med sin halvbroder Jakob och sin kusin Johannes Döparen, som redan var essé.

Kaifas (till de övriga) Det förklarar en hel del, eller hur, mina herrar?

Hannas Och vad gjorde Jesus sedan?

Jag Han for hem till sin moder och arbetade tills han blev döpt av Johannes Döparen. Då fick han sin kallelse.

Hannas Sin kallelse till vad?

Jag Till att inleda sitt frälsningsverk av mänskligheten.

Josef Mina herrar, det synes mig att vi håller på att ingripa i gudomliga skeenden som vi inte har något med att göra. Jag ber er att inte ha någonting att göra med denne man.

Hannas Vänta litet. Vad vet du mera om Jesus?

Jag Bara vad alla vet.

Hannas Och vad menar du om honom? Varför har du kommit hit med Judas Iskariot?

Jag För att få veta vad som är rätt. Jag tror att Judas gör vad som är rätt, men jag tror att vi alla kommer att få ångra hans tilltag.

Nikodemus Är du själv en av Jesu lärjungar?

Jag Nej, men jag är hans vän, och jag anser att han riskerar att gå för långt i sitt övermod.

Judas Han har redan gått för långt.

Hannas När gick han för långt?

Jag När jag vågade kritisera honom.

Kaifas Vad sade han då?

Jag Han sade: 'Den som kritiserar mig kritiserar även min fader, Israels Gud. Den som överger mig överger även min fader, Israels Gud. Det finns ingen väg till Gud utom genom mig. Och om du vägrar att ha någon del i mig har du heller ingen del i Gud.'

Kaifas Vilka övermodiga ord!

Hannas Och vad svarade du?

Jag Jag svarade: 'Den som talar så är icke av Gud, och Gud kan man då endast finna genom att ta avstånd från dig.'

Kaifas Stötte han bort dig då?

Jag Han sade: 'Här skiljs våra vägar. Vart jag går kan du icke följa mig. Men på det att du må veta att jag var den jag var skall du icke dö förrän jag kommer tillbaka.' 'Och när kommer du tillbaka, herre?' Och då kom han med ett av sina märkligaste uttalanden. Han sade: 'Efter att jag har dött skall även Israel dö och gå under, och av Jerusalem och dess tempel skall icke bli kvar mer än bara jämmer och klagostenar. Men liksom jag skall uppstå igen från de döda skall även Israel uppstå från de döda. Och först när så har skett och du åter har fått skåda mig i vårt hemland norrut så skall du i ofrid få fara hädan.' Så sade han.

Josef Han är en profet. Det är ingen tvekan om saken.

Hannas Men vi måste välja mellan Moses, Esras och Hillels lära och denne profets lära, som vänder Israel bort från Lagen, och vår plikt är att upprätthålla Lagen. Därför måste denna profet närmare förhöras.

Kaifas Rätt så, min svärfader.

Hannas Pilatus har ställt soldater till vårt förfogande. De väntar på ditt ord, Judas.

Judas Vi bör inte vänta längre. Allt är redo. Huvudsaken är att ni får tala med honom. Det är bara därför jag är här. Några soldater är knappast nödvändiga.

Hannas Du får soldaterna med dig i alla fall.

Josef (för sig själv) Jag tycker inte om det.

Judas (till Mig) Kommer du med?

Jag Nej, jag går härifrån.

Judas Det är inget farligt. Mästaren har ingenting att frukta.

Jag Jag fruktar att ni sätter i gång något som sedan ingen av er kan kontrollera.

Hannas Det är på vårt ansvar.

Jag (skeptisk) Är det? (går)

Kaifas Gå nu, Judas. Din mästare väntar på dig.

Judas Ja, det gör han. (*ser sig tveksamt omkring*) Kommer ingen annan med mig?

Nikodemus Nej, Judas. Detta får du göra ensam. Vi andra väntar här.

Judas (för sig själv) Min mästare väntar på mig. Ja, det är bara hans ord som gäller. (går)

Nikodemus (till Josef) Vad tror du om saken?

Josef Jag tror att det blir en lång natt.

Andra akten.

Scen 1. Getsemane.

(Jesus inträder med sina lärjungar.)

Jesus Aftonen är mörk och mörkare än den skall vara. Vinden är kylig och kyligare än den skall vara. Detta är frestelsernas natt då mörkret tar överhanden över ljuset, då ondskan tar herraväldet över godheten och då människan tar herraväldet över Gud. Dock, få äro de som är medvetna om denna natts hemsighet. Trots min fatalism och medvetenhet om mitt öde alltsedan jag döptes och mitt ständiga tjat om min nära förestående död är det ingen av mina lärjungar ens som känner något av denna nattens fasa, min sista natt i livet. De är trötta och vill bara sova och tror att morgonen skall få se mig i centrum av allas uppmärksamhet i templet som vanligt. I centrum av allas uppmärksamhet för hela världen från och med i morgon och till evig tid – det är mitt öde, och där slutar mitt liv samtidigt som det börjar. Så föds jag och världen på nytt. Från detta år borde en ny tideräkning börja, ty de gamla, efter Roms grundläggning, efter den första grekiska olympiaden och efter världens skapelse, var mindre händelser än min frivilliga offerdöd i morgon. I morgon – ja, vad är det, Petrus?

Petrus Här är det oss gott att vara. Låt oss ej gå längre in i örtagården.

Jesus Säg åt de andra att vi stannar här. Men jag måste gå ännu ett stycke, vart ni icke kan följa mig efter.

Petrus Säg icke så, herre. Så länge vi kan följer vi dig.

Jesus Kom då med mig ett steg längre, du och Jakob och Johannes, och vaka med mig, ty jag kan icke sova denna natt.

Jakob Du är upprörd herre.

Jesus Du behöver inte påminna mig. Detta är frestelsernas natt då Guds nitälskan lägrar sig över världen och kommer åstad förskräckelse, som vid Herrens förbund med Abraham, då denne fick veta om Israels framtida trälldom i Egypten. Även vi skall vara världens trälrar i tre hundra år innan vår kärlek har besegrat världen. De svåraste prövningar väntar oss alla. Vaken med mig och bedjen att vi ej må ge vika för frestelsen.

Petrus Herre, vilken frestelse?

Jesus Till exempel att somna. Vänta här. Jag är strax tillbaka. (*går längre bort.*) Herre, måste jag dö? Måste jag korsfästas? Måste mitt lidande bli så fasansfullt? Jag skälver av skräck i min hela lekamen, och hjärtat är upprört som om det var nära att få slag. Allt har du givit mig, och allt skall du nu taga ifrån mig. Du har älskat och gynnat mig som ingen annan, du har talat till mig och uppenbarat din kärlek för mig och offentliggjort den för andra, du har verkligen gjort mig till din närmaste son, och nu tänker du offra mig och ta livet av mig på det grymmaste vis historien känner. Och så säger världen att du icke har behag till människooffer! Men må jag vara det första och sista till din ära, och jag offerar mig gärna, ty endast så kan lagen och skrifterna fullbordas och mitt evighetsrike av kärlek på jorden realiseras. Herre, tack för att du ger mig den bittraste av alla kalker, och tag den icke ifrån mig, utan giv mig kraft att inmundiga varje dess droppe. – Vem rör sig i buskarna?

Marcus Herre, det är jag.

Jesus Är det du, Marcus?

Marcus Jag följde efter er hit.

Jesus Välsignad vare du, lille man. Har du sett de andra?

Marcus De sover allesammans.

Jesus Johannes och Petrus och Jakob också?

Marcus Ja, men för sig.

Jesus Kom, låt oss gå och väcka dem. De ville vaka med mig. Mina herrar, sover ni? Kunde ni icke vaka med mig en enda timme?

Petrus Herre, vinet var så gott.

Jesus Är icke människan herre över vinet?

Petrus Herre, om du vill skall vi nu vaka med dig och icke mera somna.

Jesus Anden är villig, men köttet är svagt. Min bedrövelse kan ni ändå icke dela. Kom, Marcus. (*till Marcus*) Min själ är djupt bedrövad intill döden. Stanna här och var vaken och vakta för min skull. (*går längre bort.*) Fader, för dig är allting möjligt, men jag känner nu min begränsning. Du har varit med mig tills nu, men nu känner jag hur du går ifrån mig. Stanna hos mig, Herre, till det bittra slutet, på det att jag må orka härda ut! Ty du har gett mig den hemskaste av alla kalker att dricka, som jag måste dricka ensam. Lämna mig ej att dricka den utan din hjälp. Fader! Hjälp mig att leva dagen ut. – Ja, vad är det, Marcus?

Marcus Herre, de har alla somnat igen.

Jesus Har de somnat igen?

Marcus Ja.

Jesus Och Petrus, som ville ge för mig sitt liv. Om han anade min bedrövelse....
Mina herrar, måste ni sova nu, när jag som bäst behöver er?
Orkar ni inte ens bedja att orka vara vakna med mig en timme?
Det är som om mina får redan var förskingrade. Men ännu är icke slaget fallet.
Dock ser jag ljus närma sig i fjärran. En alltför kort frist har jag ännu att leva.
Sedan är vi alla förlorade, men blott för en liten tid. (*går längre bort.*)
Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalken ifrån mig.
Dock icke som jag vill, utan såsom du vill. Min vilja är härmed ett intet,
ty den är underkastad din och världens från och med idag,
på det att det värsta må uppfyllas. Herre, jag gråter av förfäran,
och gråter och svettas blod av feber och skräck inför vad som komma skall,
och du i din grymhet är tyst såsom mörkret och natten och blott fyller på
min ohyggliga lidandes bågare utan att ge mig den ringaste tröst.

Marcus Herre, det nalkas en skara av beväpnade män med facklor.

Jesus Ingen tröst? Jo, här är min tröst. En tjänare gav du mig som icke svek mig
i min bittraste ensamhets stund. Tack för varningen, Marcus.
Det är tydligen dags att bryta upp härifrån.
(*Återkommer till Petrus, Johannes och Jakob som sover igen.*)
Ja, sov ni och vila eder, ty nu är det nog. Frestelsen är över och stunden har kommit.
Se, världens makt är på väg för att överlämna mig i översteprästens
och världens syndares händer. Slut är det nu med vår trygghet och frid
på det att den må bli hela världens. Stig upp, mina vänner,
och låt oss gå och väcka de övriga, ty ingen av dem har orkat vaka de heller.

Jakob Herre, vi vet inte vad vi skall säga. Våra ögonlock var så tunga.

Jesus Det är över nu, Jakob. Tids nog får ni sova när mitt rike har tillkommit,
men till dess får ni aldrig sova mer. Låt oss nu alla stå upp och gå,
ty förrädarens steg är nära.

Petrus Vem är det som kommer?

Johannes En stor skara av folk. Vi skulle ha hållit oss vakna och flytt med vår Mästare.

Tomas Låt oss nu dö med honom i stället.
(*Ljuset kommer stadigt närmare, och Judas kommer först in på scenen.*)

Judas Var hälsad, rabbi! (*kysser Jesus häftigt på båda kinder.*)

Jesus Förräder du din rabbi med en kyss? (*till bandet*) Mina herrar, vem söker ni?

en soldat Vi söker Jesus från Nasaret.

Jesus Det är jag. (*Tystnad.*) Vad väntar ni på?

Petrus Herre, skall jag slå till dem?

Jesus Tyst. (*till bandet*) Jag frågade er vem ni söker.

en soldat Vi skulle hämta Jesus från Nasaret.

Jesus Jag har redan sagt eder att det är jag. Så tag då mig, men låt dessa övriga gå.

Petrus Ni rör inte Mästaren!
(*Han gör ett utfall med sitt svärd och hugger till en person vid örat. Tumult.*)

Jesus (ropar) Stick ditt svärd i skidan, din drummel! Vet du icke att våld föder våld,
och att envar som tar till svärd skall förgöras med svärd? Låt det icke gå längre!
(*till den skadade, vars öra han lägger sin hand på*) Var helad och synda icke mer.

Petrus Skulle jag icke försvara dig, Mästare?

Jesus Skulle du hindra skrifterna från att uppfyllas? (*ropar till bandet*) Mina herrar,
såsom mot en rövare har ni dragit ut med påkar och svärd.
Varje dag den här veckan har jag uppträtt offentligt i templet och varit tillgänglig
för alla som velat mig något, men ni har valt att komma i mörkret och ta mig med våld.
Varför kysste du mig, Judas?

Judas Jag kysste dig för att försäkra dig om att du var i goda händer
och ingenting har att frukta.

Jesus Dina kyssar kändes snarare som en passion.

Judas Ja, jag kysste dig för att jag älskar dig,
och för att du nu äntligen får visa vad du går för.
Är du Messias skall du segra, och är du det inte skall du bli frisläppt.

Jesus Du vet inte hur rätt du har talat. Men dina egna idéer ingick inte i programmet.
Risken är, Judas, att du förvandlar det hela till en överdrift.
Och måste du komma med hela mörkrets makt?

en soldat De hade två svärd. Skall vi gripa dem alla?

en annan Om denne är skyldig är de alla medskyldiga.

Jakob Skyldiga till vad?

soldaten Ni har förlätt folket.

den andre Bind honom för säkerhets skull. (*Jesus händer bindes. När någon lägger hand på*
Marcus flyr alla därifrån vid åsynen av hur Jesu händer bindes samman.)

soldaten Lika bra det, så är vi av med dem.

den andre Kom nu, Jesus från Nasaret, judarnas konung! (*De går. Endast Judas blir kvar.*)

Judas Har jag gjort rätt? Ingen bär större ansvar för honom än jag.
Må jag ta reda på saken och följa med allt vad som sker med honom,
men de lovade mig att icke göra honom illa. Dock har de redan bundit hans händer,
bara för att Petrus, den drummeln, högg till med svärdet.
Ett dåligt riktat hugg var det dessutom.
Det blir aldrig folk av hans stackars lärjungar, och vad skall jag hädanefter ta mig till?
Mitt hjärta känns uppfyllt av tomrum och smärta och mörker
som hotar ta överhanden över mitt liv, men det är bara en känsla.
Det går säkert över när denna dagen är förbi.
Jag ville ju bara kurerat Jesus från hans självdestruktivitet
med att uppfylla hans vilja och låta överstepräster ge honom en läxa.
Men hans prövningar är mina. (*går*)

Tredje akten.

Scen 1. Lilla Sanhedrin hos Hannas.

Hannas Var välkommen, Jesus från Nasaret, och bli icke förskräckt inför dessa
aderton medlemmar av Sanhedrin, som vi har väckt upp mitt i natten för din skull.
Detta är ingen process, utan vi vill bara tala med dig.
Vi har hört talrika anklagelser mot dig, och vårt enda syfte är att ta reda på
om det finns någon grund för folkets klagomål mot dig eller icke.
Vad vill du säga?

Jesus Om detta icke är en rannsaking, varför har jag då förts hit bunden
som en vanlig brottsling?

Hannas Lösgör hans rep. (*Jesus befrias.*)
För det första lär du ha sagt, att du kunde förstöra Jerusalems tempel
och bygga upp det på nytt inom tre dagar. Vad menar du med sådant tomt skryt?

Jesus Jag menade icke Jerusalems tempel, som visserligen skall komma att förstöras,
men icke på tre dagar; utan jag menade min egen kropps tempel.

Hannas Det gläder oss att du inte menade vad du sade.
Så har man klagat på att du har botat sjuka och drivit ut onda andar på sabbaten.

Varför har du vanhelgat sabbaten?

Jesus Det är skillnad mellan arbete och välgärningar. Arbeten, som att plöja, hugga sten och idka affärsverksamhet är icke lovliga på sabbaten, men vem försummar att rädda en annans liv för att det är sabbat? Att vägra tolerera välgärningar bara för att de äger rum på sabbaten är ingenting annat än hjärtlöshet och avund. De människor som jag råkat bota på sabbaten hade jag kanske aldrig mött på en vardag.

Nikodemus Moses lag tillstod oss att rädda liv på djur om de råkar illa ut fastän det är sabbat.

Hannas Då faller den anklagelsen. Som du ser är vi icke omöjliga att ha att göra med fastän vi allesammans är judiska skriftlärde, sadducéer och fariséer, som du så ofta har fördömt. Även din välgörare Nikodemus är farisé. Varför har du fördömt oss? Varför har du dragit oss alla över samma kam i ditt förtal av oss inför folket? Varför hatar du de enda som upprätthåller Israels och Moses heliga lag?

Jesus Förvisso är Moses lag helig, och förvisso helgar den hela Israel, och varje dess bokstav äge laga kraft så länge det finns judar. Som jag en gång sade offentligt har jag icke kommit för att förändra Lagen utan blott för att fullborda den. Jag har icke förrätt er eller Israel. Men jag har vänt mig emot ert maktmissbruk. Ni överstepräster av Hannas familj och sadducéernas släkte är rikast i Israel, och era pengar använder ni till att rikta Israel och Rom. Jag har drivit ut era månglare ur templet av rent ursinne över att behöva åse penninghandel i Guds hus. Ni har med era smutsiga affärer vanhelgat templet och hela er familj och hela sadducéersläktet och hela farisépartiet och allt vad skriftlärdom heter. Jag har aldrig vänt mig mot er lära utan endast mot ert missbruk av den. Hade Moses stått här hade han anklagat er hårdare än jag, och alla ruttna skurkar av ert parti hade förgåtts i hemsökelse och spetälska. Men jag har ej kommit för att döma utan för att försona.

Nikodemus Väl talat, Jesus från Nasaret.

Hannas Ditt våldsamma uppträdande i templet hade varit nästa anklagelsepunkt. Du åstadkom skador för tusentals kronor, och fattiga människor blev ruinerade; deras duvor flög bort, och deras pengar, som du slog ut på marken, knycktes av allmänheten. Du tog till våld i templet, du som alltid har predikat icke-våld. Kan någonting urskulda det?

Jesus Jag har redan medgett att jag var ursinnig.

Hannas Du ångrar således detta?

Jesus Jag medger att jag i blind vrede uppträdde olämpligt, ty därmed åstadkom jag ingenting gott. Men även Moses blev understundom besatt av helig vrede.

Hannas I samband därmed förbannade du även ett fikonsträd som genast dog, vad nu det skulle vara bra för; och du tillät en sköka att kyssa och smeka och smörja dina fötter och torka dem med sitt hår. Ett högst passande uppförande för en judisk profet!

Jesus Hesekiel tvingades av Gud att äta koskit.

Hannas Jag vet. Fikonträdet och skökan hör inte hit. Men du har retat många judar till ursinne med dina förmätna förolämpningar och utmaningar gentemot dem, och det har förskaffat dig många fiender. Annars vore du inte här. Vår plikt är att skydda dig och vårt folk främst mot romarna,

som inte tål att se fler uppror i Jerusalem.
Har du bett en enda av dina fiender om ursäkt?
Måste du vara så förmäten i ditt offentliga uppträdande?

Jesus Om fyrtornet inte brinner synligt i natten reser alla mörkrets och havets vandrare vilse.
Hannas Du vill leda oss rätt, menar du?
Jesus Min plikt är att säga och göra vad som är rätt utan hänseende till personen.
Hannas Gör du rätt i att vålla oro i Israel så att Rom hotar beröva oss den lilla frihet vi har?
Jesus Har jag handlat orätt i att säga sanningen?
Hannas Folk kallar dig redan för 'judarnas konung'.
Men den dagen judarna gör sig en konung skall Israel krossas av Rom,
och då skall verkligen vårt underbara tempel, denna stolthet för hela världen,
förstöras, som du säger. Vill du det?

Jesus Översteprästen Kaifas har visst sagt, att det är bättre att en man dör för folket
än att hela folket förgås. Endast därför har jag kallats hit för att förhöras,
och ni vet, och jag vet, att jag måste bli dömd.

Hannas Man påstår att du har sagt dig vara Messias och att du vill göra dig till Gud.
Vem är du?

Jesus En människoson som kom med himmelens skyar, för att tala med Daniel.
'Åt denne gavs välde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål
måste tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som icke skall tagas ifrån honom,
och hans rike skall icke förstöras.'

Nikodemus Han citerar ur Skriften.
Hannas Är du den Människoson som Daniel talar om?
Jesus Ja.
Hannas Då är du en drömmare och svärmare och galning och ingenting annat
som inte vet vad du talar om och som förleder folket till farliga spekulationer
som inte kan leda till något gott för någon. Du är ansvarslös.
Sådana kan vi icke låta gå lösa om de ej behärskar sig.

Jesus Så döm mig då för min sanning.
Hannas Du måste förhöras inför Stora Rådet av översteprästen Kaifas.
Det blir ditt nästa steg. Bort med honom.
*(Jesus föres bort. Stort sorl och intensiva diskussioner medan han bortföres.
Endast Nikodemus är tyst och ser efter Jesus.
Även Judas Iskariot, som gömt sig i bakgrunden, är tyst och avlägsnar sig efter Jesus.)*

Scen 2. Översteprästernas gård.

Johannes Kom in och värm dig vid elden. Jag är gammal i gården här
och känner översteprästernas familj. De kan inte göra oss något illa.

Petrus Om du insisterar så.

Johannes Jag skall under tiden ta reda på vad de har gjort med vår Mästare.
Vänta här så länge. Jag kommer snart tillbaka.
*(Johannes går. Petrus ställer sig och värmer sig vid elden.
Soldater, drängar och pigor förekommer på gården.)*

Petrus Hur kunde jag svika Mästaren? Jag skulle ha huggit örat av dem allihop.
Men Mästaren var för god för att tillåta mig,
och i stället rände jag iväg i panik efter de andra. Men ännu kan jag gottgöra det.
Om jag bara finner honom och får honom ut härifrån,
så skall jag sedan aldrig mer släppa honom ur sikte.
Men vad glör den där pigan på mig för? Har hon aldrig sett en karl förut?

Pigan Var inte du också tillsammans med Jesus från Galiléen?
Petrus Nej då, du misstar dig.
 – Bra. Nu går hon bort. Blängande fruntimmer är det värsta jag vet.
 Men vad viskar hon om med soldaterna? Kan hon inte lämna mig i fred?
 Och där kommer nu ännu en annan gumma fram mot mig. Vad vill hon då?
Gumman Jo då, jag har förvisso sett dig med mannen från Galiléen.
Petrus Jag har aldrig sett någon man från Galiléen. Jag vet inte vem ni pratar om.
en soldat Ditt uttal röjer dig. Du är själv från Galiléen.
Petrus Förbanne mig om jag det är! Jag känner icke denne er Jesus från Galiléen!
(I det samma gal en tupp samtidigt som dörrarna öppnas och Jesus föres ut.
Jesu blick möter genast Petri blick. Petrus grips av panik och rusar ut.
Han rusar och rusar och rusar tills han får håll och måste stanna.
Tårarna har då redan brutit fram under en god stund. Nu bara gråter han
och gråter och gråter. Till slut kommer det brutet fram och knappt hörbart:)
 Mästare, hur kan jag mera leva efter detta?
(Och han gråter bitterligen utan att kunna upphöra därmed.)

Scen 3. Hos översteprästererna.

Nikodemus Jag måste protestera mot att ni sammankallar Stora Rådet i denna sak.
 Det är mot lagen.
Kaifas Alla de sjuttio är redan kallade. Vi kan inte inställa det nu.
Nikodemus Varför har ni så bråttom?
Hannas Påsken börjar den kommande aftonen. Sedan är det för sent,
 ty under påskens nio dagar kan vi ingenting göra.
 Lärjungen Judas kom till oss nu, och det tillfället måste vi utnyttja.
Nikodemus Varför vill ni döda denne man?
Hannas Käre Nikodemus, är du också anfrätt av hans förföljelsemani?
 Vem vill döda honom? Vem kan döda honom? Ingen utom Pontius Pilatus.
 Så bråka inte nu utan var med även vid Sanhedrins rannsaking av honom.
Nikodemus Jag är inte med er längre. Jag vädrar smutsigt spel. Någon talade om för mig
 att ni gav lärjungen Judas pengar för att han skulle förråda honom.
 Ni är direkt ute efter att skada honom.
Hannas Judas gjorde ingenting annat än visade oss var Jesus fanns.
 Han åtog sig att leda våra väktare till platsen,
 så att vi äntligen skulle kunna få kontakt med honom,
 så att det äntligen skulle kunna bli en dialog mellan oss och honom.
 Judas riskerade därmed sitt anseende hos de övriga lärjungarna.
 Någon ersättning måste man ge honom för hans besvär.
Nikodemus Hur mycket gav ni honom?
Hannas Trettio silverpenningar.
Nikodemus Det är varken mycket eller litet
 men en ful gest som kan innebära skada för er själva i framtiden.
Kaifas Det är på vårt ansvar.
Hannas Vi ansvarar för folkets väl. Endast därför måste vi gå till botten med fallet Jesus.
Nikodemus Ni lovade mig och Josef från Arimatea att varken rannsaka eller döma honom,
 och Judas Iskariot lovade ni att ej göra mannen någon skada.
 Ni har redan rannsakat honom och ämnar döda honom,
 och ni har redan gjort honom illa med att bära hand på honom och binda honom med rep.
Kaifas Hans lärjungar hade svärd som de försvarade honom med.

Nikodemus Två svärd som ingen av dem kunde hantera?
Och därför bestraffade ni profeten med att binda honom?
Jag ber er att upphöra med denna rättsvidrighet innan det går för långt.

Hannas Det har redan gått för långt.

Nikodemus Hur?

Hannas När mannen första gången fick någon att tro
att han var Daniels Människoson, Messias eller Gud själv.

Kaifas Vi måste veta hur skyldig mannen är till sådana händelser. Förstår du icke det?

Hannas Israel står och faller på det.

Nikodemus Nåväl, jag skall vara med, men jag skall icke säga ett enda ord
utan endast tigande följa med vad som säges
för att om så kräves i framtiden vittna därom mot er.

Hannas Ansvar är vårt.

Kaifas Du förstår väl, att saknaden av prejudikat gör detta fall unikt
och kräver exceptionella förfaringsåtgärder?

Nikodemus Jag förstår ert resonemang men tvivlar starkt på att vad ni gör är rätt.
I värsta fall kan detta leda till ett justitiemord
som Israel sedan kan få lida för i årtusenden.

Hannas Det är på vårt ansvar.

Scen 4. Sanhedrin.

Kaifas För in mannen. (*Jesus föres in. Hans händer är bundna bakom ryggen.*)

Nikodemus Vad har de gjort med honom?

Josef från Arimatea Han har tydligt blivit misshandlad.

Nikodemus Denna process blir oavbrutet mer och mer rättsvidrig.

Kaifas För in vittnena. (*Ett antal opålitliga individer föres in.*)
Läs upp varningen.

en notarie "Glöm icke, alla I som vittnen, att denna rannsaking kan gälla livet
för den anklagade, och att, om I bären falskt vittnesbörd emot honom,
hans blod då skall komma över er och era efterkommande intill tjugonde led.
Ty ett vittne som förgör en enda av Israels folk skall av Herren bestraffas
som om han förgjort hela världen, medan ett vittne som räddar livet
på ett barn av Israel av Herren skall bedömas som om han räddat hela världen.
Ty så kostbart är ett enda människoliv i Herren Guds ögon."

Kaifas Bär fram vittnesmålen.

första vittnet Denne man har uppviglat folket och sagt
att man inte skall betala skatt till kejsaren.

Notarien Kan någon mer vittna om denna sak?

andra vittnet Tvärtom. Jesus från Nasaret sade uttryckligen att man skulle betala skatt till
kejsaren. Jag anklagar honom därför för att förgäta Israel och vandra hedningarnas ärenden.

Notarien Kan någon bekräfta ettdera vittnesmålen?

tredje vittnet Jesus från Nasaret har varken flirtat med hedningarna eller följt Lagen
som judarna. Däremot har han tytt sig till samariterna, som är värst av alla,
och framhållit att samariter är heligare än både präster och leviter från Jerusalem.

Notarien (till Kaifas) Vi kommer ingen vart i denna fråga.

Kaifas Låt oss övergå till nästa anklagelse.

fjärde vittnet Jesus från Nasaret är en trollkarl som umgås med onda andar.
Alla besatta som han har botat har igenkänt honom som en trollkarl.

Han fick en hel hjord av svin att störta sig ner i Gennesarets sjö och dränka sig. Han är en demonernas furste som genom sina trollkonster är farlig för allmänheten.

Lukas Tvärtom, de besatta som han botat var allesammans antingen sinnessjuka eller epileptiska. Han har botat dem liksom han har botat spetälska, blödarsjuka, lama och lytta, blinda och döva och uppväckt både skendöda och verkligen avlidna. Allt detta har han gjort av välvilja utan att kräva någon betalning och genom fullt acceptabla metoder. Detta kan jag, Lukas, vittna om som läkare med många års erfarenhet. Kan väl sådana underverk vara gärningar av en ond man?

Notarien (till Kaifas) Vittnesmålen stämma icke överens.

Kaifas (reser sig) Har den anklagade något att säga?

Jesus Jag har ingenting nytt att säga, ty detta är mitt andra förhör denna morgon, som tydligen är mera illa menat än det första, ty denna gång har man icke befriat mina bakbundna händer.

Kaifas Vad går din lära egentligen ut på, som så har oroat folket?

Jesus Jag har talat öppet inför hela världen sedan lång tid tillbaka, jag har alltid undervisat offentligt i templet och andra synagogor, och intet av min lära har varit hemligt för någon. Varför frågar du mig då? Ni vet ju alla vad jag har sagt, och är ni osäkra om något kan ni ju fråga varandra.

en tjänare (ger Jesus en kraftig örfil) Skall du svara översteprästen så oförsäkmt?

Jesus Har jag talat orätt så visa att jag har fel, men om jag har talat rätt – varför slår du mig då?

Nikodemus Det blir värre och värre.

Kaifas Låt oss genast gå till huvudfrågan. Alla anklagelser och klagomål mot denne Jesus från Nasaret utmynnar i att han har hädat och förklarat sig vara ej endast Messias och judarnas konung utan rentav en inkarnation av Herren Gud själv. Vad säger du till detta? Menar du dig vara Messias, judarnas konung?

Jesus I din fråga erkänner du själv att jag är det.

Kaifas Allting hänger på detta. Du står och faller på det svar du måste avge på den sista frågan. Gör oss icke besvikna. Vi vill rädda dig. Var Messias så mycket du vill och gör dig gärna till judarnas konung, men förråd oss icke. Förråd icke din och Israels Gud, vars egendomsfolk vi är. Så svara mig: menar du dig vara likvärdig med Gud?

Jesus Vi är alla likvärdiga med Gud, och de som icke är det ännu skall bli det genom mig.

Kaifas Han är förlorad. (*river sönder sina kläder.*) Du har hädat! Herren vår Gud är den ende Guden, och vi skall icke ha någon annan Gud jämte Honom!

Notarien Ni har alla hört hädelsen.

fler och fler (river sönder sina kläder) Han har hädat.

Notarien Ytterligare vittnen är överflödiga.

Nikodemus De har honom fast.

Josef Jag hade givit vad som helst för att detta aldrig skulle ha behövt hända.

Notarien Hur lyder domen?

Kaifas Straffet för hädelse är döden.

åtskilliga (upprepar) Straffet för hädelse är döden.

tjänaren (slår till Jesus) Det är ute med dig, din taskspelare!

en annan tjänare Slå till honom!

en tredje Bind för hans ögon, så kan vi leka med honom! Han kan ändå inte längre försvara sig!

(*Salen är i uppror, alla är upprörda, kaos råder, tumult uppstår delvis, Kaifas försöker förgäves återställa ordningen. Någon binder för Jesu ögon.*)

tjänaren (slår till Jesus) Nå, vem slog dig? Profetera och säg vem som slog dig!

den andre Ha-ha! (*slår till Jesus från motsatta sidan.*)

Nikodemus (reser sig) Jag måste protestera mot denna karikatyr av en rättsförhandling.
Inser någon här vad som har skett? Vi har dömt en oskyldig människa till döden, och vi låter honom misshandlas i domstolslokalen offentligt inför allas ögon!

Kaifas Vi har inte dömt denne man till döden. Vi har endast funnit honom vara skyldig till hädelse. Ingen kan döma honom till döden utom Pontius Pilatus, och det vet du mycket väl.

Nikodemus Men detta rättsvidriga förfarande var olagligt från början.

Kaifas Mannen hade frisläppts om han ej hade hädat.
Nu måste vi föra honom till Pontius Pilatus.

Nikodemus Ni vet icke vad ni gör.

Josef Kom, Nikodemus, låt oss gå. (*De gå ut tillsammans. Småningom upplöses församlingen sedan Jesus, befriad från tjänarnas lagvidriga misshandel, förts ut därifrån.*)

Scen 5. Hos översteprästererna.

Nikodemus Jag ber er, upphör med dessa barnsligheter.

Kaifas Han är hos Pilatus nu.

Nikodemus Ni kan ännu rädda honom.

Kaifas Ingen kan rädda honom utom Pilatus. Pilatus har det högsta ansvaret nu.

Nikodemus Men *ni* förde honom till Pilatus.

Kaifas Ja, ty så gör man hos oss enligt praxis med en som gjort sig skyldig till hädelse och enligt Moses lag måste bestraffas med döden.

Nikodemus Ni vill alltså döda honom.

Kaifas Vi försökte rädda honom.

Hannas Tro oss, Nikodemus, allt vad vi har gjort har vi gjort manade därtill av vårt ansvar och samvete och i åstundan att göra vad som var riktigast för allas bästa.

Nikodemus Även betalningen av de trettio silverpenningarna?
(*Buller utanför. Kraftiga slag på porten.*)

Kaifas Vem är det? (*till en tjänare*) Gå och se vem det är.

Hannas Jag börjar bli trött på allt ståhej och uppståndelse denna natt för ingenting.

tjänaren (kommer tillbaka) Det är Judas Iskariot. Han ser vild ut.

Kaifas Honom vill vi inte träffa. Kör bort honom.

tjänaren Jag har redan släppt in honom. Jag kunde inte hejda honom.

Judas (instormande) Jag har förrått oskyldigt blod! Det var ett misstag!

Kaifas Du stör oss, Judas.

Judas Jag har kommit tillbaka med era pengar. Jag vill inte ha dem.
De bränner i mina händer. De gör mig till en brottsling!
Aldrig ville jag någonting sådant!

Kaifas Du har ärligt förtjänat dem.

Judas Ni lovade att inte göra honom något för när!

Kaifas Vi kunde inte rå för att han hädade inför hela Sanhedrin.

Judas Jag var där! Ni tubbade honom till hädelsen!

Kaifas Vi var tvungna att få honom att bekänna färg.

Judas Er egen färg då? Pengar, makt och blod!

Hannas Den stackars mannen rasar.

Judas Era förbannade ärkesvin! Allt ni tänker på är er makt och er ställning!
Om någon kommer hit och rubbar era cirklar med den bästa avsikt i världen måste ni helt enkelt bara göra er av med honom, för er egen ställnings skull!

Kaifas Gå härifrån med dina pengar.
Hannas Använd dem vettigt i stället för att komma hit och bråka.
 Vi är trötta på dig och dina erbarmliga galileiska vänner.
Kaifas Gå och sup dig full, så gör du något vettigt. Återgå till ditt gamla normala liv.
Hannas Det här var bara en oviktig parentes. Glöm den där nasarén.
Kaifas Du kan leva länge och gott på den där summan du fick för besväret.
Judas Jag vill inte ha dem! Det är era blodspengar!
 (*kastar pengarna mot dem ut i rummet.*)
 Ni lurade mig! Ni har gjort mig till historiens mest förbannade förrädare!
 (*rusar ut därifrån.*)

Kaifas Så är man av med honom.
Nikodemus Ni lär knappast få se honom i livet mera.
Kaifas Vad menar du?
Nikodemus Ni får se.
Kaifas Du har onda föraningar. Du har varit lika fatalistisk från början som nasarén själv.
 Kom, min svärfar. Det är hög tid att vi går till Pilatus
 och får den här skandalen avslutad.
 (*De går.*)

Nikodemus Så har Skriften hittills obönhörligt fullbordats: bland missgärningsmän
 blev han räknad. Fortsätter det så här måste han vara Messias,
 och då kan ingenting rädda honom, ty för att slutgiltigt bevisa sig vara det
 måste han dö upphängd på trä. Men det sorgligaste av allt är,
 att även om han går till den yttersta ytterligheten för att bevisa sig vara Messias
 och går den gräsligaste tänkbara nesa till mötes,
 så kommer ingen att förstå eller tro honom. (*går.*)

Judas (uppträder bortom scenen, helt uppriven) Vad har jag gjort?
 Vad har du gjort, o min Mästare? Ville du verkligen detta? Aldrig!
 Allt har gått över styr, och ingen kan längre kontrollera något av vad som händer.
 Gud är död, ty vi har alla dödat honom i vår vettlösa nyckfullhet på jakt efter fåfänga drömmar!
 Allt är förlorat, och allt är mitt fel, ty jag gick med på det! (*störtar ut.*)

Fjärde akten.

Scen 1. Pontius Pilatus till bords med sin hustru.

(En tjänare in.)

Pilatus Vad är det nu då?
tjänaren Herre, de judiska översteprästerna är här med en brottsling som de vill ha dömd.
Pilatus Så här tidigt på morgonen?
tjänaren Ja.
Pilatus Det är oanständigt och oförskämt! De får vänta. Jag äter.
tjänaren De är mycket otåliga.
Pilatus De skulle bara veta vilket tålmod jag har med dem.
 Låt dem komma in så länge.
tjänaren Herre, deras religion förbjuder dem att gå in till en oomskuren
 dagen före deras påskhögtid. De vill inte bli orenade, som de säger.
Pilatus Just därför skall du be dem komma in, din dumsnut! (*Tjänaren går.*)
 Nå, Claudia, min hustru, vad var det för onda drömmar du talade om
 som plågade dig i natt?

Claudia Det var förfärliga drömmar. Jag har aldrig drömt något liknande.
 Det var om dig. Jag drömde, att du drogs in i en judisk rättsprocess
 och att du tvingades döma en oskyldig jude till döden.
 Efter att han hade avrättats fick du bud från kejsar Tiberius
 att denne ville träffa just den jude som du hade avrättat,
 ty den juden hade ensam i hela världen makt att bota kejsaren
 från hans dödliga sjukdom. Och när du inte kunde presentera mannen
 emedan du hade dödat honom kom du i onåd, och det blev ditt livs olycka.
 Så drömde jag gång på gång. Och mannen du hade dömt bar en törnekrona på huvudet.
 Det var gräsligt. Hans blodiga gestalt förföljde mig hela natten.

Pilatus Vilka hemiska mardrömmar du drömmer!
 Lyckligtvis kan vad du berättar aldrig inträffa i verkligheten,
 ty jag är fast besluten att aldrig mer låta avrätta någon jude
 efter dessa tre upprorsmän Barabbas och hans båda närmaste hejdukar,
 ty jag tror sedan att jag har läget i Palestina under kontroll.
 Fler upplopp skall det aldrig bli under min tid.
 Men nu får jag inte plåga översteprästerna längre.
 De är i alla fall min bästa inkomstkälla här i landet.
 Gå du och försök sova litet till.
 Kanske du kan glömma mannen med törnekronan.

*Claudia
 tjänaren* Honom glömmer jag aldrig. (*går*)
 Översteprästerna börjar förlora tålamodet.

Pilatus Säg dem att jag kommer. (*går ut.*)
 Nå, era gökar, vad kan jag göra för er?

Kaifas Denne man har gjort sig skyldig till det värsta brott vår lag känner,
 och det brottet kräver din dödsdom.

Pilatus Han ser oskyldig ut. Vad har han gjort?

Kaifas Han har hädat vår Guds helighet.

Pilatus Ett religiöst brott med andra ord? Sådana är svåra för mig att bedöma.

Hannas Ingen har i vårt folks fyratusenåriga historia hädat så skändligt som han.

Pilatus Jag skall tala med honom. Kom med mig, din stackare. Vad heter du?

Jesus Jesus från Nasaret.

Pilatus Vad ont har du gjort?

Jesus Jag har sagt sanningen.

Pilatus Vad är sanningen?

Jesus Att all denna världens makt och dess utövare är fåfänga sandslottsbyggare
 som ingenting är gentemot Gud.

Pilatus Du är en filosof, med andra ord?

Jesus Är det vad vi kallar en profet?

Pilatus (går ut till översteprästerna) Jag finner ingenting ont hos denne man.

Kaifas Han är en fara för den allmänna ordningen och säkerheten.
 Han har försökt göra sig till judarnas konung.

Pilatus (återvänder till Jesus) Är du judarnas konung?

Jesus Säger du det själv, eller har andra sagt det om mig till dig?

Pilatus Jag är ingen jude. Jag vet ingenting om era inbördes intriger.
 Men dina överstepräster har givit dig åt mig för att de vill ha dig avrättad.
 Vad har du gjort för att reta dem så? Har du gjort dig till deras konung eller inte?

Jesus Jag förmodar att man kan kalla mig en konung,
 men mitt rike är i så fall icke av denna världen,
 ty politisk makt och pengar är det sista jag har eftersträvat.

Jag har levat fattig och hemlös för att enbart vittna om sanningen,
som är den enda grund på vilken evighetens rike kan grundas här på jorden.

Pilatus Du är i sanning förunderlig. Varifrån kommer du?

Jesus Från Nasaret.

Pilatus Nasaret? Var ligger det?

Jesus I hjärtat av Galiléen.

Pilatus Du är således galilé? Hurra! Då tillhör du Herodes. Herodes får döma dig,
så slipper jag. Galiléen är hans område. För bort denne man.
För honom upp till Herodes Antipas, den torsken.
Jag hoppas för din egen skull, Jesus från Nasaret, och min,
att han tar initiativet till att släppa dig fri.
(*Jesus föres ut.*)

Claudia (in) Jag har drömt om honom igen.

Pilatus Du tycks verkligen ha ätit något högst olämpligt igår kväll.

Claudia Vem var det du dömde?

Pilatus Jag dömde honom inte. En oskyldig drömmare vid namn Jesus från Nasaret.

Claudia Så hette mannen med törnekronan! Hav intet med honom att skaffa!

Pilatus Käraste, jag är redan fri från honom.
Han kommer aldrig att få någon törnekrona på sig.

Scen 2. Hos Herodes Antipas.

Herodes Mera vin i min bägare, tjänare! Dansa vackrare för mig, era slynor!
Varför får jag aldrig mera se din dotter Salome dansa för mig, Herodias?
Hon var så oemotståndligt omedveten om sin förledande jungfrulighet.

Herodias Du är farlig för henne, min make.

Herodes Inte farligare för henne än vad du är för mig.
Varför tvingade du mig genom din list att mörda Johannes Döparen?

Herodias Var glad att han är död. Annars hade vi inte längre hört samman.
Han förvred huvudet på dig.

Herodes Men han var en helig man, och heliga män mördar man inte i detta land.
Då blir deras heliga efterföljare bara ännu heligare och jävligare.
Se på denne Jesus från Nasaret, till exempel, som de nu lär ha infångat.
Ingen har som han ingivit folket förakt för allt vad ordning, överhet och härskarmakt heter.

Herodias Jag hörde just att han är på väg hit.

Herodes Jesus från Nasaret?

Herodias Ja. Pilatus hoppas att du skall ge honom fri.

Herodes Sällan. Har nasarén kommit upp så högt i instanserna som till Pilatus
så skall den käre Pilatus inte bli av med honom så lätt. Att göra sig av med
en profet sedan man fått honom fast är alltid en fasligt känslig historia
som jag framför mig kan se hur Pilatus måtte vrida sig inför.

en tjänare Herre, Pontius Pilatus har sänt sin vakt hit med Jesus från Nasaret
som gjort sig skyldig till hädelse och dömts till döden av Sanhedrin.
Men Pontius Pilatus kan inte verkställa domen eftersom denne man är galilé
och sorterar under ert distrikt av landet.

Herodes För in den där galilén, så att vi får se vad han går för.
Jag har alltid velat träffa honom. (*Jesus föres in. Han är ej längre bunden.*)
Nå, Jesus från Nasaret, Galiléens märkvärdige undergörare,
det ser mörkt ut för dig. Vad är det för hädelse du lär ha gjort dig skyldig till
som skall kosta dig livet? Ut med språket!

Upp med hakan och se mig i ögonen som en man!
 (till tjänaren) Är hädelsen hans enda brott?
tjänaren Han lär ha utropat sig till judarnas konung.
Herodes Ha-ha-ha! Det var det bästa jag har hört! Judarnas konung! Ha-ha-ha!
 Har du hört på maken, Herodias? Ha-ha-ha! Långhårig och smutsig och feminin
 och barfota som en annan landstrykare och luffare! Det var det bästa jag har hört.
 Har du ens någonsin kysst en kvinna, du Jesus från Nasaret? Är du ens en man?
 Och vem skall du ge ditt rike i arv till när du är död i morgon?
 Har du någon laglig arvinge? Har du skrivit ditt testamente? Ha-ha-ha!
 Judarnas konung! Kom hit allesammans! Kom hit, tjänare och soldater och slavinnor!
 Se på denne man! Han är judarnas konung! Ha-ha-ha!
Herodias Han är i så fall okrönt och har inte ens en purpurmantel.
Herodes En purpurmantel kan han få. Jag har många.
 (lägger sin purpurmantel omkring honom.)
 Se där, Jesus! Nu är du konung! Nu fattas dig bara en passande konungakrona.
 Men den skall du nog också få. Jag skall tala med soldaterna i kasernen om saken.
 Seså, tjänare, skicka denna varelse tillbaka till prokuratorn och hälsa från mig
 att jag betraktar hans tilltag att skicka mig denne man som ett lustigt skämt.
 Inget underverk har han presterat, och han har inte ens sett mig i ögonen.
 Vilken humbug till profet! Bort med honom! (De för bort Jesus.)
 Så ja, Herodias. Var var vi nu igen? Jo, kan du inte skaffa mig lite fler
 och lite yngre slavinnor? Du är ju annars så bra på att behaga mig.

Scen 3. Hos Pontius Pilatus.

Pilatus Jaså, Herodes skickar honom tillbaka med en vänlig hälsning.
 "Tack för skämtet" säger han och skickar stackaren tillbaka utstyrd i en purpurmantel.
 Det blir värre och värre. Jag tycks inte slippa ifrån detta ansvar.
 Nåväl, det är bara att fortsätta försöka slingra sig.
 På ett eller annat sätt skall jag väl klara mig ifrån det hela.
 (går ut till översteprästerna)
 Mina herrar, jag har förhört er fånge Jesus från Nasaret
 och icke funnit honom skyldig till något brott. Eftersom han är galilé
 har jag även låtit honom förhöras av Herodes Antipas
 som skickat mannen tillbaka utan vidare åtgärder.
 Det är min uppfattning att han är fullkomligt oskyldig.
 Därför vill jag bara låta gissla honom åt er och sedan ge honom fri.
 Är det bra så?
Kaifas Du kan inte ge honom fri. Han måste dö enligt vår lag.
Pilatus Så döda honom då enligt er lag och be inte mig om att göra det.
Kaifas Du vet mycket väl att endast du kan verkställa dödsdomar här i landet.
 Det är kejsarens befallning.
Pilatus Men det är ju påsk i morgon, och jag brukar ju ändå varje år ge någon fånge fri
 för er till påsken. Alltså ger jag denne Jesus från Nasaret fri.
Kaifas Han är inte din enda fånge.
Pilatus Nej, vi har också massmördaren Barabbas. Vill ni kanske hellre ha honom lös
 på gatorna om nätterna igen än den beskedlige nasarén?
Kaifas Låt folket bestämma.
Pilatus Nåväl, jag skall tala till folket.

Medborgare av Jerusalem, det har blivit en årlig sedvana att jag för att glädja er till påsken giver er en judisk fånge fri. Vi har nu i år två fångar att välja mellan. Den ene är Jesus från Nasaret, en oskyldig vandringsman som era överstepräster har dragit inför rätta enbart av avund mot honom för hans undergärningars skull: de har i honom sett en konkurrent till deras positioner som er religions högsta monopolinnehavare. Den andre är en bråkmakare och massmördare vid namn Barabbas, som verkligen förtjänar döden för alla de mord och upplopp i staden som han ensam har anstiftat. Vilken av dessa två önskar ni nu att jag friger – våldsmannen eller den gode?

Nikodemus En ledande fråga.

Folket Barabbas! Ge Barabbas fri!

Pilatus (chockad) Detta är förfärligt. De föredrar faktiskt brottslingen framför filosofen. Är då även detta folk så fördömt?

Nikodemus Hur många har översteprästerna mutat för att de skall skrika Barabbas?

Folket Ge Barabbas fri! Ge oss Barabbas!

Pilatus Och vad menar ni då att jag skall göra med mannen från landet?

Folket Korsfäst honom! Korsfäst honom!

Pilatus (för sig själv) Dessa människor är inte kloka. Hur kan de vara så vanvettiga? De vill helt enkelt inte ge godheten en chans. De tål den inte och föredrar vilken lössläppt ondska som helst framför den minsta risk till att godheten skulle få segra.

(till folket) Vad ont har han då gjort er?

Folket Korsfäst honom! Korsfäst honom!

Nikodemus Översteprästernas pengar och ingenting annat ligger bakom detta.

De är alla förförda icke av Jesu lära utan av Jerusalems prakt och rikedom.

Pilatus Jag känner hur kallsvetten rinner utmed min rygg. Detta är i sanning obehagligt.

Jag är faktiskt tvungen att utlämna en oskyldig åt Jerusalems pöbels vanvett.

Det är inte klokt. Det är oerhört. Men ännu är inte allt förlorat.

Jag skall låta gissla den oskyldige, och sedan får vi se

om inte vanvettets storm har bedarrat en smula.

– Så tag då Jesus från Nasaret och gissla honom.

Och giv den massmördaren Barabbas lös,

ty det har översteprästerna och denna Jerusalems galna pöbel sannerligen förtjänat.

Scen 4. Hos soldaterna.

(Fyra soldater får hand om Jesus.)

1 Se, här är Jesus från Nasaret, den store profeten.

2 Var det han som skulle frälsa världen?

3 Inte bara det. Han skulle komma med himmelens skyar.

4 Skall vi ge honom de vanliga trettionio slagen?

1 Vi ger honom så mycket han tål.

3 Vi ser hur länge han håller.

1 Bind fast hans händer ordentligt runt pelaren. Man vet inte med profeter.

Tänk på Simson, som drog omkull templet.

4 Men denne har inga muskler.

3 Men han har långt hår.

2 Räkna du slagen?

1 Vi behöver inte räkna dem. Sätt i gång. *(1 och 2 gisslar Jesus, 3 och 4 ser på.)*
 3 Han säger inte mycket.
 4 Han bara stönar litet.
 3 De flesta brukar skrika.
 4 Tills de svimmar.
 3 Det är säkert över tjugo slag redan.
 4 Hans blod är lika rött som vanliga dödligas.
 3 Nu ser han ut att svimma snart.
 4 Han verkar utvakad.
 3 Och helt undernörd.
 4 Nu får det nog vara färdigt.
 3 Hallå! Det är mer än trettionio slag redan!
 1 Än sen då? Han står upprätt fortfarande.
 3 Ja, men vi måste ju få leka lite grann med honom också, som vi brukar.
 4 Denne lär ju dessutom ha försökt göra sig till judarnas konung.
 2 Ni har rätt. Lösgör honom.
 1 Sätt sig ned, Jesus från Nasaret!
 3 Vila sig litet!
 4 Vi ska bara kröna dig och befästa din konungatitel.
 2 Har du kronan färdig?
 1 Den är gjord enkom på beställning.
 3 Den bör passa hans huvud perfekt.
 2 Tryck till ordentligt med spettet, så att den sitter bra och inte ramlar av.
 3 Alla ska veta att detta är judarnas konung.
 2 Sätt på honom manteln igen.
 1 Vilken syn!
 4 Vilken konung!
 3 Vänta, en spira fattas.
 2 Ta det här röret.
 1 Var hälsad, mäktige konung, och mottag din kostbara spira!
 3 Du äger nu att befalla över hela världen i evig tid!
 1 Slå honom i huvudet så han vaknar. Han tycks sova.
 4 *(slår spettet i huvudet, dvs. i törnekronan på Jesus)*
 Vakna, Jesus! Din högtidliga kröning har just ägt rum!
 1 Vilken komedi!
 4 *(knäfaller för Jesus i spelad ödmjukhet)* Hell dig, judarnas konung!
(bugar sig. De andra skrattar sig fördärvade.)
 2 Så här roligt har vi inte haft på länge!
 3 Vilken ömklig stackare! Tvi! Se så han lipar!
 4 Han lipar inte. Han bara blöder.
 3 Jag kan inte med att se en vuxen man gråta. Tvi, vilken äcklig martyr!
 2 Inte ett ord har han sagt på hela tiden.
 3 Har du ingenting att säga till ditt utvalda folk, alla sjuka galningar,
 spetälska krymplingar och menlösa idioter, vilkas konung du nu är till evig tid?
 4 Vi tillhör dig också, ty vi är också syndare om än brutala sådana.
 2 Han säger inget.
 1 Låt honom gå. Vi är färdiga med honom.
 3 Ge dig iväg, ditt as! Tvi, vilken ömklig stackare! Och en sådan ska kallas profet!
 1 För honom tillbaka till Pilatus.
 3 Tvi! *(spottar)* *(Jesus föres ut.)*

Scen 5. Hos Pontius Pilatus.

Pilatus Har de gisslat honom?
Nikodemus Alltför väl.
Pilatus Hurdan är hans uppenbarelse?
Nikodemus Den går inte att beskriva. De har inte bara gisslat honom utan också....
Pilatus Vad då?
Nikodemus Du får se själv. De kommer med honom nu.
Pilatus Har de lösgjort hans händer?
Nikodemus Det är det minsta de har gjort med honom. Här kommer de nu med honom.
(*Tjänare och vakter för in den törnekrönta från huvudet och ryggen ymnigt blödande Jesus klädd i konungslig purpurmantel.*)
Pilatus Det får inte vara sant!
Nikodemus Det är sant.
Pilatus Det är inte mycket kvar av honom att rädda nu.
Nikodemus Men ännu är det inte heller för sent.
Pilatus Har man ännu funnit lärjungen som förrådde honom?
Nikodemus Nej. Han är spårlöst försvunnen.
Pilatus Och översteprästerna ångrar intet?
Nikodemus De måste tänka på sina ansikten, som de inte har råd att förlora.
Pilatus Allt är då samma hyckleri. Men de måste väl ändå beklaga att ännu en kandidat till titeln Judarnas Konung går förlorad för dem?
Nikodemus De är som stenar.
Pilatus Nåväl. Det enda jag ännu kan göra för denna den ende gode människan i hela detta folk är att vädja till det folkets barmhärtighet. Ingen normal mänska som får se denna gestalt kan vilja korsfästa honom. Det är sista chansen. Sedan får min hustru säga vad hon vill.
(*Nikodemus tiger. Pilatus går ut till folket.*)
Jesus från Nasaret, som ni önskade se korsfäst, har jag nu låtit gissla. Men innan jag avkunnar den slutgiltiga domen vill jag visa honom för er, ty jag finner honom oskyldig. Hela hans gestalt vittnar om hans oskuld, ty ett sådant lidande kan man icke se utan att falla till föga för ädlare känslor. Jag vill ge det judiska folket en sista chans att rädda en oskyldig judes liv.
(*Jesus ledes ut inför folket.*)
Se människan! (*Det hörs ett tilltagande sorl hos folket.*)
Kaifas (ropar) Korsfäst honom!
Folket Korsfäst honom!
andra röster Bort med honom! Vi vill inte se honom! Korsfäst honom!
Pilatus Om ni så gärna vill korsfästa honom så gör det själva. Jag vägrar att låna mig till det.
Hannas Vi har en lag, och efter den måste han dö, ty han har upphöjt sig själv till en gudomlighet.
Pilatus Är han således en gud, liksom Bacchus, som också lät sig misshandlas? Och ni ber mig döda honom? Nej, det vill jag inte.
(*går åter in. På hans befallning föres Jesus in till honom.*)
Vem är du?
Jesus (tiger stilla och ser ner i golvet)
Pilatus Kan du icke tala, karl? Vet du inte att jag har makt att ge dig fri och även makt att låta dig korsfästas?

Jesus Du hade ingen makt över mig om inte kejsaren, denna världens herre, hade givit den åt dig. Därför har de präster större synd som gav mig åt dig.

Pilatus Herre Gud, mannen är ju klok. Han måste räddas. Han måste friges.
(*går ut till folket och översteprästerna*)
Jag tillåter inte att han korsfästs. Han är utan skuld och måste friges.

Kaifas Om du ger honom lös är du kejsarens fiende,
ty Jesus från Nasaret har låtit sig hyllas som konung över detta folk,
och envar som gör sig till konung inom Roms gränser åsidosätter kejsarens auktoritet.

Pilatus (går in till Jesus) Är du judarnas konung?

Jesus Själv har jag inte krönt mig.

Pilatus (går ut igen till Litóstroton och låter föra ut Jesus) Se eder konung!

Folket Bort med honom! Korsfäst honom!

Pilatus Skall jag korsfästa er konung?

Kaifas (ropar) Vi har ingen annan konung än kejsaren!

Folket Korsfäst honom! Korsfäst honom!

Kaifas (ropar) Du har redan gett en judisk fånge fri! Du kan inte frigöra en till!
Det blir rapporterat för kejsaren!

Pilatus (bleknar; för sig själv:) Han har rätt. Rom skall aldrig tolerera undfallenhet. (*suckar*)
(*till en tjänare*) Hämta ut åt mig vatten och ett handfat.
(*Tjänaren hämtar det. Pilatus börjar två sina händer.*)
Jag är oskyldig till denne rättfärdige mans blod. Ansvar är ert.

Hannas Ansvar är vårt. Hans blod komme över oss och våra barn.

Pilatus Så tag honom och korsfäst honom, eftersom ni envisas i ert onda uppsåt.

Kaifas Det är bättre att en man dör för folket än att hela folket förgås.

Pilatus (med glödande blick) Det tvivlar jag på.
(*De skiljs.*)

Femte akten.

Scen 1. Korsfästelsen.

(*Jesus utlämnas till att korsfästas. Purpurmanteln och överkläderna tages av honom. En tung bjälke binds fast vid hans utsträckta händer. Detta är korset som han måste bära. Soldater eskorterar honom mot Golgata men hjälper honom inte. Efter honom följer sörjande kvinnor, bland andra hans moder Maria, skökan Maria Magdalena, Johannes' och Jakobs moder Salome med flera. Efter några kvarter störtar han till marken med sin börda. Soldaterna slår och sparkar honom och tvingar honom upp med våld. En kvinna torkar honom i ansiktet när han fortsätter sin vandring. Det är Veronica. Efter ytterligare några kvarter störtar han igen. Det blir ett uppehåll. Kvinnorna når fram till honom och jämrar sig hysteriskt.*)

Jesus Ack, ni Jerusalems döttrar, gråt icke över mig, utan gråt över er själva och era barn, ty om de makthavande gör så här med ett friskt träd, vad skall då icke ske med de torra och sjuka?
(*Han tvingas upp och tvingas fortsätta.*)

När han faller för tredje gången tvingar soldaterna en man bland folket att hjälpa upp honom.
Det är den kraftige och rättskaffens mannen Simon från Cyrene, en god men grekisk jude.
Detta äger rum framför en skomakares butik som kommer ut och grälar inte bara på Jesus och Simon utan även på kvinnorna och soldaterna.
Han håller på tills sällskapet har passerat. Det är inte Jag.

*Efter Jesus följer Barabbas' båda närmaste hejdukar som också skall korsfästas.
De bär sina kors på samma sätt som Jesus och är även de åtföljda av soldater
men ej av kvinnor.*

*Allt är kaos längs denna gata, trängseln är förfärlig,
och det är omöjligt att urskilja vad enskilda personer säger.
Dock märks då och då bland mängden ett bekant ansikte som aposteln Johannes,
läkaren Lukas, Josef från Arimatea och Nikodemus men inga andra lärjungar.
Dessa kända ansikten är alla tysta i motsats till mängdens
och uttrycker enbart stum sorg och förtvivlan.*

Gradvis förmörkas himlen av gråa dystra och tunga ovädersmoln som skockar sig.

*När han nått Golgata hängs Jesu kors upp på en längre träställning
på vilken även de två brottslingarnas kors etableras på ömse sidor om Jesus.*

*Sedan spikas Jesu händer fast vid korset och ställningen men ej fötterna,
som i stället får ett stöd att stå på, allt för att förlänga plågan och döden.*

Sammanlunda sker med brottslingarna i tur och ordning.

Romerska soldater ombesörjer det hela.

Före fastspikningen av händerna erbjuder soldaterna de dömda ett ättikvin att dricka.)

Soldaten Det bedövar smärtan.

Jesus Nej tack.

*(Därefter spikas händerna fast. Över Jesu huvud fästes en skylt med texten
"Jesus från Nasaret Judarnas Konung" på latin, grekiska och hebreiska.)*

Scen 2. Hos Pontius Pilatus.

Hannas (till Pilatus) Nasaréns text väcker ont blod. Ta ner den

och skriv i stället att mannen har sagt sig vara judarnas konung.

Pilatus Vad jag har skrivit, det har jag skrivit, och det ändrar jag inte på.

Kaifas Det är en förolämpning mot alla judar.

Pilatus Endast ni har protesterat, och jag har bara förolämpat er.

*Ni har själva fört detta över er. Ingen kan känna sig förolämpad av den texten
utom de som haft sin hand med i den arme mannens död.*

Scen 3. Golgata.

Jesus (på korset) Herre, förlåt dem, ty de vet icke vad de gör.

Kaifas Ännu är han stor i truten.

Hannas Andra har han hjälpt, men sig själv kan han inte hjälpa.

Kaifas Stig ner från korset, om du är Messias och allsmäktig som Gud!

Annars kan ingen tro på dig mera.

Brottslingen till vänster Ha-ha! Är det Messias som de har korsfäst med oss? Vilket nöje!

Menar du fortfarande att du ska frälsa mänskligheten?

*Brottslingen till höger Tyst, din däre! Vi är skyldiga till allsköns mord,
men denne är helt oskyldig. Gör inte hans plåga värre bara för att du förtjänar din.*

*(Sedan soldaterna fördelat de dömdas kläder mellan sig
och kastat lott om Jesu vita livklädnad, som var vävd i ett stycke,
börjar de också ansätta Jesus med glåpord.)*

Soldaterna Stig ner från korset, om du är judarnas konung!

*(Jesus får syn på Johannes och sin moder Maria,
som redan en längre stund stått så nära de kunnat komma.)*

Jesus (till sin moder) Kvinna, se din son! (och till Johannes) Se, din moder!
(Johannes och Maria tyr sig till varandra.)
(När mörkret är som tyngst och tjockast och mest hotande ropar Jesus med hög röst:)
Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig!

soldat 1 Vad gästar han för?
soldat 2 Han ropar på Elias.
soldat 1 Kan Elias rädda honom?
soldat 2 Kanske.
Jesus Jag törstar!
soldat 1 Han törstar.
soldat 2 Han ville inte dricka förut.
soldat 1 Låt oss nu ge honom att dricka.
(En svamp doppas i ättikvinet, sticks på en spjutspets och räckes upp till korset och trycks mot Jesu mun. Man kan ej se om han dricker, men efteråt försmäktar han tydligt värre än tidigare.)
soldat 1 Jag tror inte att Elias kommer och hjälper honom.
soldat 2 Det är nog för sent nu.
Brottslingen till höger Herre, kom ihåg mig, när du kommer i ditt rike.
Jesus Sannerligen säger jag dig: Idag skall du vara med mig i paradiset.
Lukas Hur orkar han härda ut? Han har inte sovit på trettiosex timmar och knappast ätit alls heller.
Jag Han är nog färdig snart.
Jesus (med hög röst) Fader, i dina händer överlämnar jag mitt liv.
Lukas Nu ger han upp.
Jag Inte riktigt ännu.
Jesus Det är fullbordat! *(sänker huvudet och synes dö.)*
Jag Nu börjar det.
(Det mullrar i jorden. En blixtnedslår ner från himmelen, åskan går, och en svag jordbävning går genom staden.
Förhänget framför det Allra Heligaste i templet slits i tu uppifrån och ända ner, och regnet börjar forsa ner.)
soldat 1 Förvisso var den mannen något ovanligt.
soldat 2 Tänk om han verkligen var vad han sade?

Scen 4. Hos översteprästererna.

Nikodemus Man har funnit Judas Iskariots kropp.
Kaifas Vad kommer det oss vid?
Nikodemus Han har hängt sig.
Kaifas Jaså. *(Nikodemus går.)*
Hannas Vad ska vi göra med hans pengar?
Kaifas Det är blodspengar. Vi kan inte lägga dem i offerkistan.
Hannas Låt oss göra en god gärning.
Kaifas Vad då?
Hannas Krukmakaråkern är till salu för trettio silverpenningar.
Låt oss göra den till en begravningsplats för de fattiga, främlingar och hedningar.
Kaifas Ja, det är det minsta vi kan göra.

Scen 5. Hos Pontius Pilatus.

- Josef av Arimatea* Jesus är död men har ingen grav. Han levde utan hem och utan ägodelar. Hans familj är i Nasaret som är fjärran härifrån. För att ej skymfningen av hans person må fortsätta efter hans bortgång ställer jag min egen färdigt förberedda grav till hans förfogande, ty även jag skall ju snart gå bort, men jag hinner nog bereda åt mig en annan grav. Därför går jag nu upp till Pontius Pilatus i all ödmjukhet för att, liksom Priamos utbad sig hos Akhilles om Hektors döda kropp, utbedja mig hos Pontius Pilatus om Jesu döda kropp.
- Pilatus* Stig in, Josef av Arimatea. Vi talade just om dig. Du var den enda som saknades. Här sitta vi på fyra man hand, Nikodemus och Hannas och Kaifas och jag, och diskuterar dagens problem. Du kommer just lagom för att delta.
- Josef* Är Hannas och Kaifas här?
- Pilatus* Ja, och all deras harm är begravnen i och med nasaréns ändalykt. De tänker aldrig mer göra en fluga för när som haft med Jesus Kristus att göra.
- Josef* Då vågar jag ställa min bön fastän de är närvarande.
- Pilatus* Har du en bön?
- Josef* Ja, en känslig sådan.
- Pilatus* Vad önskar du?
- Josef* Nasaréns döda kropp. Jag vill ge den en anständig begravning.
- Pilatus* Är det då säkert att han är död?
- Josef* Krigsmännen har slagit sönder de två mördarnas kroppar för säkerhets skull, men Jesu kropp var så säkert död att de nöjde sig med att sticka spjutet i hans sida. Visserligen rann det då ut blod och vatten, men han var inte mindre död för det. Ingenting kan väcka honom till liv igen och inte ens hans egna under. Hans moder Maria sitter nu och sörjer med sin ende sons döda och sargade kropp i sitt sköte.
- Pilatus* Hörde ni, herrar överstepräster? Har ni något emot att ert offer får en anständig begravning?
- Kaifas* Mannen är bevisligen redan död. Vad ont kan vi mera vilja en avliden?
- Pilatus* Så tag honom då, Josef från Arimatea. Han är din. Du får göra med liket vad du vill.
- Hannas* Dock måste vi ställa ett villkor.
- Nikodemus* Hannas, mannen är död.
- Hannas* Ja, men detta villkor är viktigt. Vad är det för grav han skall läggas i?
- Josef* Min egen. Den är uthuggen ur berget.
- Hannas* Det är bra. Kan graven förseglas?
- Josef* Meningen är att den skall förseglas med en stor tung sten.
- Hannas* Då är vi nöjda. Allenast en sak till måste vi be Pontius Pilatus om.
- Pilatus* Vad då?
- Hannas* Att det sätts ut vakter vid denna grav efter att den har förseglats.
- Josef* Varför?
- Hannas* Många anser att Jesus menade att han skulle uppstå igen från de döda efter sabbaten. Om ingen bevakar graven kan hans lärjungar gå dit och stjäla hans kropp och sedan inbilla allt enkelt folk att han är uppstånden, och så blir det sista värre än det första. Vi måste få försäkra oss mot att Moses lag hotas på nytt.
- Kaifas* Det är en rimlig begäran.
- Pilatus* Ni verkar förunderligt spökrädda av er.
- Kaifas* Vi kräver bara rent spel och har rätt att kräva det. Landet vimlar av bedragare, och nu när en av dem är död vill vi att hans villolärer säkert skall vara begravda med honom. Det är vår plikt att kräva det som ansvarsfulla förvaltare av Lagen.
- Pilatus* Hur länge vill ni ha den där vakten?

Hannas Tills påsken är över.

Pilatus Det kan jag gå med på. Vad säger ni, Nikodemus och du själv, Josef?

Nikodemus Låt dem få sina vakter.

Josef Jag har ingenting emot det.

Nikodemus Se bara till att de inte är spökrädda.

Pilatus Det lär bli svårt att undvika, eller hur, herrar överstepräster?

Hannas Sluta någon gång upp med att driva med oss. Det är inte roligt.

Pilatus Då är vi överens.

Men medan vi alla fem alltjämt är församlade skulle jag vilja ställa er alla en fråga. Ni var alla med från början i processen mot denne Jesus. Var processen giltig?

Kaifas Ja.

Nikodemus Nej.

Hannas Ja.

Josef Nej.

Kaifas Det var ett unikt fall utan prejudikat som dock behandlades under av alla behöriga rådsherrar godkända former.

Nikodemus Det var ett skändligt justitiemord.

Hannas Mannen gjorde sig definitivt skyldig till hädelse, och vår lag har som straff för sådan förseelse sedan femtonhundra år tillbaka föreskrivit döden.

Josef Jesus från Nasaret var en rättfärdig man som aldrig gjort en fluga för när.

Pilatus Lagen är femtonhundra år gammal, säger ni? Är det otänkbart att den är en aning föråldrad?

Kaifas Den lagen är evig, ty hädelse är enligt vår religion det svåraste av alla tänkbara brott ur judisk synpunkt. Det hör samman med att vi ensamma av alla folk är Guds utvalda folk.

Hannas Alla i Sanhedrin hörde hädelsen och kan vittna om den inklusive ni två, Nikodemus och Josef. Den var ett historiskt faktum.

Pilatus Men Josef här säger att mannen aldrig gjort en fluga för när. Är det riktigt att avrätta en människa som är alltigenom rättskaffens och god för att en 1500-årig gammal lagparagraf tillstod det? Är det riktigt att straffa en alltigenom god och perfekt människa så omänskligt hårt för att han vågar visa sin enda svaga punkt?

Nikodemus Där har vi dilemmat. Hannas och Kaifas har handlat rätt enligt lagen men begått ett stort mänskligt fel. De har hellre följt lagens bokstav än tänkt efter själva, vilket är ett fel som alla lagkloka gör ibland. Och även ni deltog i det misstaget, herr Prokurator, då ni valde att följa protokollet och vad formaliteten krävde när ni borde ha gjort ett undantag och avbrutit formalismens onda cirkels farliga urartning. Jesus var en alltigenom god människa som därför borde ha frikänts fastän han hädade, ty hans förtjänster övervägde starkt hans enda lilla fel, som var förmätenhet eller hybris, som Hillel sade. Den lilla blotta som Jesus gjorde sig skyldig till var ett uttryck för hans enda mänskliga svaghet, och det resulterade i att Hannas och Kaifas gjorde sig skyldiga till en ännu större svaghet, som var att döma Jesus efter lagens bokstav och icke efter samvetet, förståndet och saklig logik. Där spårade rättegången ur, löpte amok och blev definitivt olaglig. Och som en sjuk smitta anfrättes även ni av misstaget, herr Prokurator, och följde samma väg. Och utom att den bästa av israeliter avrättades i onödan bragtes därigenom även Judas Iskariot att ta sitt eget liv.

Denna historia har redan i onödan kostat två oskyldiga livet,
och jag fruktar att det kommer att bli fler.

Josef Låt oss inte fördjupa oss mer i den omätliga sorg som har drabbat så många idag.
Nu är det påsk.

Nikodemus Förlåt mig, Josef, men jag måste få avsluta vårt ärende.
En icke väsentlig del i tragedin, Hannas och Kaifas, var era pengar.
Hade Judas någonsin förrått sin mästare utan de 30 silverpenningarna?
Och hur många lejde ni bland folket för att de skulle ropa "Korsfäst honom!"
och "Giv oss Barabbas fri!"? Ni behöver inte tala om det.

Hannas Jag vill inte veta det, och jag hoppas ingen någonsin kommer att få veta det.
Vi handlade i allt blott så gott vi kunde enligt vårt samvete
för allas bästa i enlighet med vårt höga ansvar.

Pilatus Men ni handlade dumt, omåttligt dumt,
och med ett sådant ansvar som ni skryter med får man inte vara så dum.
Jag vet, jag föll offer för samma dumhet, men det var ni som började.

Hannas Vad säger du, Kaifas?

Kaifas Jag har ingenting mer att säga.

Hannas Och det enda jag har att tillägga är, vad jag redan en gång har sagt, att ansvaret
är vårt, och att den oskyldiges blod komme över oss och våra efterkommande.

Nikodemus Jesus kors var tungt, men risken av dess tyngd är
att ert kors i framtiden blir ännu tyngre.

Josef Nu har vi talat nog om det här. Jesu moder och de andra damerna väntar på mig.

Nikodemus Jag kommer med dig.

Hannas Vi går också hem till vårt.

Kaifas Att beklaga det skedda vore fåfängt, ty det har redan skett.

Pilatus Farväl, mina herrar. (*De gå.*)
Då återstår bara det värsta: framtiden.

Sista scenen.

Nikodemus och Josef kommer fram till kvinnorna vid graven.

Maria Kommer ni nu, era förbannade mördare?
Nu kan ni nedlåta er till att böna hos Pontius Pilatus när min son väl är död!
Ni lade inte ett strå i kors för att rädda hans liv!
Ändå satt ni med i Sanhedrin och lät domen falla!
Alla som var med i Sanhedrin är skyldiga till min sons död!
Det skall hela världen i evighet veta!
Min stackars son, hur kunde du bli så galen? Din stolthet skenade iväg med dig,
och du märkte det inte själv. Jag borde ha förstått att något var på tok med dig
när du rynkade på näsan åt alla vackra jungfrur som var villiga att bli din trolovade!
Du låg aldrig med en kvinna. Därför blev du sjuk i huvudet.
Och alla ni som läser Skriften är lika sjuka i huvudet.
Er förbannade Gud är vanvett och ingenting annat,
ett vanvett som smittar av sig på alla som öppnar den förbannade Skriften,
ett vanvett som aldrig skall lämna världen i fred,
en morbida sinnessjukdom som bara fördärvar alla den kommer i beröring med!
Min son! Min son! Hur kunde du ta den stora bluffen på allvar?
Ni förförde honom alla, den Heliga Skriften förförde honom, förhäxade honom
och tog livet av honom. I Guds namn tog ni livet av honom,

och vad ni gjorde var rätt, ty ni gjorde det i Guds namn,
som ensamt berättigar den yttersta hänsynslösheten.
Kaifas begick sitt fel inte för att han följde Lagen utan för att han trodde på Gud
och på Guds lags ofelbarhet. Gud är skulden till allt! Hör ni det? Gud är skulden till allt!
Och vad är då Gud? En sjuklig, morbid fix idé – ingenting annat.
Förbannade vare alla som tror på Gud! Förbannad vare Gud!
Och förbannad vare hela mänskligheten för Guds skull!

Josef Vi förstår din sorg. Ingenting kan ursäktas din ende sons död och allra minst Gud.
Låt oss nu ge honom den anständigaste tänkbara begravning.
Se, min präktiga grav, som det tagit så många år att uthugga,
väntar på att innesluta din son i sin frid.

Maria I och med min son har Gud dött för Israel och Israel dött med Gud.
Nikodemus Maria! Han lever.
Maria Vem lever? Icke min son, vars döda kropp jag vägrar att lämna ifrån mig,
och inte Gud heller för den delen.
Nikodemus Han lever.

Epilog. (behöver ej framföras.)

På vägen till Emmaus.

Kleopas Hur kunde det ske? Kan du förklara det?
Lukas Ingen begriper mindre av det hela än jag.
Men kanske vi får klarhet i det någon gång.

Kleopas Ville han verkligen själv att det skulle gå till så?
Lukas Det får vi aldrig veta.
främlingen Får jag slå följe med er?
Kleopas Javisst, gärna. Vi kan behöva lite gott sällskap, så bedrövade som vi är.
främlingen Varför är ni bedrövade?
Lukas Har ni inte hört om det förskräckliga som hände före påsk i Jerusalem?
främlingen Vad då?
Lukas Hur Jesus från Nasaret blev mördad av överstepräster och romarna?
främlingen Jaså, det. Har ni då inte begripit någonting?
Lukas Nej, det är det vi inte har.
främlingen Då är det tur jag fann er. Förstår ni inte,
att nasaréns död innebar Lagens, Profeternas och Skrifternas fullbordande och fulländning?
Allt i våra heliga skrifter pekar fram emot vad som nu har hänt.
Redan Moses hänvisar till profeten som skall komma,
David sjunger ideligen i sina psalmer om den rättfärdiges lidande,
och efter honom under Israels mörka tider förebådar den ena profeten efter den andra
det ljus som skall komma som är Messias.

"Det folk som vandrar i mörkret skall få se ett stort ljus" känner ni väl igen från Esaias,
Hesekiel grundar esséersekten vars slutprodukt blir Jesus från Nasaret,
och inget hopp är större än det som Daniel tänder i sin vision av Människosonen,
som skall störta alla världens militärdiktaturer omkull
och i stället instifta det enda eviga riket, som är ett fridsrike.
Har ni inte begripit att allt det hemska som har skett i Jerusalem måste ske
för att profetierna skulle gå i uppfyllelse? Sannerligen säger jag eder:
det nya riket har redan börjat, och det skall aldrig upphöra med att utbredas
och utvecklas och enbart vara till gagn för alla sanningens sökare.

Kleopas Du vet mycket, du. Bli kvar hos oss; se, vi nalkas nu Emmaus.
främlingen Egentligen är jag på väg längre bort.
Kleopas Du kan fortsätta i morgon. Se, det mörknar redan,
och aftonen är strax här. Ät kvällsvard med oss i Emmaus.
främlingen Nåväl, eftersom ni nödvändigt vill det.
Lukas (vänder sig till publiken, medan de andra två förtroligt går bort)
Vad som sedan hände är oförklarligt.
Vi gick in till ett värdshus för att inta en enkel kvällsvard,
och vår främling tog då brödet och bröt det och gav det åt oss,
precis som Mästaren hade brukat göra. Då öppnades våra ögon.
Det var han själv! Kleopas kom på det samtidigt som jag.
Vi såg på varandra stumma av lycka och lamslagna av förvåning,
men när vi sedan såg åt Mästaren igen var han borta.
Han var spårlöst försvunnen. Han fanns inte i hela byn och inte utanför heller.
Jag (har diskret kommit in och avlöser nu Lukas)
Sådana tricks förekom allmänt bland Jesu efterföljare den närmaste tiden efter hans död.
På något sätt höll han kontakten med dem fastän han var död.
Men ingen fick någonsin röra honom. Till Maria Magdalena sade han rakt ut: "Rör mig inte!"
och när han bad Tomas sticka sina fingrar i hålen efter spikarna kunde Tomas inte göra det,
ty han var ställd och kunde endast tro.
Så lika litet som historierna från efter hans död är sanna och verkliga
är de påhittade sagor och legender. Han förekom efter sin död,
men ändå hade han då redan definitivt lämnat oss.

(bugar mig och går.)

Slut.

Hur förhöll det sig då egentligen med den så kallade uppståndelsen? Jo, det är en rolig historia som jag måste få berätta.

Själv upplevde jag Jesu död som, skam till erkännandes, en befrielse, och kanske som en lika stor befrielse som det måste ha känts för honom själv. Ty i och med döden hade han gjort sitt och var fri från ansvar. Jag kände det likadant: jag var då inte längre ansvarig för honom.

Dessutom så var jag därigenom ensam om de hemligheter han givit i arv till mig. Han hade sagt mig, att jag skulle leva tills han kom tillbaka, och i och med att han var död började mitt liv. Jag var ännu ung och dum och kände mig osårbar och immun mot världen, ungefär på samma sätt som hans lärjungar kände det efter den första pingsten, men ännu mera. Jag var fri och kunde inte dö. Så kände jag det. Och då beslöt jag mig för att göra Jesus en björntjänst som tack.

Jag kallade till mig några esséer som jag invigde i mina planer. De var helt med på noterna. Redan under den första natten efter den första långfredagen och Jesu gravläggning förberedde vi vårt anfall. Vakterna som stod på post omkring graven var tre stycken. De var dumma och tröga och likgiltiga. De gäspade mest, och då och då föll en eller två av dem i sömn. Dagens upplevelser hade varit väl magstarka även för dem, de hade både sett vålnader och upplevt jordbävningen, och det gagnade våra planer att de var mycket vidskepliga. Den första natten nöjde vi oss med att hitta på tricks för att skrämja dem med och ta reda på hur mycket de tålde. Vi hoade som ugglor, vi skrek som fasaner, vi väste som ormar och vi stönade som vålnader. Det visade sig snart att de tålde ingenting, så vi aktade oss för att vänja dem.

Men den andra natten skred vi till verket. Vi åstadkom åskmuller med stenar på en gedigen vapensköld så att det lät som om det kom från underjorden, vi tjöt och ylade som vargar, vi lekte kobror runt omkring dem, och med kemiska konster åstadkom vi nästan påtagliga svävande vålnader och spöken. De tre var skräckslagna, och det fattades bara det yttersta. Då rusade den djärvaste av oss upp på gravklippan bakifrån med ett strålände bloss i handen samtidigt som vi andra gastade, råmade, ylade och röt, och då fick de nog. De tumlade över ända och tävlade om vem som fortast kunde springa därifrån. När Pilatus och Kaifas senare utfrågade dem var de helt förvirrade då ingen kunde ge en klar bild av vad som hade hänt och ingen kunde medge att de helt enkelt låtit sig skrämjas på flykten.

Under tiden arbetade vi raskt. Vi rullade undan stenen, och esséerna tog hand om Jesu lik. Jag fick se det i månskenet ett ögonblick efter att de vikt undan svepningen och lagt dukarna åt sidan, och den synen glömmar jag aldrig. Det låg en sådan salig frid lägrad över hans ansikte att det var som om det var mera levande som dött än vad det hade varit när han var i livet. Det utstrålade en sådan glädje och hög harmoni att jag aldrig har sett något vackrare. Och ändå hade han då redan legat död i ett och ett halvt dygn. Jag har alltid ångrat att jag inte tog hans dödsmask. Men någon gjorde det säkert, och den kommer kanske fram en vacker dag. Den mest verklighetstroгна Jesusavbildningen som jag har sett och som då mest liknade Jesu ansikte så som det var efter döden var Jesusansiktet i Michelangelos första pietágrupp i Peterskyrkan. Men i verkligheten var det ansiktet ännu vackrare.

Esséerna smuglade bort Jesu kropp och tog hand om den. Vad de gjorde med den fick jag aldrig reda på, men det är inte uteslutet att de faktiskt lyckades återföra honom till livet, ty vad de än gjorde så omhöljde de sin verksamhet med en nästan ogenomtränglig sekretess samtidigt som deras pietetsfullhet var beundransvärt maximal. Vad man än må säga om esséerna så var de den frommaste sekt som någonsin funnits. Jag försökte efteråt få veta vad de hade gjort med kroppen, men inte ens mina äldsta kontakter inom sekten ville inviga mig i vad som måste

betecknas som Jesu *post-mortem*-mysterium. Esséerna var bättre än några andra mystiker på att uppväcka döda. Även Jesus hade ju varit essé åtminstone periodvis.

I beaktande av utvecklingen och legendbildningen efter hans död anser jag att man måste kalkylera med den möjligheten att han kan ha överlevt döden, vilket ju var hans klara intention från början, även om han bara invigt Judas Iskariot i denna hemlighet. Hans fötter genomborrades aldrig av några spikar, varför han mycket väl kan ha börjat gå omkring efteråt och till och med rest till Kashmir och slutat sina ålderdoms höstdagar där, vilket ahmadiyanerna hävdar i Pakistan och Kashmir; och när krigsmännen stack spjutet genom hans kropp före nedtagningen från korset så blödde han ju faktiskt, vilket är ett medicinskt bevis på att han åtminstone då ännu måste ha varit vid liv. Jag träffade honom aldrig själv i levande skick efter korsnedtagningen, varför jag aldrig kunde tro att han faktiskt levde efter detta, men hur många som helst andra gjorde ju det: Maria Magdalena, som somliga påstod att var hans ungdoms hustru, Tomas och hans andra halvbröder, Petrus, Johannes, de andra lärjungarna, Lukas och Kleopas – de var hur många som helst. Och vid flera tillfällen bad han ju dem faktiskt om mat och dryck, då han var hungrig, vilket man ju bara kan vara som i högsta grad levande.

Själv stannade jag kvar vid graven och inväntade gryningen. Jag visste att någon av Jesu trognaste kvinnor och lärjungar förr eller senare skulle uppsöka graven. Jag ville då bereda dem den glada nyheten att han verkligen var uppstånden.

Men en ung essé vid namn Gabriel kom och höll mig sällskap. Han var vacker och blond och klädd i vitt. "Någon kan känna igen dig," sade han, "medan ingen känner igen mig. Låt mig ge fart på ryktet om uppståndelsen i stället." Det låg någonting i vad han sade, så jag gick med på det. Och när jag då lämnade den tomma graven var det med en tillfredsställande känsla av att jag hade gjort mitt. Jag visste nu att myten om Jesus skulle rulla vidare för evigt och ständigt växa som en lavin. Jag visste att den drömmen skulle vända om hela Jesustragedin till en strålande glädje och triumf. Ty envar som trodde på uppståndelsen skulle även tro att Jesus verkligen var Gud.

Och jag sade skämtsamt för mig själv till Jesus: "Ursäkta att jag har gjort dig till Gud." Och då var det som om han omedelbart svarade:

"Det ingick i mina beräkningar att du skulle göra det."

Och jag tror att vi hade roligt åt vårt upptåg båda två. Åtminstone har jag det ännu idag.

72.

Den förste store förvanskaren av Jesu lära efter hans död var benjaminiten Saul, eller Paulus, som han kallades av hedningarna. Efter honom har tre andra uppstått: Augustinus, Martin Luther och Karl Marx. Vad var det då för fel på dessa fyra obestridliga auktoriteter och profeter? Paulus inledde konstruktionen av den dogmatiska kyrkan, denna världshistoriens monstruösaste skräckkatedral och kristendomens hemska baksida, och den hörnsten i detta inkvisionshelvete som Paulus tog initiativet till att lägga var den satsen, att Jesus och endast Jesus var Guds Son. Därmed drev han in den kil mellan Jesus och mänskligheten som inledde öppnandet av den avgrund mellan kristendomens syfte och den etablerade världskyrkans resultat som ända sedan Paulus' tid därefter oavbrutet har lett till nya schismer, splittringar och onödiga meningslösa förföljelser och krig inom kyrkan.

Augustinus var avrättaren av Antiken och dess kulturarv och den vars skrifter mer än någon annans lyckades etablera kyrkan som världsmakt med Rom som huvudstad och den förste ofelbare intolerante katoliken. Martin Luthers verk hade varit otänkbart utan Augustini föredöme med hans förnekande av den fria viljan,

som Luther byggde vidare på, ty Luthers och Augustinus' förnekande av den fria viljan innebar i praktiken ingenting annat än att de menade sina egna personliga viljor vara Guds vilja medan jämfört därmed ingen annans vilja spelade någon roll. Samma resonemang låg bakom Muhammeds verksamhet, som menade sig ensam representera Guds vilja medan alla andra var falska eller åtminstone sämre profeter inklusive Moses och Jesus. Jesus är den enda i historien som rättvist har bestraffats för den förmånenheten med döden, och det att han frivilligt lät sig göra det ensamt gav honom en större auktoritet än någon annan efter Moses.

På samma sätt hade Karl Marx' verksamhet varit otänkbar utan Luthers föredöme. Karl Marx gick till den absurdaste ytterligheten. Såsom Paulus förkunnade den judiska Moselagens upphävande och ersatt av hedningarnas saliggörande genom nåden från Kristus, så förkunnade Marx religionens död och all rätt och gudomlig auktoritet i stället förlänad åt de obildade smutsiga och fattiga proletärerna och ateisterna. Ingen har gått så långt från Gud som Karl Marx när han i ett slag förintar alla religioners existensberättigande och i stället uppmuntrar och ger ateisterna fullkomligt fria händer med sin tes "religion är opium för folket". Genom kommunismens faktiska maktövertagande i stora delar av världen har därmed i praktiken den yttersta hädelsen legaliserats och blivit kung.

Naturligtvis börjar allt detta med Jesus och hans idéer, men det var aldrig hans avsikt att sådana ormar som Paulus, Augustinus, Luther och Marx skulle näras vid hans barm.

Vem är då kristendomens rätta förkunnare efter Jesus? Även en sådan klok karl som Lukas läkaren förtrollades av Paulus och blev hans betjänt: hans andra bok "Apostlagärningarna" vittnar om hans stora förfall från besinnande allvar till ålderdomens vanvettiga hängivenhet åt svärmerier och blåa dunster: han bländades av Pauli fanatism och upphörde att tänka själv, vilket särskilt hans misstänkta förtegenhet om Pauli vidare upplevelser i Rom vittnar om: i "Apostlagärningarna" har han avsiktligt bara sagt en del av sanningen. Även Johannes påverkades i någon mån av Pauli kraft och ledarskap: allt Johannes' tjat om Guds Son luktar Paulus på långt håll. Ändå är Johannes den direkta arvtagaren efter Jesus. Ingen har förstått Jesu innersta personlighet bättre än han, och han allena har förmått göra Jesu kärleksbudskap till världen rättvisa. Därför har hans evangelium från början blivit det mest betydelsefulla, och det är snarare så att de övriga tre kompletterar *det* än att hans består av utfyllnader till de övriga. Lukas' förblir det kvalitativt och litterärt förnämsta, men Johannes' är det innehållsmässigt avgörande evangeliet.

Men efter Johannes är Jesu kärlek tyst genom seklerna. När Johannes Chrysostomos uppträder är kyrkan redan så ihjälkorrumperad av dogmstrider att hans röst hänsynslöst kväves av kyrkans politiska tistlar, och den förste efter lärjungen Johannes som i sitt liv och verk faktiskt återspeglar Jesu rena anda är Beda Venerabilis i det fjärran från civilisationen isolerade Yorkshire i norra England vid dess stormiga nordsjökust. Ända sedan hans dagar har sedan England varit den kristna humanismens och toleransens starkaste fäste och enda outtröttliga försvarare i världen.

Efter Beda är Jesu röst åter tyst i världen ända tills Franciscus uppträder och predikar ett annat språk än maktens i världen, och Dante Alighieri är en direkt efterföljare till honom. Dante är den förste som öppet vågar kritisera kyrkan och som ej kan nås av dess dogmrustade inkvisitionsmetoder enbart för att han gör det på ett oantastligt sätt i diktens förklädnad och på samma skickligt tvetydiga vis som Jesus klarade av frågan om skattepenningen: endast i Dantes Inferno höjs röster mot kyrkan, men Dantes Inferno är sådant att det inte bara upprättar de av kyrkan fördömda utan även hela den av kyrkan levande begravda Antiken med dess kultur. Han gör det helt enkelt genom att låta alla dessa av kyrkan fördömda och levande

begravda röster höras. Liksom Jesus gav liv och hopp åt de åt sjukdomen och döden vigde giver Dante ljus och liv åt alla de i helvetet av kyrkan fördömda.

Därmed bryter den stora kulturpånyttfödelsen lös över världen som helt och hållet sker i kristendomens och toleransens tecken, och dess yttersta förespråkare och banbrytare är Leonardo da Vinci, med vilken man renässansskedet i praktiken avslutas, ty sedan börjar Luther sin bärsärkargång med kulturen. Leonardo lägger definitivt grunden för den humanistiska sanningssökande naturvetenskapen, vars konstruktiva utveckling icke når sin gräns förrän när den i och med Einstein och Oppenheimer moraliskt snubblar över atomenergiproblematiken. Fram till 1945 är naturvetenskapen uteslutande kristen, humanistisk och konstruktiv och aldrig destruktiv i sin innersta drivkraft.

Men ett strå vassare än Leonardo i sitt kristna hjärtebudskap är den ande som talar genom namnet William Shakespeare. Vad är Hamlet om inte en ny Kristus? Och Kristus i skådespelardräkt förekommer i alla hans bästa dramer. I Richard II:s, Henrik VI:s, Kung Lear, Othellos, Brutus', Coriolanus' och till och med i Timons gestalter återfinner vi ständigt den lidande, älskande, ädle och sanningsvittnande Kristus. Den första händelsen i författarskapet Shakespeare uppträder först i den allra sista pjäsen Henrik VIII, där maktens tillrättgående med kardinal Wolsey rättfärdiggörs, och den pjäsen satte punkt för detta författarskap genom att den satte den egna teatern i brand.

Efter Shakespeare har vi den stackars Rembrandt, konsthistoriens djupaste Bibelillustratör, som på sitt sätt för renässansens kristna röda tråd till sin höjdpunkt och avslutning, ty han har ingen efterföljare, och efter honom övertas det kristna universalbudskapet av musiken.

Jag har redan skrivit om musiken. I sin seriösa form är ingen konstart så religiös till sitt innersta väsen och i själva grunden som den, och ingen har bättre givit uttryck åt dess religiösa och sant varmt kristna kärleksintensitetsgrund än Johann Sebastian Bach med sina kantater, mässor, motetter och passioner. Musikens röda religions- och kärlekstråd löper sedan obruten ända fram till nuet.

De sista två stora kristendomsförkunnarna är Dostojevskij och Stefan Zweig. Vem är Raskolnikov, furst Mysjkin, Stavrogin, Dolgoruki och Aljosja Karamasov om inte uttryck för Kristus själv? Och vad är Stefan Zweigs författarskaps genomgående tema? Tolerans, tolerans och åter tolerans. Tydligast framträder det i hans böcker om reformationen, om Erasmus och Castellio, men även Marie Antoinette, Maria Stuart, Brasilien och hans essayer har genomgående samma varma innerliga mänskliga budskap som berör envar individ i evighet. Som allra mest förklarar står det kanske i essän om Europas framtid. Och hans sista bok, *"Die Welt von Gestern"*, är jämförbar med Johannes Uppenbarelse i karaktär och skönhet.

Med andra ord, den som talar i kristendomens eller kyrkans eller någon läras namn är alltför sällan någon sann förkunnare av det messianska budskapet, medan den som står ensam och är oberoende och ej ansluter sig till någon rörelse alltför ofta är det utan att någon anar det.

73.

Samtidigt var de fyra falska evangelisterna Paulus, Augustinus, Luther och Marx icke utan försonande drag. I synnerhet Paulus var i grund och botten en synnerligen patetisk människa som det var innerligt synd om. Han var en stor narr som bara trampade in så länge han levde, högmodig och självsvaldig av naturen, en Mose bastard, som snarare förvildats och fördärvats av sin fader Moses lärar än använt dem till uppbyggelse. Jag träffade honom två gånger. Första gången var det i egenskap av en av fyra nasirer som medföljde honom i templet i Jerusalem vid det

kritiska ögonblick i hans liv då han faktiskt försökte försona sig med judendomen och som lön därför höll på att mördas av judarna då de icke längre kunde tro honom förmögen till något gott utan måste tro att allt han gjorde var till fördärv för deras religion. Den andra gången var i Rom några dagar före avrättningen. Han var då en bruten man som tillbragt hela sin ålderdom i plågsamt fängelse utan att få se naturen på många år. Då kände jag nästan dåligt samvete för honom, ty han var då alltjämt lika besatt av den vanvettiga illusionen om uppståndelsen, som jag visserligen alltför ofta fått ångra att jag någonsin lurade kristendomen in i men som jag aldrig har haft hjärta att rycka någon kristen ut ur.

Dock försökte jag vid det första tillfället, när vi sju dagar i rad umgicks från morgon till kväll, att med logikens hjälp förmå Paulus till att fatta uppståndelselärens befängdhet.

"Men inser du inte," sade Paulus, "att just uppståndelsen är det mest geniala med hela kristendomen! Här gick Jesus omkring till höger och vänster och uppväckte hur många döda till liv som helst inklusive Lazarus, som redan låg och rutnade. Vad är då mera rättvist än att Jesus själv även kroppsligen skulle få uppstå från de döda? Denna detalj endast höjer Jesustragedin över alla grekiska tragedier i snillrikhet och gudomlighet. Det var ödet som förlänade Jesus uppståndelsen, men det ödet var gott, och det ödet har alla människor rätt att få lära känna och särskilt judarna. Vill du hindra mänskligheten från att få del av ett öde som är gott?"

"Men är det inte säkrare att uppfatta uppståndelsen endast symboliskt? Själavandringen tror halva världen på inklusive pytagoréerna, esséerna och druserna för att inte tala om fjärran österns folk, och det är inte en dum utan snarare en universellt upplyftande teori. Om du predikade Jesu själs återuppståndelse i stället för hans kropps så skulle ingen bli din fiende, ty själens uppståndelse skulle både greker och judar inte ha någonting emot, och det skulle till och med försona judarna med Jesus. Men just köttets uppståndelse är det som enbart uppväcker ont blod emot dig och kristendomen överallt, ty, som översteprästen säger, sådant kan endast galningar tro på och inte ens de ta på allvar."

"Du är en riktig sadducé."

"Jag tror på själens odödlighet liksom alla sadducéer. Det är bara kroppens odödlighet som jag liksom alla sadducéer bara inte går på."

"Men om köttets uppståndelse inte har ägt rum i Jesu fall så var han inte Messias. Inser du inte, att uppståndelsen allena förlänar honom all hans auktoritet? Om han inte uppstod så var han bara en människa. Men halva världen har redan accepterat att han var Guds Son. Bevisa att Jesus inte uppstod från de döda, och du får världskristendomen som fiende i evighet. De har fått den glädjen, och den låter de ingen ta ifrån dem. Ty därigenom har en värld, som ingenting hade att tro på, äntligen fått någonting att tro på. Inser du inte, att uppståndelsen allenast frälser alla hedningar för vår tro?"

"Måste alla hedningar frälsas? Hade det inte varit bättre för världen om alla slavar och arbetare och tölpar och soldater och kvinnor hade lämnats i fred? Måste du vända alla de okunniga mot världsordningen? Du vet inte vad du gör eller vad du därigenom åstadkommer. Kanske du därigenom skadar ditt eget folk judarna mest?"

"Alla folk är mitt folk."

"Då borde du åtminstone lämna judarna i fred, men dem ansätter du som värst. De är redan frälsta genom Moses och Lagen och vill inte ha någon frälsning därutöver. De har redan Gud och tillhör redan honom till kropp och själ. Ändå vill du frälsa dem och pådyvla dem Kristi gudomlighet med hårdare ord än vad du brukat mot någon hedning. Om alla folk är ditt folk, varför ägnar du dig då inte mera åt mänskligheten än åt det lilla folket judarna? Men i varje stad som du har predikat har du först predikat för judarna, vållat kaos i deras församling och splittrat

den i faktioner och sedan använt dig av de förvirrade judars rikedomar och kontakter som fallit för dig till att utbreda ditt inflytande över hedningarna och vänt dem mot världsordningen som du vänt judarna mot Moses. Du kan aldrig två dig ren från ditt eget självsvald, Paulus."

"Om du så litet uppskattar min verksamhet, du min skolkamrat, som satt med mig vid Gamaliels fötter, så gå och hämta din överstepräst och sammankalla alla mot mig fientliga judar och förråd mig som Judas förrådde Jesus. Du har nu din chans. Vi befinner oss blottställda i templet."

"Det vet du att jag aldrig kommer att göra, ty jag älskar sanningen, och endast därför umgås jag med dig. Men jag fruktar att du aldrig kommer att förstå sanningen."

Jag var inte med honom då han greps, ty just då hade jag gått ut för att göra mitt behov, men jag misstänker nog att han misstänkte mig för att ha stått bakom detta otroliga övergrepp från judarnas sida mitt i templet, som ägde rum i den enda stunden av hans liv då Paulus verkligen var oskyldig till att ha vållat judarna skada. Han skadade dem genom sin förföljelse mot de kristna, som var den första kil som drevs in mellan judendom och kristendom, han skadade dem när han i alla världens länder inför judar och hedningar predikade om Moselagens upphörande och Jesu uppståndelse i egenskap av Guds Son, men han skadade dem inte när han gick in i templet för att under sju dagar rena sig och försona sig med sin judiska religion och med Gud. Och just då valde judarna att slå till mot honom – vilket olycksaligt misstag, vilken ödesdiger miss, vilket klavertramp! – och hade tagit livet av honom om han inte varit romersk medborgare. Det allenast räddade honom. Men han blev aldrig fri från fängelset.

Han var knäckt när jag återsåg honom i Rom långt senare. Han var då en gaggig och böjd gubbe med slocknad blick som mest muttrade för sig själv. Han skrev på brev till sina församlingar som aldrig blev färdiga och aldrig avsändes. Brevskriveriet var hans enda tröst under hans tolvåriga fångenskap. Efter det sista läsvärda brevet till Timoteus, där han redan betraktar sina flesta kolleger som personliga fiender och avfällingar, producerade han intet konstruktivt mera, och de sista ofullständiga och delvis obegripliga breven förstördes av Lukas. Det var inte en martyr som fördes till stupstocken utanför murarna vid Cestiuspyramiden. Det var en gammal förvirrad man som dödades av barmhärtighet.

74.

Innan jag ännu skiljs från människan Jesus så som jag kände honom måste jag säga någonting om hans moder. Hon chockerade alla lärjungarna i Jerusalem på sin dödsbädd med att be att få tala med mig i enrum och ingen annan. Jag hade redan så dåligt rykte: liksom de flesta lärjungarna betraktade Judas Iskariot som en alltigenom rutten skurk och som en ensidigt ond och fördärvlig karaktär betraktade de flesta mig som hans medbrottsling, och Paulus kom senare till och med den insinuationen att det var jag som hade stått bakom Judas och hans handlingssätt. Endast Johannes ändrade sig aldrig i sin positiva attityd till mig. Jakob och Judas-Tomas, Jesu halvbröder, samt Petrus blev svalare mot mig men aldrig avvisande som alla de övriga.

Att Guds påstådda moder Maria då på sin dödsbädd ville tala med mig och med mig ensam vållade därför något av en skandal i den första församlingen. Somliga ville till och med förbjuda att det skedde, som Mattias och Lukas. Men Maria eller Mirjam insisterade, och ingen kunde i längden neka henne något. Jag fick tala med henne i enrum utan att någon av de andra kunde höra vad hon sade.

Hon var mycket svag. Hon vägde knappt 40 kilo (i nutidens viktmått) och var tunn som en sticka. Hon hade åldrats fruktansvärt snabbt efter sin sons bortgång men var dock som knappt 50-årig fortfarande slät och vacker. Men hennes röst var matt och hade förlorat sin skönhet.

"Du var den enda som förstod honom," sade hon. "Det sade han själv till mig. Därför ville jag tala med dig och endast med dig om honom. Tror du verkligen att han var Guds son?"

"Aldrig."

"Inte jag heller. Ändå var det jag som intalade honom att han var det. Det var jag som gav honom alla hans tokiga idéer. Jag trodde faktiskt att jag hade fött Messias, och jag teg aldrig om min övertygelse så länge jag trodde på den. Först när jag fick se honom hängas på korset insåg jag att jag hela tiden hade haft fel, så oerhört och oförlåtligt, så fatalt och gränslöst fel. Och det var det jag ville bekänna för dig och ingen annan innan jag dör: vilken dålig mor jag var för honom."

"Var det då ingenting med alla de övernaturliga berättelserna om hans födsel som ur din mun har utgått inför hela världen?"

"Jodå, jag har aldrig ljugit direkt. Hur jag blev havande med honom var i högsta grad övernaturligt och otroligt. Jag kan ännu idag inte fatta hur det kunde ske. Men det skedde, och varken jag eller Josef eller någon annan har kunnat förklara hur det skedde på naturlig väg."

"Kom Josef verkligen aldrig vid dig?"

"Josef älskade mig verkligen, men han ville inte befläcka vår trolovning med att ta ut äktenskapets njutningar i förskott. Dock kunde han inte heller hålla sig helt. Han älskade mig varmt, och hans kärlek var mig till behag. Vi låg med varandra men aldrig helt nakna. Vi låg bara och pussades. Visserligen kände jag hur hans lem blev hård ibland, och jag kunde då bli vild av hänförelse, men han försökte aldrig befrukta mig. Vi hade alltid kläder emellan oss.

Ändå blev jag havande, och i en dröm upplevde jag det väldigt starkt hur en universell ande tog plats i mitt sköte."

"Vad menar du med universell?"

"Universalitet är det som utgår av Gud och som berör varje enskild människa. Universalitet är den Guds kärlek som av nåd människor ibland kan uttrycka. Min son kunde det, ty Gud hade en mycket speciell mening just med honom. Jag tror att det var hans mening att jag skulle inbilla både mig och Jeschúa att han var just Messias. Ty jag var jungfru och hade blivit havande och födde en son. Det hade aldrig hänt tidigare. Därför tänkte jag helt logiskt att jag måste ha blivit utsedd till att föda Messias. Och jag tog min uppgift på allvar och uppfostrade honom till medvetenhet om att han var just Människosonen. Jag tog på mig ansvaret som Israels frälsares moder, och därför kunde han med att ta på sig ansvaret som Messias. Men till slut förstod både han och jag att allt bara hade varit ett enda stort självbedrägeri."

"Är du säker på det? Paulus talar om för alla att han var Guds Son, och alla hedningar tror honom."

"Han var inte Messias. Han var ett uttryck för Messiastanken, men han var inte Messias själv. Den riktige Messias skall aldrig komma, men människorna skall alltid ge uttryck för Messiastanken."

"Men ingen har någonsin kommit närmare Messiastankens realisering än din son, och jag tvivlar på att någon i framtiden skall kunna komma det idealet närmare."

"Min son begick ett stort misstag som aldrig kan förlåtas honom av någon jude, och det är att han åkte fast. Messiastanken är den enda trygghet judarna har. Det är minnet av kung David och hans tid. Om någon ger sig ut för att vara Messias och sedan besudlar den drömmen med att råka illa ut berövar han judarna den tryggheten, och ingen har gjort detta så mycket som min son. Ingen har starkare

personifierat Messiasidealet, det är sant, men ingen har heller hårdare kommit det på skam. Jesus har dödat Messias med att offra sig, och det kan aldrig någon hebré förlåta honom, och därför skall de hellre förtränga hans minne än bevara det. För judarna är Jesus definitivt död och begravnen och skall aldrig någonsin uppstå medan Messias aldrig skall dö, och därför kan han heller aldrig födas, ty allt kött måste dö. Jesus är död. Därför var han inte Messias. Och andra skall i framtiden bättre ge uttryck för Messiasstanken, och de skall inte dö så unga och så nesligt som Jesus.

Ty Messias är tryggheten, judarnas enda eviga trygghet, och ingen människa har någonsin visat sig vara så otrygg i sin karaktär som min stackars son.

Och det är mitt fel alltihop, som trodde och som fick honom och andra att tro att han var något av en Messias."

Hon var mycket trött. Jag märkte att hon inte orkade tala mer och teg därför och lämnade henne ensam. När jag kom ut från henne gick genast Johannes in till henne och fann att hon var död.

Och först i denna tid 1900 år senare har det vetenskapligt bevisats att jungfrur kan bli havande utan regelmässig befruktning. Fall har konstaterats då en mans spermier har tagit sig igenom kvinnors ytterkläder och underkläder och efter veckor tagit sig ända fram till ägget och befruktat det utan att mödomen har berövats henne. Vilket underbart underverk! Men det är lika sällsynt som underbart. En vetenskapsman menar att det händer ungefär en gång per sekel. Men det kan hända, och det kan hända igen, och lycklig den moder som får erfara det. Men nästa gång det händer lär modern i fråga på ett tidigt stadium redan bli berövad den illusionen att det hände på övernaturlig väg.

Men att detta extremt sällsynta fenomen skulle uppenbara sig hos en judisk kvinna just i den tid då en Messias som mest väntades i Israel, att just det judiska folket, som hade så mycket skrivet om den rena havande jungfrun och så vidare, skulle få ett sådant barn, och att så många av judarnas profetior om telningen av Davids säd och så vidare så exakt skulle stämma in just på Jesus är dock det största miraklet som ingen vetenskap kan bortförklara på naturlig väg. I de profetior om Messias skrivna före Jesus som stämde in på honom har Gud själv bevisat sin makt. Och det är vad Gud är: det Ord som blir verklighet.

Hur förhöll det sig då med Jesu mirakler? Han gjorde ju så många. Jag har konsekvent från början vägrat befatta mig med dem av den enkla anledningen att de varken var bluff eller helt och hållet verkliga. Han hade en förmåga att manipulera med människors sinnen som ingen annan har haft. När han delade ut de fem bröden och de två fiskarna så var det inte mer än fem bröd och två fiskar, men de fem tusen mänskorna blev dock mätta därav, det vill säga, de kände sig mätta. Endast han kunde mätta dem med så litet, och i stället för att han gav dem mat gav de honom tolv korgar fulla. När han fyllde de tolv krukorna med vatten var det vatten och icke vin, men han fick bröllopgästerna att tro och uppleva det som vin. Dock kan man heller inte förneka att han gick på vattnet och uppväckte Lazarus, men all hans kraft till att göra under kom sig av att folk trodde på honom. Inom kretsen av de tretton med Jesus i spetsen var trons och övertygelsens kraft så stark att det att allting var möjligt var en självklarhet som ingenting kunde trotsa. Men samtidigt var den kraft som han utgav genom sina underverk endast möjlig genom att han själv från början klart insåg dess begränsning: att han måste avsluta sin Messiasverksamhet hängande på korset. Hade han inte från början sett ett slut på sin undergörarverksamhet hade han aldrig inlett den.

Som han en gång sade till mig: "Tror du att jag skulle stå ut med att aldrig få vara ensam en enda minut om jag inte visste att det bara är en roll som jag tillfälligt spelar?"

Det har alltid funnits Jesusliknare, och det kommer alltid att finnas Jesusliknare. En av dem hoppade jag avsiktligt över när jag behandlade den franska revolutionen. Det var en anspråkslös moraliskt fläckfri man vars högsta åstundan i livet var att göra gott och vad som var rätt. Därför blev han jurist och revolutionär. Han begick misstaget att bli politiker, men få har fått sitt rykte och eftermäle så gränslöst missförstått och befläckt för att han blev politiker som han.

För mig var han vännen Max, ty jag kunde prata med honom, han tyckte om att umgås med mig, och jag förstod honom. Han var en mycket god man från början. Han ville verkligen göra någonting så stort och gott som möjligt. Revolutionen gav honom hans stora chans. Den frigjorde oanade krafter hos alla och även hos honom.

Han menade allvar när han sade, att det sista han skulle kunna tänka sig att göra vore att skicka en annan människa i döden. Likväl kom han att skicka fler människor i döden än någon annan under revolutionen och någon annan i Frankrike före honom.

Hur kan jag jämföra Maximilien Robespierre med Jesus? De var alltför lika varandra. De var lika känslökalla, de ryckte båda till för varje beröring med kvinnor på samma sätt, de hade båda en alltför stor uppgift att fylla som måste kosta deras liv, och de inbillade sig båda att de hade världens öden och framtid i sin hand och drabbades därför av försynens öde hårdare än någon annan.

Robespierre var revolutionen. Han var dess innersta väsen: en idealistisk hänförelse utan like åt en enda sak som var god och som stod över allt annat. Men så fort revolutionen fick makten blev den fördärvlig och självdestruktiv, och så fort Robespierre fick makten blev även han fördärvlig och självdestruktiv. Ty revolutionen kunde i sitt innersta väsen aldrig ha någon makt, ty dess innersta väsen var ett behov att komma all makt på skam.

Det egendomligaste med Robespierre var hans ateism. Han trodde lika starkt på att Gud inte fanns som alla religioner tror på hans existens. I stället besatt han en nykterhet, klarsynthet och realism utan like. Därför kom han så långt, därför var hans kurs så spikrak, därför red han hela tiden högst på revolutionsflodens störtvåg, tills konflikten med Danton förintade hela hans självsäkerhet.

Danton var en buffel som anförde pöbeln. Han förkroppsligade det bästa av det enkla folkets spontanitet, entusiasm och oöverbanneliga naturkraft. Men han stod sig slätt mot revolutionens politiska problematik, som efter konungens avrättning aldrig upphörde att skärpas. Han var varken dum eller intelligent. Han var bara öppenhjärtlig, medan Robespierre med tiden alltmer blev hans motsats.

Liksom många revolutionärer inklusive Desmoulins, Robespierre och Roland hade han kunnat rädda sitt liv om han hade velat. Men alla dessa och tusentals andra gav frivilligt sina liv för revolutionen liksom för en morbid religiös fanatism: de ville inte klara sig på revolutionens bekostnad, de dog hellre än gav efter en millimeter på sin värn för revolutionen och dess obeveklighet. De avskaffade Gud men gjorde i stället revolutionen till sin gud, och det var en långt grymmare gud som krävde ständigt mera människooffer.

När Robespierre av de politiska omständigheterna tvingades offra sina vänner Danton och Desmoulins tvingades han ge avkall på sina revolutionära ideal. Om Robespierre inte offrade Danton hade Danton offrat Robespierre. Alternativet till att Robespierre trotsade revolutionens etiska helgd, offrade Danton och Desmoulins och därmed tog steget till definitiv diktatur hade varit att Danton hade gjort samma sak och därvid åstadkommit Parispöbelns och anarkins fullständiga godtycke. Robespierre föredrog ordning och sig själv framför Danton och hans blodiga kaos.

Efter Dantons död var Robespierre obestridd och universellt fruktad som diktator. Ingen vågade längre opponera sig mot honom utom Fouché, som efter

Dantons död på eget initiativ tog dennes plats i nationalförsamlingen. Och hans ställning medförde även att han inte längre hade några vänner, ty Danton och Desmoulins hade varit hans sista. Saint Just var inte hans vän utan snarare som hans onda genius, en skyddsängel fast motsatsen. Även hans dagar var räknade. Det var strax innan striden med Fouché inleddes, som medförde Robespierres undergång, som han en sista gång sökte sig till mig. Han var tård och gammal trots sin ungdom, han såg ut som en epileptiker, i hans ögon fanns bara sjuk tomhet kvar: han var sjukare än Marat.

"Min själ är bedrövad intill döden," överraskade han mig med att citera Nya Testamentet, "och ingen tröst finnes. Kan du ge mig tröst, du, den ende som jag alltid har fruktat?"

"Om jag är den ende som du fruktat, varför har du då förföljt och låtit döda så många andra?"

"Icke jag, utan revolutionen. Revolutionen är en grym älskarinna som förbrukar alla som tjänar henne och som, när de har tjänat ut, kastar resterna åt giljotinen."

"Är du då icke en man att du kan tygla en älskarinna?"

"Jag har aldrig älskat en kvinna. Det vet du. Men den älskarinnan har våldtagit mig liksom alltför många andra."

"Du kan ännu rädda din själ."

"Har jag någon själ?"

"Annars skulle du inte ha klarat dig så här långt."

"Jag vill inte klara mig längre."

"Dö då för revolutionen."

"Vem är du?"

"Ödets tjänare."

"Vad är ödet?"

"Gud, som du har förnekat."

"Alla vi revolutionärer har gjort oss själva till gudar i stället."

"Därför har ni alla dött, ty ingen människa har någonsin lyckats göra sig till gud, inte ens Jesus Kristus."

"Vem är då Gud?"

"Den högsta rättvisan."

"Den högsta rättvisan." Han blev tankfull och såg bort. "Den högsta rättvisan. Det kan jag förstå och fatta. Om Gud verkligen är den högsta rättvisan kan jag acceptera honom. Det idealet måste alltid finnas. Annars är mänskligheten förlorad. Vi är inte förlorade ännu. Jag skall lära fransmännen att dyrka ett högsta väsende, som är den högsta rättvisan. Det blir mitt apotheos. Sedan skall jag dö för att jag försökte göra mig till en gud, för att jag försökte nalkas den högsta rättvisan och göra den till min egendom."

Och han gick bort från mig som i drömmar.

Sedan följde denna absurda nationalfest vari ett högsta väsende officiellt etablerades i revolutionens mytologi, en fest vari det verkliga högsta väsendet var Robespierre själv, utstyrd och uppträdande som en påve. Då insåg jag att han verkligen var förlorad: han hade helt förlorat sin realism och saklighet inför sin självpåtaga mission att kungöra det högsta väsendet för franska folket.

Och jag sade då till Fouché: "Min vän, Robespierre ser inte längre. Du kan komma fram och börja agera."

Så följde enviget mellan Robespierre och Fouché, som blev Robespierres sista politiska strid, som från början var en dödskamp, ty han kämpade mot skuggor. Fouché infann sig inte vid debatterna utan skötte alla sina kort under bordet medan Robespierre fick härska i talarstolen ensam och demonstrera hela vidden av sin skuggrädsla. Hans sista stora angreppstal, som Frankrike hade fruktat i månader, var i själva verket ett ömkligt försvarstal vars hela innebörd endast var: "Jag

anklagar ingen." Då tänkte somliga: "Nu har han blivit galen eftersom han inte längre går beväpnad utan blottar sig i stället."

"Fouché då?" frågade någon.

För första gången någonsin stod Robespierre handfallen och visste inte vad han skulle svara. Fouché hade inte synats på veckor och var helt berövad alla maktmedel. Robespierre var så ädel att han inte kunde angripa en obeväpnad, fastän han visste att denne obeväpnade hade en allierad i varje medlem i nationalförsamlingen och att varje denne obeväpnades allierade var en svuren dödsfiende till honom själv, Robespierre. Han stammade till slut fram något om att han inte heller anklagade Fouché. Då visste alla vem segraren var i denna sista avgörande kraftmätning i den franska revolutionens historia. All respekt för Robespierre som politiker var borta, och en månad senare fick han uppleva sitt eget Golgata, som blev nästan lika gräsligt som Jesus', men Jesus bar sitt lidande under tystnad, medan Robespierre skrek. Han skrek som en stucken gris. Han skrek som en galning. All fruktan som under revolutionen hade hopats i Frankrike i form av det obeskrivliga skräckväldet fick sin yttersta utlösning i den blodiga huvudgenomskjutna Robespierres skrik inför sitt möte med giljotinen. Han var aldrig så modig som Jesus, som gått igenom hela sitt lidande i förväg och därför kunde stå ut med det. Robespierre kunde sända andra i döden men kunde inte dö själv. Jesus kunde inte med att se andra lida och dö, och därför kunde han så väl själv utstå sitt lidande och sin död.

76.

På tal om Jesusliknare, när vi ändå sysselsätter oss med sådana, så mötte jag i Amerika på 50-talet en man som alltför mycket liknade Kristus. Det var en ung trettioårig ingenjör från Skandinavien som kommit på kant med världen. Vi möttes av en slump i en vanlig lunchbar, något drog mig till honom, kanske jag anade eller kände på mig att han var i en djävulskt svår andlig knipa, och han började genast tala helt öppet med mig, som om han i sin tur kände på sig att jag kunde vara bättre än någon biktfar. "Ni kan vara just den person jag behöver," sade han och lade hela sin själ i dagen med att i väl koncentrerad form blotta hela sitt liv för mig. Väl uppfostrad av sina föräldrar, vilkas enda son han var, hade han fått en gedigen utbildning, gift sig konventionellt och även fått en son samt slutligen en god ställning som oumbärlig ingenjör, men allt detta hade han lämnat. Sin familj, sin säkerhet, sin egendom, sin framtid, allt hade han lämnat för att i stället söka sanningen på de sju haven såsom sjöman för om masten. Till sist hade han hamnat i en Vilda Västern-liknande avkrok som hette Mauvais, var han, när jag träffade honom, som bäst var i färd med att grubbla ihjäl sig.

"Varför är alla människor så småaktiga och inskränkta? Varför måste de ägna hela sina liv åt meningslösa petitesser och materiella trivialiteter som det aldrig är någon mening med på längre sikt? Varför förspiller de sina liv på andefattig fåfänga, och varför kan ingen av dem inse och förstå det självklara i världens andliga natur och skönhet i stället? De ser bara moroten framför nosen och går blint efter den runt runt utan att någonsin röra sig ur fläcken och fattar inte att denna morot bara är ett ohyggligt bedrägeri och en muta, ett sätt av världen att lura dem till att hållas på sin plats, i stället för att genomskåda all denna futtighet och slita sig lös från den tomma brunnen och bli medvetna om en smula universalitet.

All kärlek är ett brott. Den som ligger med en kvinna bidrager till hennes fördärv, ty, som Salomo säger, bland tusen män och tusen kvinnor hittar man kanske en sannfärdig man men ingen sannfärdig kvinna; ty den kvinnan finns ej, har aldrig funnits och skall aldrig finnas som ej önskar förföras och som inte vem som helst kan

förföra. I och med förförelsen är den förförda kvinnan fördärvad och förföraren förbannad, och den skadan kan inte ens Gud bota.

Jag har försökt bota mig själv från den skadan genom att lämna allt, familj, ära och trygghet, och i stället ödmjuka mig till det yttersta. Ingenting är så bra för ens ödmjukhet som att resa. Men jag finner nu att alla mina ansträngningar har varit förgäves: min skada kan aldrig botas.

Och runt omkring mig har jag bara lyckliga enfaldiga inskränkta kortsynta familjefäder och mödrar med små näpna lyckligt ofördärvade barn, som deras föräldrars högsta önskan är att de skall i sin tur förföra och förföras, fördärva och fördärvas. Ty kvinnan vill bara äga. Hon vill äga sin man och låter sig därför förföras av honom till hans egen eviga förbannelse, hon vill äga hans barn, hon vill äga deras barnbarn, därför vill hon ha så många sådana som möjligt, och därför vill hon att hennes man skall ha så mycket pengar som möjligt, så att det alltid finns resurser kvar för en ständigt växande familj. Kvinnan är en *cul-de-sac* liksom storstaden, den mest djävulska fälla som Gud gillrat för människan, en mörk labyrint som alla vägar generöst leder in till men som inte har någon väg ut och som i djupet slutar i blindo, nederlag och förtvivlan."

"Men bör du ändå inte ta ansvar för din hustru och din son och återvända till dem?"

"Det är för sent nu."

"Varför?"

"Hon har gift om sig."

"Jaså."

"Redan medan jag ännu var gift med henne började hon umgås med en gammal barndomsvän mer än med mig, och då insåg jag hur djävulsk och ruten Kvinnan var. Den kvinna har aldrig blivit född som ej har åstadkommit enbart fördärv för mannen. Till och med min egen moder har skrivit mig till och besvarat mina böner om att få komma hem till mitt eget hemland som så, att det nog inte är så lämpligt med tanke på min vistelse på ett mentalsjukhus. Så hjärtlös kan ens egen moder vara, att hon förnekar sin ende son när han som mest behöver henne, blott för att han ådragit sig misstanken att han kanske inte är alldeles frisk i huvudet."

"Så du vill återvända till ditt eget land?"

"Hemlängtan är min enda sjukdom."

"Då är du mycket olycklig och ensam."

"Du vet inte hur."

"Du måste återvända hem."

"Ja, men hur? Min moder förnekar mig, och min sons moder ber mig att inte komma för hennes sons nya faders skull. Hur kan jag då komma hem och störa dem, när ingen av dem kan med att se mig i ögonen? Jag måste stanna här och dö av min hemlängtan."

Jag insåg genast att hans fall var hopplöst. Han hade förgäves försökt skaffa sig distans till sitt liv och sina familjebekymmer med kvinnorna med att resa så långt bort som möjligt, vilket bara hade gjort problematiken i hans situation mera akut, då hans kärlek gått honom för djupt till sinnes. Han var något så märkligt som en post-tolstojan – hans tankegångar hörde helt hemma från de stackars vilsna tolstojanernas tid före den ryska revolutionen, som trodde att sexualitetens problem kunde lösas genom ett slags andlig men dock självsvåldig självkastring, en tackling av problemet som med naturens rätt bara måste leda till dess förvärrande. Han hade engagerat sig för djupt och fastnat i sin egen grubblande personlighets fälla. Det var bara en sak att göra.

"Här kan du ej åstadkomma något konstruktivt," sade jag.

"Hur kan jag åstadkomma något konstruktivt med att fara hem till kvinnorna?"

"Du måste göra något."

"Ja, men vad?"
 "Gör dig fri."
 "Hur?"
 "Du kan ännu bota din skada."
 "Hur?"
 "Frigör dig från ditt förflutna och ditt nuvarande liv."
 "Du menar – självmord?" nästan viskade han.
 "Det måste inte vara fysiskt. Jag känner många som iscensatt sin egen död så att det sett ut som självmord, medan de i själva verket bara gett sig själva en ny chans."
 "Menar du att något sådant är möjligt?"
 Jag berättade om flera exempel jag känt, från Christopher Marlowe framåt.
 "Så försonar du dig med de dina samtidigt som du blir fri själv."
 "Ja. De skall få mitt lik att gråta över, så får de se resultatet av det fördärv som de själva åstadkommit."
 "Var inte så bitter. Ingen älskar en mer än ens egen enda moder."
 "Om hon har älskat mig mest har jag inte fått mycket kärlek."
 "Förlåt din moder och din hustru, och välsigna din hustrus nya äktenskap."
 "Det har jag gjort tusen gånger, men sanningen förblir."
 "För kvinnorna finns det ingen sanning. Därför finns det heller ingen sanning om kvinnan. Därför är all sanning om kvinnan orättvist förtal, som kvinnan alltid genom sin sanningslösa natur kommer mera helbrägda genom än mannen."
 "Du har rätt. Ju mindre sagt om kvinnan, desto bättre."
 "Så lämna dina kvinnor i fred."
 "Jag skall göra det."
 "Och tänk intet ont om dem mer."
 "Min frivilliga offerdöd skall vara mitt yttersta kärleksbevis mot de mina."
 "Då dör du inte förgäves."
 "Tack för ditt råd i denna sak."
 "Tack för att du anförtrodde dig åt mig."
 "Du är den förste jag träffat i mitt liv som visat förståelse."
 "Ingen har blivit så missförstådd som jag. Därför förstår jag alla andra."
 "Det där förstod jag inte."
 "Du behöver inte. Farväl, min son."
 "Tack, gode främling."

Och efter att ha gett honom exakta instruktioner om hur han skulle göra, så att ingen skulle misstänka något – (det viktigaste var det konkreta beviset, en gravurna med aska,) gick vi båda ut från den anskrämliga billiga lunchbaren och försvann var och en åt sitt håll.

Någon vecka senare hade han kilat vidare. Han blev 33 och ett tredjedels år gammal.

Hans begravning firades i Boston, men hans urna med askan och alla hans tillhörigheter skickades hem till hans föräldrar och änka i Sverige. Änkan ville inte ha något av det utan gav allt över åt föräldrarna.

Amerikas Förenta Stater har frambragt utomordentliga genier och inte minst dragit till sig sådana från hela världen, men en sak har USA aldrig fattat, och det är religionen, som i detta land nästan uteslutande blivit föremål för alla former av utnyttjande och spekulationer och aldrig har tagits på allvar. De skriver "*In God We Trust*" på sina mynt och bevisar just därigenom hur omöjligt för att ej säga otänkbart det är för dem att lita på Gud om ej just genom penningen.

När jag var där på 30-talet råkade jag komma in i en krets av unga lysande begåvningar, den första kärnforskargenerationen, som övergivit atomfysiken för att i stället spekulera i sin egen fantasi genom Hollywood och science fiction. En av dessa lejon förbluffade en afton sin omgivning med att föreslå ett vad.

"Jag slår vad om att jag är mäktig att grunda en ny världsreligion som jag och min familj sedan kan leva gott på för evärdliga tider."

Då ingen av hans vänner ansåg sig ha något skäl att ifrågasätta hans möjligheter att kunna göra detta blev det inget vad, och vännerna bröt småningom upp. Då ingen annan hade opponerat sig vågade slutligen jag göra det.

"Menar du, att du ämnar grunda en ny religion som du ämnar tjäna pengar på?"

"Miljoner," sade han.

"Tror du att en sådan religion som baserar sig på materiell profit någonsin kan bli accepterad utanför USA?"

"Men snälla du, USA är ju världens hjärta. Allt som uppstår här kommer ut i hela världen."

"Visserligen, men Sovjetunionen, som är världens största nation, och som officiellt avskaffat alla religioner, kommer knappast att ha något till övers för någon utpräglad kapitalistisk religion."

"Sovjetunionen har mumifierat sig själv. Den som räknar med Sovjetunionen måste göra enbart dåliga affärer."

"Dock sprider Sovjetunionen sin kommunism över världen i samma takt som Amerika sprider sina dollars. Och för det kommunistiska sättet att tänka, som snart skall omfatta halva världen, skulle ingenting vara mera främmande än ett familjeföretag i form av en religion. Vore det inte fiffigare, om en ny världsreligion nödvändigt måste uppfinnas, att i så fall ge den en form som kan accepteras av samtliga raser och religioner, ideologier och livsåskådningar, kommunister och kapitalister?"

"Jag är inte intresserad av att konstruera en religion om jag måste anpassa den efter världen. Om jag gör en ny religion är det världens sak att anpassa sig efter den."

"Men är det då klokt att ge den en kapitalistisk form, som hela den kommunistiska världen måste ta anstöt av?"

"Jag ger fan i kommunismen."

"Då är du inte religiös."

"Är kommunismen religiös?"

"Nej, men den som inte tar hänsyn till alla har inga förutsättningar att grunda en ny världsreligion i vår tid."

"Jag tänker i alla fall försöka."

"Du kommer aldrig att lyckas. Du kan skapa något som du kan tjäna pengar på, men just därför kan du aldrig göra det till en religion. Ty visdomen befattar sig inte med pengar, och religion är visdom."

"Jag tror att du menar dig ha bättre förutsättningar att skapa en ny religion än jag. Skall vi båda försöka och slå vad om vem som lyckas bäst?"

"Jag är inte intresserad. Jag har sett för många religionsskapare för att någonsin kunna tro på någon enda av dem. Och varför skapa en ny religion när det finns så många gamla? Vad behov finns det för en ny om inte alla de gamla har misslyckats; och om alla de gamla har misslyckats, hur kan då någon ny religion få för sig att den kan lyckas?"

"Finns det någon gammal lyckad religion?"

"Alla religioner har haft något gott med sig. Buddhismens tolerans, judendomens sunda förnuft, kristendomens kärlek och islams disciplin har alla betytt stora kulturella framgångar för mänskligheten, men kristendomens dogmer och islams hänsynslöshet har samtidigt inneburit otaliga katastrofer och lidanden för mänskligheten. Se på barnkorståget i början på 1200-talet, i vilket tiotusentals

oskyldiga barn sändes i döden genom kristendomens godtycke som offer för islams blinda fanatism. Hur många offer planerar du att skörda? Ty varje människosjäl, som vinnas för någon lära vilken den än är, blir livegen och blir den läran ansvarig för. Om du frälser eller anställer 10,000 människor i din nya religions tjänst blir du direkt ansvarig för dessa tiotusendens familjers liv och framtid. Du kan säkert försörja dig själv och din familj med en ny religion tills du dör, men kan du försörja alla de medarbetare du behöver, och kan du ge dem lika mycket som du tar själv? Kort sagt: lönar det sig verkligen att grunda en ny religion? Har vi inte nog av alla de gamla? Kan du komma med en bättre visdom än all världens judendoms tretusenåriga? Kan du med pengars makt åstadkomma mer än vad Buddha gjorde utan ett öre? Kan du överträffa islams fanatism och kristendomens nu tvåtusenåriga självsvald, missbruk och förföljelser mot oliktankande? Om du kan det är du värre än Hitler och borde du skjutas genast."

"Jag har en familj att tänka på."

"Tänk då på den och lämna världen i fred och fördärva den inte ytterligare. Den är tillräckligt fördärvad redan."

"Saken är den att jag klarar mig inte på att enbart skriva science fiction."

"Det tror jag det. Det finns aldrig någon sanning i science fiction. Det finns ju aldrig varken liv eller natur i den. Den är dödfödd. Det är världens ytligaste litteraturgenre, ty det är bara spekulationer. Den är aldrig konkret. Jules Vernes science fiction kommer att överleva, ty alla hans bästa teorier höll i praktiken, men redan H.G.Wells spårade ur. Människan kommer aldrig att erövra världsrymden. Hon kan varken simma eller flyga av naturen. Hur kan hon då någonsin klara sig om hon inte står på jorden?"

"Kom tillbaka om femtio år. Då skall du se att jag har lyckats medan du ännu står kvar på samma ställe och inte har kommit ur fläcken."

"Och hur mycket du då än har lyckats så skall du aldrig ha lyckats bli mer än exakt samma fåfänge narr som du är redan. Du kan bli galnare, men du kan aldrig bli bättre, medan jag, till min olycka, aldrig kan bli sämre."

"Du är beklämmande."

"Jag är sanningen."

"Jag föredrar framgång, glädje och makt framför dyster inåtvändhet och elände."

"Framgången desillusionerar, glädjen förråder sig själv, och makten dödar. Endast sanningen, visdomen och besinningen varar i evighet, och den är för klok för att vara glad, den är för allvarlig för att njuta av framgång, och den skyr all makt som pesten."

"Vi ses igen om femtio år."

"Då är du död och allt vad du levat för förintat."

"Det får vi se då."

"Nåväl, det får vi se då."

Vi sågs inte mer sedan. Mannens namn var Hubert Leroy, en ful självsäker ärkefantast, den klassiska typen för en galen vetenskapsman och okänslig, fullkomligt hänsynslös psykopat. De femtio åren har inte gått ännu, men han har inte kvar sin fasta bostad, sitt slott i Surrey i England, och han har mig veterligen ingen fast bostad någonstans.

Hans fyra barn har för länge sedan övergivit sin faders religion efter att länge ha varit dess underledare liksom alla hans flesta och bästa medarbetare, om de inte sitter i fängelse som hans hustru. Ingen vet var han själv är, och ingen vet vad han idag tänker om sin nya världsreligion, som redan världen över är ökänd från internationella domstolar för sina svindlande affärer i skattesmitning.

Eftersom jag nu råkade nämna barnkorståget år 1212 måste jag bekänna ett samtal som jag hade med en av den tidens stora celebriteter inom kyrkan: påven Innocentius III, under vilkens pontifikat kyrkans inflytande över världen nådde sin klimax – och passerade den. Jag hörde till den unge Fredrik II:s många informatorer och upplevde alltid då och då smärre friktioner med hans förmyndare påven, men den sista friktionen omedelbart före Laterankonciliet 1215 blev den allvarligaste.

"Ni inger min myndling farliga idéer, herr astrolog," mässade påven med sin nasala gällhet.

"Jag undervisar honom i astrologi och musik på er uppmaning samt i andra religioner än den kristna, på det att han må kunna manipulera med även andra furstar än de kristna."

"Ja, men ni går för långt! Han blir för frisinnad! Han måste i första hand alltid förbli en god katolik! Han får inte bli jude och muhammedan också!"

"Men snälla ers helighet, försök då vara lite vidsynt. Er myndling har genom sin ställning som arvsberättigad till det tysk-romerska riket med hela världskyrkan bakom ryggen större förutsättningar än någon tidigare kejsare att åstadkomma universell fred i världen som överhuvud för ett kejsardöme utmärkt av tolerans mot såväl muhammedaner och judar som kristna och fritänkare...."

"Ni får inte tänka så där! Bara jag får tänka så, om jag behagar. Er ställning är underordnad min, ni är anställd av mig, glöm inte det! Kejsaren bör i sanning bli hur universell som helst, men jag måste stå över honom! Kyrkan är allt, och världen är ingenting!"

"Men snälla ers helighet, ni är inte den enda heliga mannen i världen. Det är inte bara ni som vet vad Gud vill."

"Där tar ni så in i helvete fel! Jag bär det högsta ansvaret inför Gud för kristenhetens väl! Ingen annan har rätt att disputerar min yttersta ansvarsfullkomlighet!"

"Och hur har ni hanterat det ansvaret? Jag och alla som känner er har goda skäl till att anse att ansvaret hade skötts bättre om ni inte hade varit ensam om det."

"Hur vågar ni?"

"Jag säger bara vad som är sant."

"Hur vågar ni kritisera mig?"

"Alla som kritiserar er, och de är många, gör det med all rätt."

"Aldrig mer skall jag anlita en jude i min tjänst."

"Er judefientlighet är ert första, största och definitivaste misstag. Det har mer än något annat vänt er myndling ifrån er till judarna."

"Ni är ju en kättare!"

"Era förföljelser av så kallade kättare har varit de hårdaste och okristligaste i kristendomens historia. Ni är i färd med att utrota sydvästra Frankrikes befolkning och göra deras land till en ödemark blott för att tvinga dem att tänka som ni. Men ingen kan tänka som ni. Ni är ensam i världen om att kunna tänka era enda sanna tankar."

"Skall man då låta alla irrläror florera och splittra kyrkan hur mycket som helst?"

"Man övertygar ingen med våld, och varje kättare som man mördar är ett lamm i ens egen flock som man slaktar."

"Mot muslimerna fungerar ingen tolerans."

"Det är sant. Det har korstågen bevisat. Men man försökte aldrig den mildare metoden, den kristligare metoden med diplomatiska samtal furste och furste emellan. Genom att korstågen inleddes med våld omintetgjorde de från början all försoning."

"Det finns exempel på mildare metoder som alltid slutat med övergrepp från muslimernas sida."

"Finns det något enda exempel på någon form av korståg som inte inletts med vanvett från kristet håll?"

"Vad kallar du vanvett? Är fromhet och offervilja vanvett?"

"Ja, det är vanvett, om det tar sig våldsamma former."

"Det första korståget lyckades."

"Det var fåfängt, ty dess lycka var tillfällig."

"Det tredje korståget ledde till ömsesidig förståelse, fred och försoning."

"Som i praktiken var ett stillestånd på drygt tre år. Rikard Lejonhjärta var en skådespelare, Filip August var feg, och Fredrik Barbarossa dog. Endast Saladins högsinne räddade korståget: han översåg med vårt vanvett, detta vanvett som definitivt bröt ut i det fjärde korståget med dess plundring av kristenhetens främsta stad Konstantinopel. Endast ett korståg har från början varit fredligt och kristligt sinnat, och det var det femte, det sista, som dock var den största skandalen i kristenhetens historia, som hade sitt ursprung i historiens största vanvett. Och det vanvettet var kristendomen."

"Du talar om ett femte korståg?"

"Ja."

"Vad är det för ett korståg? Det har jag inte hört något om."

"Barnkorståget."

Påven Innocentius III sänkte blicken. Han blev påtagligt pinsamt berörd.

"Ja, dessa stackars barn. De har plågat mig länge. Jag drömmer ständigt om deras trasiga utmärglade uppenbarelser. Det kom en skara på några hundra fram till mig. Jag försökte tala allvarligt med dem och be dem gå hem, men de ville inte. De kände sig bedragna av mig. Så du förebrår mig för det tragiska barnkorståget?"

"Nej, inte dig, ty du visste inte om det, men jag förebrår kristendomen och islam för det."

"Kristendomen och islam?"

"Ja, kristendomen för att det över huvud taget inleddes och islam för dess ohyggliga resultat."

"Menar du att barnen åstadkom något resultat?"

"20,000 barn kom fram till Marseille. 20,000 startade från Köln, men av dem kom mindre än hälften fram till Genua. Mer än hälften av de tyska barnen omkom på vägen. I Marseille såldes barnen som slavar till arabiska köpmän: de försvann sedan i Egypten och till Bagdad, tvångsomvändes till islam och stympades till eunucker eller drogades till assassiner. Endast gennesarna var förståndiga nog att skicka de tyska barnen tillbaka till sina hem, men endast en fjärdedel av de 40,000 barnen kom hem igen. Hälften omkom, och en fjärdedel blev till slavar åt muhammedaner. Alla dessa 40,000 gossar och flickor var mellan sju och fjorton år. Och vet ert helighet vad er gud Jesus sade? Jo, han sade: 'Men om någon av er förför en av dessa små vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i djupet än att han fick leva.' Förförelse av barn är det grövsta brott kristendomen känner. Men alla dessa 40,000 barn förfördes i kristendomens namn av kristna predikanter som Bernhard och Dominicus och skickades hän åt fördärvet där de sedan förfördes en gång till av muhammedanerna: 10,000 barn blev dubbelt förförda."

"Nog nu!"

"Och ni bär ansvaret."

"Nog! Ni vet för mycket. Ni är farliga, ni judar, ty ni sticker inte under stolen med sanningen utan påvisar den i dess hela fasansfulla verklighet utan förskoning. Men kyrkans uppgift är att uppbygga och ej att deprimera. Ni judar med er Job och er Jeremias deprimerar mänskligheten medan kyrkan med uppståndelsen tvärtom fyller världen med hopp. Därför går judendom och kristendom icke ihop och skall

aldrig göra det. Och ni judar är farliga, ty ni vill hindra mänskligheten från att tro på uppståndelsen. Men, som Paulus säger, om det icke finns någon uppståndelse har kyrkan ingen grund.

Därför är det min plikt att isolera er judar från resten av mänskligheten. Ni skall inneslutas bakom murar i särskilda ghetton, och kristna skall ej få umgås med er. Och detta skall vara en stadga för evärdliga tider. Och du är ej längre min myndlings informator. Du kan gå."

Han stod rak och såg mig stint och trotsigt rakt i ögonen. Han trotsade öppet mitt eget och världskristendomens förutbestämda öde, och han visste att han gjorde det. Det fanns inget för mig att tillägga. Jag kunde bara gå. Jag bugade mig och gick och såg honom aldrig mera.

Ghettot i varje europeisk stad blev verklighet. Fredrik II förlorade mig men glömde mig aldrig och återanlitade mig så fort han etablerade sitt eget hov i Palermo för att så småningom utvecklas till sin förmyndares och kyrkans allvarligaste trotsare och fiende. Kyrkan blev sedan aldrig lika mäktig igen: den av Innocentius III stadfäste helige Dominicus' verksamhet med den småningom alltmer omfattande inkquisitionen begynte inifrån upplösa kyrkan med sin etiska och moraliska bankrutt. Men till denna ruttnande kyrkas och barnkorstågsmardrömsförföljde påves moraliska stöd uppträdde så denne fantastiske lille tiggarmunk Franciscus, som med sitt barnasinne definitivt räddade kyrkans kristna hjärta. Han var visserligen vanvettig även han, som även han liksom barnen obehärdad drog ut på ett privat korståg till sultanen i Egypten, varefter han avled av strapatserna, men han var god, och med sitt liv bevisade han att även kristendomen kunde vara god.

Efter barnkorståget blev det inga fler världsomfattande korståg, och det nästa som alls ägde rum var Fredrik II:s triumfatoriska fredliga korståg utan arméer, varunder han gjorde sitt intåg i Jerusalem utan att ett enda skott hade avlossats under hela korståget. Han bannlystes av kyrkan två gånger, och till och med Dante förbannade honom i sin heliga Komedi.

79.

I praktiken har kristendomen aldrig annat än lidit skeppsbrott, gjort moralisk bankrutt, sparat ur och missbrukats. Någon har sagt, att den sista kristne dog på korset i Jerusalem för 1950 år sedan, och tyvärr är det alltför nära sanningen.

Men ibland har det funnits hopp. Aldrig var hoppet så stort och så starkt som på 1800-talet, då en human kristendom besjälade ett världsomspännande kungahus med medlemmar i varje land: den eviga freden tycktes nästan definitiv, när alla Europas stormakters konungahus var släkt med drottning Viktoria, som höll ordning på dem alla. Och heligast, bland alla dessa konungahus, hölls kristendomen i Ryssland. Dostojevskij och martyrsaren Alexander II var sanna bevis därpå.

Alexander I var den förste helige tsaren, som försvann i sin religiösa mystik. Nikolaj I var bättre än sitt rykte: han höll god ordning på Ryssland på bekostnad av sin egen lycka. Alexander II offrade sig totalt på självhängivelsens altare, och Alexander III var också bättre än sitt rykte: för det heliga Rysslands fortbestånds skull och för att dess disciplinerade ordning och reda skulle bestå arbetade han ihjäl sig. Men den mest kristne av dem alla var den siste, den gåtfulle Nikolaj II.

Jag träffade honom bara en gång, men vid det enda tillfället fick jag en inblick i hans karaktär som kanske ingen annan fick. Ty jag skonade honom inte. Alla de andra vid hans hov, utom möjligen hans svåger och kusin storfurst Alexander, kröp och lismade och spelade teater för honom medan ingen någonsin vågade befatta sig med sanningen inför honom, vilket faktiskt var det enda som intresserade honom.

Han var begåvad med världens säkraste pokeransikte, men detta pokeransikte, som alla tolkade till oförskämd likgiltighet, var i själva verket en av barmhärtighet burens mask som för världen dolde den mest fasansfulla avgrund av förtvivlan som någon politiker burit med sig genom livet. Hans pokeransikte var ett oavbrutet Via Crucis vars lidande han av ädelmod ej lät någon annan få inblick i. Endast han visste vad Ryssland verkligen gick igenom under hans olyckliga men oförglömliga regeringstid, en tid fullt jämförbar med Jerusalems från Jesu död till templets förstöring, med Konstantinopels sista dagar och med revolutionens och skräckväldets infernaliska Frankrike. Han genomled ensam allt vad Rysslands 150 miljoner människor under denna tid gick igenom. Det var en vandring genom dödsskuggans dal som ännu aldrig har lett ut ur den. Och med det heliga kristna Rysslands fall med den siste tsaren försvann kristendomen i praktiken definitivt från denna världen. Sedan dess har det enda återupplivandet av den universella kristna anden endast försiggått inom judendomen.

Jag hade varit i kontakt med tsarevnan tidigare och stötts av hennes hysteriska väsen och egentligen ej velat ha mera med henne att göra, men mina astrologiska kunskaper hade imponerat på henne, och hon hade visat mina astrologiska antydningar om en världskris 1914 för tsaren. Det var därför tsaren ville se mig. Och jag glömmer aldrig vårt samtal.

"Ni lär komma med ännu mera övertygande spådomar än Rasputin," inledde han. "Vad kommer det att bli av min son?"

"Er son är obotligt blödarsjuk och måste dö ung. Skulden därtill ligger hos de av era släktingar som valde en hustru åt er ur en familj vars samtliga manliga medlemmar dött i den sjukdomen. Ni glömmer Ryssland för att bekymra er för er dödssjuka son. Det enda raka för en tsar hade varit att låta en sådan son dö genast."

"Jag är ingen Peter den store, som var sin egen sons bödel, liksom Ivan den förskräcklige."

"Jag vet det."

"Jag ställde er en fråga, och ni kommer med förmaningar."

Han var hela tiden aktningsvärt lugn.

"Alla vill hjälpa er rädda Ryssland."

"Ryssland är inte värt att räddas."

"Vad menar ni?"

"Åtminstone är inte tsarväldet, detta Europas mest blodbesudlade konungahus, värt att räddas."

"Ni bär ingen skuld till era förfäders brott."

"Nej, men jag har alla de samvetskval för deras skull som de själva saknade."

Han log ett skyggt knappt synligt litet leende.

"Cigarett?" frågade han vänligt.

"Nej tack." Han tog en själv.

"Tillbaka till min son. Vad förkunnar era stjärnor om honom?"

"De står så vänligt och idealiskt grupperade i hans födelseögonblick att man skulle tro att en ny Frälsare hade fötts i världen. Venus och Månen tillsammans i Lejonet, var han även har Solen, förläna honom en idealisk härskares storsinhet och omsorg om sitt folk, Merkurius i Jungfrun ger honom hög intelligens och klokt omdöme, det är som om alla dessa goda egenskaper var för goda för att en människa skulle kunna orka med dem. Men så är de också allvarligt hotade av Saturnus och Uranus, de två olyckligaste planeterna. Men i sin egen olycka skall han finna sig själv och sin ära, ty fastän den fatale Saturnus retarderar och direkt hotar tsarevitjs Lejonsol är han i Vattumannen, sitt eget tecken, och fastän även Uranus retarderar och hotar med gruvlig olycka är även han i sin bästa position i Skytten. Alla hans olyckor kommer endast att fullkomna hans personlighet och dana den till den vackraste och ädlaste härskargestalt som Ryssland har skådat."

"Det är bara det att bolsjevikerna kommer att mörda honom."

"Hur vet ni det?"

"Det säger Rasputin. 'När jag har mördats blir det er och tsarevitjs tur,' säger han."

"Om ni vet så mycket, varför har ni då kallat mig?"

"Därför att ni vet mera. Ni är den ende i Ryssland som är mer än vad ni ger er ut för. Alla andra ryssar är det tvärtom med."

"Vad önskar ni av mig?"

"Ni kommer att överleva mig och Ryssland. Därför vill jag att ni skall förstå mig. Efter tsardömets fall kommer ingen någonsin mer att säga något gott därom och allra minst i Ryssland. Men jag vill att ni skall veta, att min livsuppgift är, att sona min familjs samtliga förbrytelser och därmed rentvå huset Romanovs namn för evärdlig tid. Jag är den siste. Jag vet det. Därför är det min plikt att göra huset Romanovs sorti anständig."

Han släppte mig med blicken.

"Tyvärr är det så att all politik är och har alltid varit och skall alltid vara omänsklig. Makt kan endast behållas genom att man förtränger den mänskliga faktorn, förtrampar de svagare, mördar kallsinnigt, dödar sitt samvete och är så grym som möjligt. Så skapade Ivan den förskräcklige, Peter den store och Katarina II den ryska stormakten, och deras hutlösa exempel kommer efter vår sorti att följas av bolsjevikerna. Lika ordentligt som de kommer att dränka Ryssland i blod, barbari, rättslöshet och terror, lika mäktigt kommer deras sovjetunion att bli.

Men jag har en skandinavisk moder, och min uppfostran är engelsk. Jag har ingenting gemensamt med min far, som var den siste sanne tsaren, som regerade genom sin råa styrka. Jag har ingenting gemensamt med denna hysteriska nation av vanvettiga ryssar, som Dostojevskijs 'De besatta', som endast strävar emot sin egen välfärd och åstundar sitt eget fördärv. Min hustru, som min käre svåger och kusin menar att är vansinnig, är mera rysk till mentaliteten än jag: hon hatar Preussen värre än någon ryss. Jag är en gentleman och ämnar förbli så vad som än händer. Jag är inte skyldig till mina förfäders brott, men jag ansvarar för dem. Jag tänker alltid på Ivan den förskräckliges son, som han mördade, tronarvingen som Boris Godunov mördade, tsarevitj Alexej som Peter den store mördade, Peter II som hans hustru mördade, Peter III och Ivan VI som Katarina II mördade, kejsar Pavel som hans söner och däribland den välsignade Alexander I och den vackre Nikolaj I mördade och på alla de miljoner offren för vår familjs godtycke och på hur jag skulle kunna försona historien med en sådan familj. Och jag har kommit på det enda sättet, och det är att vara mänsklig. Gud har givit mig det yppersta hjälpmedel därtill: min dödssjuka son. Du har rätt. Jag borde ha låtit honom dö genast. Det hade ur tsardömets synpunkt varit det enda förnuftiga. Men familjen Romanov började gå under när den upptäckte kärleken.

Min farfar var den första. Han älskade uppriktigt furstinnan Jurjevskaja och utmanade hela Petersburgssocieteten med att vilja kröna henne, som han fick tre barn med medan hans kejsarinna ännu levde. Kärleken bragte honom på fall, ty samtidigt som han föll för den kärleken blev terroristerna plötsligt mäktiga.

Även jag föll för kärleken. Jag visste att Alix' familj var hemsökt av blödarsjukan, men det struntade jag i, för jag älskade henne. Jag tackade Gud när jag fick veta att min ende son hade sjukdomen. 'Tack, Gud,' sade jag, 'för att du tvingar mig till ännu större kärlek och mänsklighet.' Sedan dess har jag bara levat för min son. Ty det är sant som du säger. Himmelen har förlänat honom sina vackraste själsliga gåvor, och de är så stora att hans kropp ej förmår bära dem. Liksom de gudabenådade Chopin och Stevenson för sin andliga skönhets skull förtärdes av tuberkulos har min son, den mest lovande statsmannabegåvning som Ryssland har skådat, därför slagits av

blödarsjukan. Men just därför kan jag älska honom mer än vad någon far har älskat sin son.

Det är min hemlighet: min kärlek. När Ryssland och dynastin Romanov är begravda levande skall denna min kärlek ändå leva. Och den kärleken är den ryska sidan av mig."

Han smålog. Audiensen var slut, och jag hade ingenting mer att säga. Vi räckte varandra handen och skildes som vänner.

80.

Jag läste nyligen den sämsta bok som någonsin har skrivits om mig av en tysk författare som jag skulle ha stämt för ärekränkning om det inte så övertydligt framgick ur boken att han var fullständigt övertygad om att jag inte existerade i verkligheten. Boken var Stefan Heyms "*Ahasverus*", ett ganska krampaktigt försök att av ryktet om mig göra ett kåseri, bitvis till och med pornografiskt.

Jag har en gås oplockad med dessa tyskar. Det har jag alltid haft sedan Luther införde och etablerade den tyska andens kroniska hybris, och så länge detta fasaväckande fenomen finns kvar kommer gåsen att förbli oplockad. Men denna av Luther lanserade sinnessjukdom finns idag endast i Östtyskland, och Heyms bok är ett tydligt exempel på att den där ännu får härja fritt.

Jag minns alltför tydligt när jag gick och hälsade på hos den där Luther för att be honom att inte spränga kristenheten i småbitar.

"Ta det lugnt, Martin, och underordna dina privata ambitioner och din strävan efter publicitet det allmänna bästa. Ingenting är så farligt som det du är ute på: att spela teater med sådan inlevelse så att du tror du är din roll. Tänk efter och spela sedan och ha någon distans till vad du gör."

"Din erbarmlige jude," gurglade han ur sig med sin grötiga övergutturala tyska, "hur understår du dig att komma hit och lorta ner min paradingång? Vad har du med kristendomen att göra, du som korsfäste Jesus? Dra åt helvete, din djävul! Eller ska jag låta mura in dig i fästningen för gott?"

Han var inte rumsren. Han tog ingen på allvar utom sig själv. Han var en riktig skorpion. Han avrättade Erasmus, han avrättade Zwingli, han avrättade påven, och han ensam avrättade världskristendomen med att driva den in i ett världsomfattande inbördeskrig som varade i hundra år. Och det gjorde han enbart av vanvett.

Det tyska folket har alltid haft en benägenhet för att hänge sig åt vanvett. Deras självhävdelsebegär har alltid varit måttlös. De tror på ingenting utom sig själva, och allt annat, hur mycket vettigare och mänskligare det än är, har absolut inget värde. Man kan inte resonera med dem, liksom man inte kunde försöka resonera med Luther utan att riskera att genast bli ett huvud kortare. Luther etablerade och rättfärdigade det absoluta våldet och godtycket i Tyskland, och det spred sig sedermera därifrån till Ryssland, var det härskar ännu i marxistisk form. Av någon anledning så är tyskarna fullkomligt blinda för självklar logik och mänsklig rättvisa, som om faktiskt Gud en gång för alla i ren ilska över dem slagit dem med denna blindhet och dövhet.

Samma odrägliga hybrisanda uppträder i Faustlegenden, och Goethes version av denna är höjden av tysk omänsklighet. Det är litteratur utan form, poesi utan innehåll, en religiös historia som är omoralisk, en spekulation i avgudadyrkan, där skurken slutligen belönas för sin omänsklighet. Då är Marlowes Faust bättre, ty där blir skurken Faust åtminstone straffad, vilket gör att man kan försona sig med honom och känna att han ändå var mänsklig. Jag kan förlåta Goethe allt men inte att han skrev "Faust".

Luther, Goethe och Wagner är de bästa exemplen på tysk omänsklighet, på "det tyska kulturmonstret", denna kultur utan skönhet eller mänsklighet. Alla hade de sina ljusa ögonblick som dock av dem själva underordnades den monstruösa helheten.

Bach är nästan den enda av de sinnliga monstertyskarna som jag har kunnat tycka om: han ställde aldrig anspråk, han krävde inte att världen skulle uppmärksamma honom, och alla de stora underbara tyska musikerna följde i hans spår, utom den odräglige Wagner.

Till den tyska anden hör också bristen på självkritik. För tyskarna står helt enkelt tyskheten över all kritik: den är ofelbar. Hitler och nazismen var en parentes som lätt skyfflas under mattan fastän samma nazister fortfarande förtrycker Östtyskland, men det hindrar inte att Östtyskland och Västtyskland måste återförenas. Därom är alla tyskar och österrikare ense. Det är en självklarhet, som bara inte Kreml kan gå med på, ty moskoviterna skulle aldrig godvilligt acceptera att det tyska storhetsvansinnet återvände från Kreml tillbaka till Tyskland. Nej, det tyska härskarvansinnets huvudstad idag är Moskva, och det kan ryssarna aldrig skiljas från, så många miljoner ryssar som de offrat för att få monopol på det.

Endast tyska musiker har vågat kritisera tyskheten. Inte ens Stefan Zweig sade någonsin något ont ord om nazismen. Men Brahms hatade sin hemstad Hamburg, Beethoven föraktade inte bara Tyskland utan rentav själva Wien, Händel var glad åt att slippa det tyska eländet, och Mozart trivdes bara utomlands. De bästa tyskarna har aldrig kunnat med tyskheten.

Till dem måste jag också räkna Richard Sorge och Klaus Fuchs. Richard Sorge var en utmärkt musikalisk man som verkligen uppskattade allt gott med sitt hemlands kultur, men när han en gång kommit ut ur Tyskland vägrade han att någonsin återvända. Och som alla vet avgjorde han andra världskriget till Tysklands nackdel.

Klaus Fuchs var så bitter på livet att han inte heller kunde tro något gott om något *annat* land än Tyskland. Men både Sorge och Fuchs var ändå så besatta av det tyska nationalvansinnet att de såg upp till dess nya högberg Moskva. Ingen av dem skulle någonsin få kunna komma in i Sovjetunionen och se det på nära håll. Därför föll de för sina typiskt tyska illusioner om det, som var rena självbedrägeriet. Inte förrän Sorge fick sin dödsdom förstod han att Sovjetunionen verkligen inte ämnade lyfta ett finger för att ens ge honom något erkännande till tack för att han i god tid meddelade Stalin att Japan ej skulle angripa Sibirien så att Stalin kunde vinna vid Stalingrad. Och när han fattade att han offrat både Tyskland och sig själv för Sovjetunionen och Sovjetunionen inte ens försökte rädda hans liv till tack, så grät han som ett barn. Då först insåg han hur han i hela sitt liv hade lurat sig själv.

Fuchs kom aldrig till den insikten. Han kunde i längden inte uthärda sitt eget dubbelspel som ärad atomforskare i engelsk och amerikansk tjänst som skickade ryssarna instruktioner om hur de snabbt skulle få lika goda atombomber som Amerika utan avslöjade sig. Men han ångrade sig aldrig. Hans enda motiv till sitt förräderi av atombombshemligheten till Stalin var enbart skadeglädje. Han visste att han därigenom kunde vålla andra nationer den skada som han aldrig kunde vålla Tyskland. Tyskland var då redan tillräckligt skadat till oigenkännlighet genom nazisterna, Sorge och hela världens samlade vrede mot detta okuvligt besatta lilla land.

Är Tyskland besatt av djävulen? Nej, det är besatt av en hänförelse över sig själv som inte ens det andra världskriget kunde släcka.

Efter kriget fann inte bara Eichmann och Bormann och andra av deras sort utan med dem ett stort antal tyskar en idealisk tillflyktsort i Argentina. Som ett preludium till tyskarnas stora emigration till Sydamerika hade Stefan Zweig 1939 sökt sig till Brasilien var han begick självmord 1942 när Månen betecknande nog stod i konjunktion med Mars, Saturnus och Uranus, de tre mest månfientliga planeterna, ty Månen är alltid individen medan Mars är kriget, Saturnus är världsordningen och Uranus är världens vanvett och överdrifter: människor som Robespierre, Hitler och kommunistledarna var typiska Uranusmännskor: Uranusgalenskapen är värre än Mångalenskapen, och värst är de ihop. Ty Mångalenskapen är begränsad till individen medan Uranusgalenskapen omfattar hela världen och kommer till uttryck genom sådana till synes sansade människor som Robespierre och Karl Marx, men nog om den saken nu. Även jag följde med sista tåget till Argentina och fick under några intressanta månader bekanta mig med det vackra paret Juan och Evita Perón. Italien och Tyskland var krossade, Mussolini var hängd och hans lik skändat, och Hitler var ett kolnat lik liksom hela Tyskland. Endast Spanien överlevde fascismen genom juden Francos skickliga försorg, men Spanien var fattigt och obetydligt. Argentina var däremot ett av världens rikaste länder. Därtill var Juan och Evita Perón omätligt populära.

Min första känsla när jag anlöpte hamnen i Buenos Aires var att Argentina var ett fritt land. Där fanns svängrum, där fanns livsentusiasm, där fanns rum för allt det som begravts i Europa under kriget. Argentina hade goda parlamentariska och demokratiska traditioner, och Uruguay mitt emot var en guldgruva och Sydamerikas Schweiz.

Juan Perón var en socialistisk fascist. Han beundrade Mussolini kolossalt medan Hitler aldrig hade imponerat på honom. Han hade lyckats hålla Argentina utanför världskriget och faktiskt vid ett skede förhindrat en argentinsk krigsförklaring mot Tyskland. Därigenom kunde han senare ta emot mycket av de kopiösa guldmassor som de sista nazisterna och SS-generalerna plundrade Tysklands ruiner på.

Men Juan var bara militär, en cynisk, fyrkantig och hänsynslös militär som alla andra. Men hans ryggrad, hans karisma och hans oemotståndlighet var fenomenet Evita.

Jag glömmer aldrig första gången jag såg henne. Det var som en leende soluppgång som förde en direkt till paradiset. Hon var inte direkt vacker, men hennes utstrålning var något unikt. "Det här är en drottning," tänkte jag genast.

Vad skall jag likna henne vid? Hon skimrade som en ädelsten. Hon var den renaste diamant och lika hård: viljans oemotståndlighet lyste rakt ur hennes ögon i förening med en omisskännlig klokhet. Hon påminde mig mest om Elisabet I av England: det var inte bara maktlystnad och skådespeleri utan även statsklokhet och omtanke för folkets väl: man såg genast att hon tänkte mer på andra än på sig själv.

Hon fascinerade mig, och jag började utforska henne. Som alla stora och gåtfulla personligheter var hon dubbelbottnad: hennes sociala frikostighet var utan gränser, men hennes medel för att finansiera den var rena maktmissbruket. Fattiga, faderlösa och änkor tillbad henne som ett helgon, och hon älskade att hjälpa envar som hade det svårt, men fick hon för sig att någon var hennes fiende var det bättre för den människan att vara död än levande. Samtidigt var hon Sydamerikas främsta skådespelerska genom tiderna. Hennes tal till folket var som en sång framförd av Edith Piaf, hon fick folkmassorna att gråta av rörelse när hon utstuderat sträckte armarna mot dem som för att omfamna dem, varje hennes offentliga uppträdande var som höjdpunkten i en njutbar film: hon spelade helgon, socialreformator och landsmoder bättre än någon annan kvinna i världen. Hennes skådespelarkonst var obetalbar.

Och det gick inte ännu dåligt för Argentina så länge hon levde. Hon skämde bort Argentina, hon slösade bort landets finanser på välgörenhet och höjda arbetarlöner medan Juan Perón stuvade undan tyskarnas guld åt sig i Schweiz, och Argentina frossade i Evitas blonda utstrålning och lysande charm och åt sig mätta och tog för givet att det skulle vara så för alltid. Men Juan Perón var inte lika oegennyttig som Evita.

Jag såg en kväll på Teatro Colón att en skugga lagt sig över Evitas anlete och blev genast orolig. Jag ansökte ödmjukast om en audiens och lyckades till min häpnad få en sådan i enrum.

"Min man tycker inte om judar, men för mig är de också människor som alla andra och särskilt om de är fattiga. Vad kan jag göra för er? Har er familj blivit nedslagen eller mördad av peronistiska antisemiter?"

"Madame, jag är astrolog."

"Vad vill ni?"

"Madame, jag såg er i förrgår kväll på Teatro Colón och märkte genast att något var på tok med er. Ni mådde inte alls bra och ändå är det inget fel på er. Jag blev mycket orolig av detta symptom hos er och vidtog genast åtgärder, det vill säga ställde ett antal horoskop. Och de visar att min oro var berättigad."

"Jag har alltid undrat över mitt öde. Ni är tydligen rätt man att informera mig om det." Hon var lugn och verkade samtidigt vara beredd på sin dödsdom. Hon gav mig nästan intryck av att vilja höra den.

"Madame, Månen i Stenbocken visar att makten håller på att fördärva er och att den kommer att bli er undergång. Enda sättet för er att klara er ifrån det är att dö ung."

Missförstå mig inte. Ni är en av dessa sällsynt ensidigt goda människor som klart vet vad som är gott och som verkligen eftersträvar att göra det. Det visar Solen i Vattumannen. Men makten har givit er medel till att utföra detta goda på ett sätt som är mest skadligt för er själv."

"Jag vet vad ni menar," avbröt hon mig med en suck. "Jag inburade härom dagen en gammal dam på mentalsjukhus, som var den första vänliga själ i Buenos Aires som hjälpte mig, för att hon sade mig sanningen. Hon sade att makten hade gått mig åt huvudet. Vad vill ni då jag ska göra? Självmord?"

"Madame, uthärda livet tills ni blir 33. Släpp det sedan. Då dör ni ren och vid er gynnsammaste ålder för att kanske en dag bli helgonförklarad."

"Jag är socialist och politiker – inte ett helgon."

"När ni är död är ni ett helgon – inte socialist och politiker."

"Och Juan då?"

"Ni är hans popularitet. Ni har i fromhet och generositet mot folket förbrukat landets ekonomi. Därmed har ni redan brutit landets makt. Med er går Argentinas välstånd i graven och det tack vare er. Det är ert öde: ni är Argentinas politiska kulmen, dess högsta skönhet, dess självdestruktiva välstånd och dess död. Ni är, ni blev Argentina, och det blev Argentinas död."

Hon sade ingenting. Audiensen var slut. Jag väntade mig att hon skulle kalla mig för en dillande dåre och säga att hon inte hade tid för nonsens, men hon var anmärkningsvärt tyst. Så sade hon stilla till mig: "Tack skall ni ha." Och för första gången verkade hon mjuk. Vi skildes.

Jag var inte längre i Argentina när hon dog i cancer vid 33 års ålder efter att ha skrivit boken *"La Razon de mi Vida"*, men efter henne var det slut med Argentina. Perón undansnillade mer och mer pengar till bankerna i Schweiz som om han bara väntade på att bli störtad, vilket han slutligen blev efter för många skandaler med skolflickor. Sådana skandaler hade han också haft för sig innan den fattiga skådespelerskan Evita, dotter till en sköka från landet, fann honom lämplig för sina syften. Efter 1955 blev Argentina demokratiskt för en liten tid, men ingenting

fungerade som det skulle. Diverse kupper, revolutioner, militärjuntor och svaga presidenter avlöste varandra tämligen regelbundet till kronisk skada för landet tills landet 1972 såg sig nödsakat att återkalla Juan Perón efter dennes 17-åriga landsflykt i Spanien: han ensam kunde då med sin nya skådespelarmaka Isabel hålla landet samman. Han dog efter två år, Isabel klarade inte rodret ensam, misskötseln av landet vidtog på nytt och kulminerade med Falklandskriget 1982, det mest vanvettiga företag som något land inlett sedan andra världskriget.

Vad tänker Evita? Hon jublar nog över att landet aldrig hade det bättre än under hennes tid. Hon är fortfarande Argentina.

82.

Kejsar Tiberius var ett gammalt skrälle när jag fick träffa honom. Jag blev personligen kallad till honom, ty genom sina suspekta kontakter med kaldéer och spåmän och icke kvalificerade astrologer hade han hört om astrologen som haft med Lukas läkaren, Jesus från Nasaret och den olycklige Pontius Pilatus att göra i dennes fiasko i rättsprocessen mot sagde profet från Nasaret. Jag var inte det minsta rädd för honom fastän Sejanus blodiga bana just höll på att krönas med inte bara hans avrättning utan allas som haft med denne man att göra. Tacitus beskrev det hela mycket väl i sina Annalers femte bok, och mycket information fick han därtill av mig, men på grund av hans alltför inträngande och skarpsinniga analys av fallet Jesus från Nasaret så kom denna del av hans Annaler helt enkelt att fuskas bort: redan på Medeltiden existerade den inte mera.

Som sagt var, kejsar Tiberius var i ett anskrämligt tillstånd. Tunn och bräcklig som skelettet av ett vitt och dött lutande träd, gul som vax och med variga ögon fyllde han en från topp till tå med enbart vämjelse som var svår att behärska.

"Var hälsad, judiske astrolog," sade han medan han mödosamt satte sig, "och välkommen till Capri. Hur finner du denna plats?"

"En enslig ort för en enslig människa."

"Huvudet på spiken. Jag trivs här för att jag här får vara ensam med mina tankar och drömmar, som är det enda som inte makten helt har fördärvat hos mig eller berövat mig. Jag älskar livet fortfarande trots allt, trots min familj, trots min moder, trots Sejanus och trots det romerska helvetet. Och jag vill inte skiljas från livet så länge jag ännu får älska det."

"Men ni älskar det på ett högst eget sätt."

"Ni menar mina små nakna gossar och flickor? Ödet satte mig i den ställningen att det blev min uppgift att realisera drömmar. Det romerska imperiet är den realiserade drömmen om universalmonarkin, men hur bitter och äcklig och ful är ej den drömmen i verkligheten? Kärleken är en dröm som så fort den förverkligas även blir äcklig och vidrig. Ödet gav mig medel att förverkliga mina drömmar. Det medlet heter makt. Drömmarna är vackra endast i sig, och därför är all makt av ondo.

Men det var ej för att ha någon att komma med självutgjutelser inför som jag kallade dig hit. Du lär vara god vän med Lukas läkaren."

"Jag känner honom flyktigt."

"Är det riktigt att han har hängivit sig åt en ny judisk sekt?"

"Han medföljer Paulus från Tarsis på dennes missionsresor då han predikar om Jesus från Nasaret."

"Även det namnet har jag hört förut. Jag menar Jesus från Nasaret. Jag fick en gång den uppenbarelsen i en dröm, att en judisk profet som hette Jesus från Nasaret kunde lösa alla mina problem och driva ut mina onda andar. Redan följande dag lät jag sända det meddelandet till min ståthållare i Judéen Pontius Pilatus, att om det

fanns en sådan profet där och om Pontius fick nys om honom, så skulle den mannen skickas till mig. Jag fick svar från Pontius Pilatus efter några månader. Han svarade snopet att mannen jag frågade efter just hade avrättats. Då förlorade jag förtroendet för Pontius Pilatus. Inte långt därefter vållade han mycket bråk i Jerusalem med för hårda sanktioner mot folket. Jag kallade hem honom, och han var då redan en färdig man: han hade inte mått bra på årat. Han dväljs nu i frivillig landsflykt någonstans i Alperna. Hans fru lever här i Rom och talar bara illa om honom.

Även Lukas kände jag väl. Han kom hit en gång och gav mig ordinationer och förnuftiga råd som faktiskt hjälpte mig, vilket ingen annan läkares gjorde, och hade jag följt dem hade jag nu inte sett ut så här. Men jag älskar, herr Verus. Jag har älskat ihjäl mig så länge jag har levat, men därför har jag levat så länge.

Så denne kultiverade och sansade grekiske läkare har blivit religiös fanatiker. Det förvånar mig. Är han mycket förändrad?"

"Nej, men han är mera ensidig. Förr tvivlade han på allt, som alla förnuftiga personer gör, men nu förnekar han allt, som alla galningar gör. Ty den tro han nu har skaffat sig utesluter alla andra och särskilt den judiska och den romerska."

"En farlig sjukdom, det där – fanatism. Alla fysiska sjukdomar är bättre än den. Hellre spetälska och syfilis i kombination än kristendom och fromleri, som sätter sig på hjärnan och icke kan botas på något annat sätt än genom självmord. Nå, vad anser du om denna nya judiska religion i förhållande till Rom?"

"Uppriktigt sagt har Rom inte en chans emot den, ty hur svag och ensidig kristendomen än är så är det ihjälkorrumpade Rom ännu svagare. Någon har sagt, att en stat är lika korrumpad som den har lagar. Ingen stat har någonsin haft så mycket lagar som Rom. Och när lagen sätts över förnuftet, vilket sker i alla justitiemord, som ständigt blir allt oftare förekommande här i Rom, så är staten redan satt i rörelse som en lavin i en utförsbacke."

"Du har rätt. Rom dömdes till undergång när Augustus, därtill manad av min moder, gjorde sig till enväldshärskare för evigt. Han gjorde det inte utan skrupler, och han anade kanske att det med tiden skulle innebära slutet för Rom, men kärleken till Livia besegrade hans förnuft. Mot slutet funderade han allvarligt på att låta makten efter honom tillfalla Germanicus, och visserligen var Germanicus bättre än jag, men om Germanicus hade blivit kejsare hade Rom blivit republik igen. Ty Germanicus liksom sin bror Claudius var båda hemliga republikaner. Och det kunde inte min kära moder Livia tillåta. Hon ansatte Augustus så hårt så att han böjde sig för bekvämligheten och lät mig, den sämste, bli kejsare. Därmed blev Livia Roms diktator, ty hon regerade mig ännu bättre än hon regerade Augustus."

Germanicus var den enda hon någonsin fruktade, ty Germanicus var god. För att trygga min ställning och mina ättlingars övertalade hon mig att ta livet av Germanicus. Jag gjorde det och ingen annan. Mellanhänderna var legio, men nystanet sattes i ordning av min mor som gav det i mina händer. Och vad förmår man mot sin mor? Vilken son som helst kan sätta sig upp mot sin fader men aldrig mot sin moder. Naturen är sådan.

Och efter Germanicus' död kvittade det mig lika. Jag var redan vanärad och fördärvad för livet genom bruket av makten, så ingenting hindrade att missbruket därav blev värre. Och när min moder äntligen var död var det för sent att vända tillbaka.

Så då skall alltså detta magnifika världsimperium, uppbyggt genom Scipionernas och Cato-ättens beslutsamhet, Ciceros och Caesars intelligens, Vergilius' och Horatius' formfulländning, komma på fall genom ett gäng löst och fattigt folk från fattigaste Orienten? Några flummare skall tillintetgöra den romerska universalmonarkin? Det låter spännande. Så skådespelslystna som romarna är skall ett sådant skådespel bli så spännande att alla romare omedelbart blir kristna. Och så blir det en ny kristen världsordning och världsmonarki, och så blir den sista villan

värre än den första. Så blir det. Det nuvarande Rom förgås i slapphet och bekvämlighet och ruttnar bort för att ge plats åt något värre. Som du ser: jag har inga illusioner."

Och han log. Det var ett snett och trött gubbeleende som mera uttryckte löje än glädje. Snarare än ett leende var det den första ansatsen till det eviga dödskallegripen.

83.

En av de få som jag verkligen kunde diskutera mitt yrkes innersta principer och hemligheter med var Leonardo da Vinci. På den tiden ingick astrologi som en självklar ingrediens i varje humanists utbildning – det var lika viktigt som musik och harmonilära. Och Leonardo var en av de få som verkligen hade förutsättningar för att kunna bli en riktig astrolog. Han satte sig mycket djupt in i det hela, för att sedan som så mycket annat överge ämnet för ett annat av motsatt karaktär. Ty Leonardo var en de stora kontrasternas man. Han var kluven som få. Allt han rörde vid blev vackert, men ingen genomskådade världen såsom han: han såg alltid allt det sköna innersta ruttna kärna.

Michelangelo var hans motsats: en avskräckande man med ett fullt lyte, och allt vad han rörde vid blev stort och monstruöst, och särskilt hans kvinnofigurer. Han är den störste heroikern inom konsten, men hans gestalter, fränsett hans första Pietá, är aldrig vackra. Denne lille man som bara vägde 48 kilo skapade en värld av enbart imponerande och gudomliga giganter.

Men föreningen av dessa två universella andar frambragte en tredje, som blev harmonins fulländning, och det var Rafael.

Vid ett skede befann sig alla dessa tre samtidigt i febril verksamhet i Rom. Michelangelo arbetade i Sixtinska Kapellet, om jag inte minns fel, och Rafael i Stanzerna, medan Leonardo höll sig för sig själv och syntes ytterst litet: ingen visste vad han höll på med. Men det var under de dagarna som jag lärde känna honom.

Han var då som besatt av studiet av stjärnorna. Han vågade inte dela sina forskningsrön med någon utom med mig. Samtidigt som han kom under fund med att hela den gamla världsuppfattningen med Solen kretsande tillsammans med hela universum runt Jorden var alldeles åt fanders och måste ersättas med en mera vetenskapligt hållbar, så diskuterade han astrologi med mig nätterna igenom. Själv hade han både ett kardinalt och ett fixerat stort kors, vilket är mycket ovanligt, så han visste nog var han hade sina stjärnor. Men han var av den bestämda uppfattningen att astrologin var direkt farlig.

"Astrologiskt kunnande kan aldrig resultera i någon trygghet eller säkerhet för människan. För att kunna känna sig trygg måste människan veta att hon står med båda fötterna på jorden, och då måste alla känslor av fruktan och skräck inför det okända och ödet elimineras. En sådan trygghet kan endast vetenskapen bestå. Och därför måste den astrologiska världsuppfattningen ersättas med en vetenskaplig."

"Menar du att du själv kommer att hänge dig åt lycka och ro i ett tryggt familjeliv?"

"All min lycka och sinnesro framtogs mig för gott när jag i min hemstad offentligt drogs inför rätta för en vanärande anklagelse om homosexualitet, som dessutom var falsk. Det kan jag aldrig förlåta Florens. Sedan dess har jag varit hemlös och fredlös och en evigt orolig och rastlös vandrare som du. Det är mitt öde, och det beror inte på stjärnorna utan enbart på den offentliga smälek och vanära jag där utsattes för. Jag älskade det Florens som danade mig, men den staden, min egen moder, skändade mig."

"Men i stället blev du världens kunnigaste vetenskapsman."

"Det skall världen för evigt vägra att erkänna mig som. Det är sant, att den nya tiden, som kommer att ersätta religionen med vetenskapen, börjar här med mig i Rom i dessa dagar, när jag finner att jorden rör sig runt solen i stället för tvärtom, vilket dock andra kommer att bevisa i stället för mig och få fan där för av kyrkan, men jag gör inget väsen av saken. Jag utger mig inte som en världsrevolutionär, som Jesus Kristus, utan jag föredrar att stå mig väl med kyrkan och vara ödmjuk. Och mina upptäckter skriver jag ner så att ingen kan läsa dem. Kanske en avlägsen framtid skall ge mig rättvisa."

"Tror du att världen kan avvara astrologins sanning för vetenskapens falska trygghet?"

"Det vet jag inte. Men det intresserar mig att ta reda på den saken. Jag anser det vara värt ett försök. Kanske går det inte, och kanske konkurrerar vetenskapen ut religionen totalt. Och kanske regerar vetenskapen världen i tre hundra år och inte längre – vad som helst är möjligt. Men vetenskapen kan aldrig vara av ondo, vilket religionen kan vara. Religionen inbjuder till missbruk, men sanningen får de hysteriska makthavarna att tåga."

"Vad är då sanning?"

"Sanningen är, att Jesus Kristus måste ha fötts år 5 före Kristus och avlidit år 30 efter Kristus. Sanningen är att den kristna tideräkningen är åt fanders. Sanningen är att inte ens judarnas tideräkning stämmer, ty Domarbokens tidsuppgifter bevisar att fornhistorien är åtminstone 600 år äldre än den judiska tideräkningen. Om världen skapades, som alla hävdar, med en vårdagjämningspunkt infallande noll grader i Tvillingarna eller 30 grader i Oxen, så måste den ha börjat skapas den första september år 4316 före Kristus, som var en söndag. Vårdagjämningspunkten började infalla i Väduren den första maj år 2159 före Kristus och i Fiskarna vid Jesu födelse år 5 före Kristus samtidigt som Jupiter och Saturnus konjungerade 29 grader i Fiskarna. Idag infaller vårdagjämningspunkten i 9 grader i Fiskarna, och den närmar sig Vattumannen, var den kommer att infalla på hösten år 2153 efter Kristus, det vill säga 2157 år efter Jesu födelse. Eller har jag räknat fel?"

"Och tror du att någon utom du själv kommer att komma till samma resultat?"

"Det är mig likgiltigt, ty jag vet ändå att jag har rätt."

Säkert hade han rätt, men en annan som kom till andra resultat skulle precis lika säkert kunna ha lika rätt. Men jag ville inte såra honom med att rubba hans cirklar, ty hans kunskaper var dock sista slutligen synnerligen vederhäftiga och imponerande, vilket hela världen med rätta aldrig har upphört att erkänna efter hans död, även om ingen har förstått honom.

Enligt Leonardos tideräkning, så skulle det alltså i stället för judarnas år 5742 nu vara år 6296 – det sextiotredje sekelskiftet skulle infalla hösten 1985.

Hans astrologiska beräkningar var naturligtvis mycket grovt tillyxade och nästan godtyckliga, men samtidigt finner jag dem ganska bekväma. Redan han hade belägg för att världen var bra mycket äldre än 6300 år, men det är inte alls så tokigt att utgå ifrån vårdagjämningens infallande i 30 grader i Oxen som den nuvarande civilisationens begynnelse, ty ungefär just vid den tidpunkten 4315 år före vår tideräkning började de första astrologiska och astronomiska observationerna nedtecknas i Egypten och Kaldéen. Min far kom fram till att Jesus måste ha fötts just då vårdagjämningen övergick från Väduren till Fiskarna, alltså 4311 år och fyra månader senare, och Vattumannens tidsålder skulle enligt hans tideräkning då infalla år 6467, det vill säga om drygt 170 år.

Kyros den store av Persien skulle då ha avlidit år 3786, Perikles år 3886, Alexander den store år 3992, Julius Caesar år 4271, Augustus år 4328, Jesus från Nasaret år 4344, Marcus Aurelius år 4494, Muhammed år 4946, Karl den store skulle ha krönt år 5114, Dantes gudomliga komedi skulle ha uppenbarats för honom år 5614, Konstantinopel skulle ha erövrats år 5767, Shakespeare skulle ha dött 5930,

Händel och Bach skulle ha fötts år 5999, franska revolutionen skulle ha utbrutit 6103, första världskriget år 6228, ryska revolutionen år 6231, det andra världskriget år 6253, den första atombomben skulle ha fällts år 6259, och vårt nästa sekelskifte skulle infalla den första januari 1986, som skulle bli år 6300.

Men siffror är mördande och ju mera så ju större talen är, och egentligen är det meningslöst att räkna tiden, ty tiden är i sig tidlös. Men någon ordning måste det vara. Varför då inte följa och ta fasta på stjärnornas ordning, kanske den enda oomkullrunneliga ordning som finns, och med hjälp av den åstadkomma litet bättre ordning på jorden? Det var så astrologin började.

84.

När Leonardo på detta sätt satt i sitt torn i Vatikanen med sina astronomiska instrument och installationer omkring sig ensam i natten i ljuset av en talgdank slogs jag av likheten mellan honom och konung Alfonso X av Spanien, den bäste konung Spanien har haft. Men fastän denne konungs öde blev långt bittrare än Leonardos, (Alfonso X var förebilden till Prospero i "Stormen",) så var han avgjort en optimist i motsats till Leonardo, ty det var denne lärdomens evige konung som en gång sade till mig:

"Jupiter är den lyckliga makten som kommer gott åstad medan Saturnus är den olyckliga som leder till grymhet. Dessa två har alltid konkurrerat sinsemellan om inflytandet över mänskligheten. När Jupiter varit den starkare har godheten och den upplysta despotin triumferat, men för det mesta har Saturnus dominerat med sin stagnering, sitt mörkertänkande, sin fatalism och negativism, sin inåtvändhet och isolering. Vid tiden för Jesu födelse möttes de båda planeterna i Fiskarna varvid Jupiter totalt undanskymde Saturnus. Men genom Paulus blev även kristendomen Saturnusbetonad och definitivt så genom det första konciliet år 325. Tyvärr är alla religioner som hyllar dogmer och godtycke och förföljer oliktankande och kättare ingenting annat än primitiva hedendomar som hyllar avguden Saturnus, den grymme gudafadern som slukade sina egna barn för att de inte skulle få makten efter honom, och dit hör både judendomen, kristendomen och islam i sina förstelnade etablerade former, medan Jupiterreligionerna är de universella religionerna, som buddhism, taoism och hinduism. Men Jupiterreligionerna saknar påtaglighet, styrka och karaktär, vilket Saturnusreligionerna går till överdrift med. Mellan dessa två skilda slag av religioner står då astrologerna, och det är de som kommer att rädda världen. De utgör syntesen av de oförsonliga motsatserna. Astrologer har alltid funnits och kommer alltid att fortsätta finnas. De har alltid haft det svårt och kommer alltid att ha det svårt, ty det är alltid de som kommer närmast sanningen. Profeter, vetenskapsmän, skaldar och siare är inte sällan falska medan stjärnorna aldrig ljuger. Så när våldet är som störst, när tyranniet är som mest förkrossande, när världen är som närmast undergången skall det finnas astrologer som förmår sammanjämka Saturnus och Jupiter och stifta fred mellan dem i sanningens namn. Där har vi den tredje sortens religion som ännu inte har tagit någon fast form men som kommer att komma i framtiden. Materialismen och världen, universum och fysiken är allting föränderligt och instabilt, men stjärnorna skall finnas kvar. Min bror må störta mig för maktens skull hur mycket han vill, men när historien har glömt hans namn skall stjärnorna ännu vittna om mig och med sin klara glans bevisa sanningen i min profetia, att det aldrig skall finnas någon säker och stabil religion eller vetenskap någonsin utom astrologin."

Och samma ord fällde redan min fader när jag var ett litet barn.

Men fastän denne vise gamle man Alfonso X tänkte i exakt samma banor som Leonardo så kom han till helt andra resultat, vilka i vetenskapens namn också måste

komma till tals. Den spanske konungen var dessutom definitivt noggrannare i sina kalkyler än den godtycklige Leonardo.

"Vår kära Bibel har en genomgående konsekvent tideräkning ända från Adams tillkomst fram till Jerusalems förstörelse, som väl alla är överens om att måste ha ägt rum 586 år före vår tideräkning. Det finns ingen anledning att betvivla denna tideräkning, hur fantastisk den än är, då enligt den Adams tillkomst infaller ungefär samtidigt med vårdagjämningens inträde i Oxens tecken omkring 4300 år före Kristus, vilket alla astrologer är överens om att måste ha utgjort tidpunkten för civilisationens ungefärliga begynnelse. Om vi då följer Bibelns tideräkning och utgår från punkten noll som ögonblicket för Adams skapelse, så finner vi att

Adam födde Set år 130 och avled år 930,

att Set födde Enos år 235 och avled år 1042,

att Enos födde Kenan år 325 och avled år 1140,

att Kenan födde Mahalalel år 395 och avled år 1235,

att Mahalalel födde Jered år 460 och avled år 1290,

att Jered födde Hanok år 622 och avled år 1422,

att Hanok födde Metusela år 687 och avled redan år 987,

att Metusela födde Lemek år 874 och avled år 1656,

att Lemek födde Noa år 1056 och avled år 1651, samt

att Noa födde Sem år 1556, allt enligt den första Mosebokens femte kapitel, en kristallklar släktrönika i siffror utan motsägelser, vars eventuella falskhet aldrig kan bevisas. I samma boks sjunde kapitel lär vi, att Syndafloden enligt denna tideräkning inträffade år 1656, samma år som den gamle Metusela skulle ha avlidit, som var Noaks farfar. Och den pågick i stort sett under hela det året, enligt bokens exakta tidsuppgifter. Noak levde sedan ytterligare en tid och avled först år 2006.

Den första motsägelsen uppträder i elfte kapitlet, där det sägs att Sem var hundra år gammal då han två år efter floden födde Arpaksad. Föddes då Arpaksad år 1658 eller Sem år 1558? Någon av uppgifterna måste vara falsk. Låt oss kompromissa och påstå att Arpaksad troligen föddes år 1657. I så fall dog hans far Sem år 2157.

Arpaksad födde då Sela år 1692 och avled år 2095, och

Sela födde Heber år 1722 och avled år 2125, och

Heber födde Peleg år 1756 och avled år 2186, och

Peleg födde Regu år 1786 och avled redan år 1995, och

Regu födde Serug år 1818 och avled år 2048, och

Nahor födde Tera år 1877 och avled år 1996, och

Tera födde Abraham år 1947 och avled år 2082, allt enligt det för övrigt lika kronologiskt klara elfte kapitlet. Vidare är det i den följande historien klart, att Isak föddes år 2047, att Jakob Israel föddes år 2107, att Abraham avled år 2122, att Isak avled år 2227 och att Jakob avled i Egypten år 2254. Enligt dessa fantastiska uppgifter så skulle alltså den gamle Heber ha överlevt sin sons sons sons son Abraham med 64 år och även ha upplevat dennes sonson Jakob Israel. Och varför inte? Inte konstigt att Israels barn kallades för hebréer.

Den legendariske kung Nimrod, som var den förste som upprättade ett rike på jorden, var en avlägsen kusin till denne Heber och skulle alltså ha levat omkring år 2000. Enligt en orientalisk tradition så skall faktiskt denne Nimrod ha etablerat det första definitiva imperiet i världen år 2155 och alltså just vid tidpunkten för vårdagjämningens infallande i Vädurens tecken och avlidit i hög ålder strax därpå, vilket inte alls är omöjligt.

Men sedan uppstår det en lucka i den judiska kronologin under den egyptiska fångenskapen. Emellertid står det i Genesis 15:13 att Abrahams säd skall leva som trälar i fyra hundra år i ett land som icke tillhör dem. Om man räknar dessa fyra hundra år från Jakob Israels utvandring till Egypten så skall detta främlingsskap i

Egyptens land ha hållit på från år 2237 till år 2637, då uttåget skulle ha ägt rum. Och varför inte? Sedan framgår det klart ur de övriga Moseböckerna att vandringen hem till Israels land tog 40 år, och vid framkomsten skall Moses ha avlidit 120 år gammal, alltså år 2677. Moses levde således från år 2557 till år 2677.

Enligt en uppgift i Josuaboken (14:10) hade Kaleb av Juda stam överlevt Moses med 45 år när han under Josuas ålderdom fick sin lön och arvedel i form av land. Alltså var Josuas tid åtminstone 45 år och kanske längre. Detta är den enda dunkla kronologiska punkten i hela Gamla Testamentet. Vi vet att Josua blev 110 år gammal men inte hur gammal han var när Moses dog. Låt oss då i brist på andra uppgifter hålla oss till Kalebs uppgift och anta att Josua dog år 2722.

Sedan följer den exakta kronologin i Domarboken som jag inte kan förstå att någon kan betvivla. Enligt den så följde efter Josuas död utländskt förtryck i åtta år varpå Otniels tid vidtog som varade i fyrtio år tills Kalebs brorson Otniel dog år 2770.

Så följde utländskt förtryck i 18 år tills Ehud kom och landet hade ro i åttio år, alltså till år 2868.

Så förtrycktes Israels barn ånyo i tjugo år tills Debora kom och landet fick ro i fyrtio år till år 2928.

Så blev det utländskt förtryck i sju år tills Gideon kom och landet fick ro i fyrtio år till år 2975.

Så följde hans son Abimeleks fatala interregnum på tre år tills han dog år 2978.

Efter Abimelek var Tola domare i 23 år tills han dog år 3001, därefter var Jair domare i 22 år tills han dog år 3023, så följde utländskt förtryck under 18 år tills Jefta blev domare och var verksam som sådan i sex år tills han dog år 3047, så var Ibsan från Betlehem domare i sju år, Elon i tio år och Abdon i åtta år tills filistéernas förtryck vidtog år 3072. Detta förtryck varade i fyrtio år, och under de senare tjugo av dessa var Simson domare till år 3112.

Den följande domaren var Eli, som var domare i fyrtio år och dog år 3152. Samuel var sedan domare i fyrtio år. Hans sista år fördystrades av fiaskot Saul, som dock vändes till succén konung David omedelbart efter Samuels död. Och David var konung i fyrtio år liksom sedan även Salomo var, som då skulle ha avlidit år 3272.

Krönikeboken berättar, att Rehabeam var konung i 17 år och dog år 3289,

att Abia var konung i tre år och avled år 3292,
att Asa var konung i 41 år och avled år 3333,
att Josafat var konung i 25 år och avled år 3358,
att Joram var konung i åtta år och avled år 3366,
att Ahasja var konung i ett år och avled år 3367,
att Atalja regerade i sju år och dog år 3374,
att Joas var konung i 40 år och avled år 3414,
att Amasja var konung i 29 år och avled år 3443,
att Ussia-Asarja var konung i 52 år och avled år 3495,
att Jotam var konung i 16 år och avled år 3511,
att Ahas var konung i 16 år och avled år 3527,
att Hiskia var konung i 29 år och avled år 3556,
att Manasse var konung i 55 år och avled år 3611,
att Amon var konung i två år och avled år 3613,
och att Josia var konung i 31 år och stupade år 3644.

Därmed inleds de av profeten Jeremias profeterade 70 åren under främmande förtryck, till en början under de inhemska konungarna Joahas, Jojakim, Jojakin och Sidkia, som tillsammans regerade och regerades så bedrövligt i 22 och ett halvt år, tills Nebukadnessar intog Jerusalem år 3666.

47 år senare, år 3713, intager konung Kyros av Persien Babylon och ger följande år (3714) judarna tillåtelse att återvända hem till Jerusalem, vilket de också gör.

Denna tideräkning skulle innebära, att vårdagjämningens inträde i Fiskarna skulle äga rum någon gång mellan Jesu korsfästelse på Golgata och Jerusalems förstörelse år 70 efter Kristus. Något exakt årtal vågar jag inte föreslå, då det är omöjligt att precisera felmarginalen i Gamla Testamentets kronologi, men jag skulle kunna tänka mig att den kan ha infallit under Neros tid i Rom då staden brann upp och Petrus och Paulus avrättades och den kristna kyrkan därigenom definitivt etablerades såsom martyrkyrka av oöverskådlig betydelse för framtiden.

Mest logiskt skulle jag tycka det vore att placera den första vårdagjämningen i Fiskarna i det år då Jesus dog. Men ingen vet och ingen kommer någonsin att veta när detta år var."

Av dessa båda olika teorier föredrar jag personligen Leonardos, fastän den är mera grovhuggen och godtycklig. Och kompromissar man mellan dem och drar en linje mellan Leonardos förslag på år 5 före Kristus och Alfonso den Visas så hamnar man just på dagen för Jesu korsfästelse.

Själv skulle jag vilja föreslå följande världskalender.

	födelseår	dödsår	
Adam	1	931	
Set	131	1043	
Enos	236	1141	
Kenan	326	1236	"F. Kr."
Mahalalel	396	1291	
Jered	461	1423	
Hanok	623	988	
Metusela	688	1657	födelseår / dödsår
Lemek	876	1653	
Noa	1058	2008	3258-2308
Sem	1558	2160	
Arpaksad	1660	2098	
Sela	1695	2128	
Heber	1725	2190	2590-2125
Peleg	1760	2000	
Regu	1790	2030	
Serug	1822	2053	
Nahor	1852	2000	
Tera	1882	2087	
Abraham	1952	2128	2364-2188
Isak	2053	2233	2263-2083
Jakob	2113	2260	2203-2056
Moses	2610	2731	1706-1585
Josef	2156	2266	2160-2050
Josua	2666	2777	1630-1539
Otniel		2825	1491
Ehud		2923	1393
Debora		2984	1332
Gideon		3031	1285
Tola		3057	1259
Jair		3080	1236
Jefta		3104	1212
Simson	3130	3170	1186-1146
Eli	3112	3210	1204-1106
Samuel		3250	1066

David	3290	1026
Salomo	3331	985
Rehabeam	3348	968
Abia	3351	965
Asa	3393	923
Josafat	3418	898
Joram	3426	890
Atalja	3435	881
Joas	3475	841
Amasja	3504	812
Ussia (Asarja)	3556	760
Jotam	3572	744
Ahas	3589	727
Hiskia	3618	698
Manasse	3673	643
Amon	3676	640
Josia	3707	609
Jojakim	3718	598
Sidkia	3730	586

Efter civilisationens begynnelse (4315 före vår tideräkning)

1657	Syndafloden	2659 "före Kristus"
2156	Kung Nimrod dör. Josef föds.	2160
2700	Exodus och gudstjänsten vid Sinai	1616
3540	Första grekiska olympiaden	776
3563	Rom grundas	753
3595	Assyrien krossar Israel	721
3722	Solon arkont i Athen	594
3730	Nebukadnessar krossar Jerusalem	586
3777	Kores' påbud	539
3787	Kores' död	529
3826	Segern vid Marathon	490
3836	Segern vid Salamis	480
3839	Buddhas död	477
3849	Aristides dör	467
3860	Aiskhylos dör	456
3887	Perikles dör	429
3917	Sokrates dör	399
3954	Epaminondas stupar	362
3969	Platon dör	347
3993	Alexander den store dör	323
4044	Epikuros dör	270
4100	Slaget vid Cannae	216
4148	Mackabéernas uppror	168
4170	Kartago förintas	146
4183	Attalos III av Pergamon dör	133
4216	Julius Caesar föds	100
4257	Första triumviratet Pompejus-Crassus-Caesar	59
4272	Julius Caesar mördas	44
4285	Slaget vid Actium	31
4312	Herodes den gamle dör	4
4329	Augustus dör	14 "efter Kristus"

4344	Livia dör	29
4352	Tiberius dör	37
4385	Jerusalems fall	70
4495	Marcus Aurelius dör	180
4600	Diocletianus blir kejsare	285
4640	Första konciliet i Nicaea	325
4880	Justinianus dör	565
4937	Hidjra	622
4947	Muhammed dör	632
5047	Slaget vid Poitiers	732
5050	Beda Venerabilis dör	735
5100	Karl den stores dop	785
5115	Karl den stores kröning	800
5392	Kejsar Henrik IV inför påven i Canossa	1077
5410	Första korståget	1095
5530	Magna Charta	1215
5636	Dante dör	1321
5701	Donatello föds	1386
5768	Konstantinopels fall	1453
5798	Rafael och Martin Luther föds	1483
5807	Amerikas upptäckt	1492
5879	Michelangelo dör och Shakespeare föds	1564
5902	Maria Stuart halshuggs	1587
5931	Shakespeare dör	1616
6000	Händel och Bach föds	1685
6033	Karl XII stupar	1718
6100	Halsbandsprocessen	1785
6104	Franska revolutionen	1789
6130	Waterloo	1815
6194	Einstein föds	1879
6204	Hitler föds	1889
6229	Första världskriget	1914
6232	Ryska revolutionen	1917
6254	Andra världskriget	1939
6260	Hiroshima	1945
6263	Israel blir självständigt	1948
6297	Idag	1982
6300	Nästa sekelskifte	1985
6467	Vattumannens vårdagjämning	2152

Förslag till "Sekelnycklar"

Efter Civilisationens begynnelse (4315 före vår tideräkning)

2000	Abraham	2316 "före Kristus"
2700	Moses	1616
3000	Gideon	1316
3300	Konung David	1016
3500	Homeros	816
3600	Jesaja	716
3700	Jeremias och Zarathustra	616
3800	Buddha	516
3900	Peloponnesiska kriget	416
4000	Alexander den stores efterlämnade världsrike och hellenismens tidsålder	316
4100	Andra puniska kriget och slaget vid Cannae	216
4200	Marius och Sulla	116
4300	Kejsar Augustus på höjden av sin makt	16
4400	Evangeliernas tillkomsttid	85 "efter Kristus"
4500	Det romerska rikets nedgång och fall inleds	185
4600	Kejsar Diocletianus	285
4700	Theodosius den store, den siste kejsaren för hela det romerska riket	385
4800	Teoderik den store, alias Didrik av Bern	485
4900	Påvedömet befästs mot langobarderna i Italien	585
5000	Islam blir världsmakt	685
5100	Karl den stores tid	785
5200	Harald Hårfager och vikingarnas storhetstid	885
5300	Det tysk-romerska riket under kejsar Otto III och Hugo Capet av Paris	985
5400	Korstågstiden inleds	1085
5500	Fredrik Barbarossa och Richard Lejonhjärta	1185
5600	Marco Polo i Kina. Renässansen inleds.	1285
5700	Humanismen börjar	1385
5800	Lorenzo il Magnifico i Florens. Högrenässansen börjar.	1485
5900	Elizabeth I härskar i England	1585
6000	Händel och Bach föds	1685
6100	Halsbandsprocessen och den franska revolutionen fyra år senare	1785
6200	F. Nietzsche skriver " <i>Also sprach Zarathustra</i> ", Einstein och Hitler föds däromkring.	1885

Denna teori följer uppgiften i Exodus 12:40 som anger att fångenskapen i Egypten varade i 430 år. Fiskarnas vårdagjämning skulle då infalla med vårdagjämningen året före Jesu födelse, det vill säga vid den exakta tidpunkten för Marie bebådelse. Utom att Jupiter och Saturnus då befann sig i konjunktion i Fiskarnas sista grad så inföll alltså även vårdagjämningen där för första gången samtidigt som Solen passerade denna punkt.

Liksom Adam var Oxens första barn var alltså Jakobs son Josef Vädurens förste och Jesus Fiskarnas förste.

Observera de stora omvälvningarna vid ungefär nästan varje dekan: vid den andra inträffar Syndafloden, vid den tredje föds Josef i slutet på Egyptens storhetstid vilket inleder detta lands undergång, vid den fjärde börjar Domartiden och Israels utveckling till stormakt, vid den femte krossas Israel av assyrierna, vid den sjätte föds Jesus och inleds Romarrikets sammanbrott under kejsarna, vid den sjunde är det Muhammed som ställer till det, och den åttonde infaller med Högrenässansen och vetenskapens och humanismens genombrott. Vid den nionde har det stora nästan 26-tusenåriga astrologiska året tillryggalagt sitt första kvartal.

Det jobbigaste med den kristna tideräkningen är det ständiga problem som frånvaron av ett år 0 alltid ställer till med. Efter år 1 före Kristus följer år 1 efter Kristus, vilket innebär att år 1 före Kristus är det samma som år 0 före Kristus och år 1 efter Kristus är det samma som år 0 före Kristus. Inte ens uppfinnaren av denna befängda tideräkning, Dionysius den lille 500 år efter Jesu död, kunde klart definiera vilket år hans år 1 egentligen var.

I min tideräkning har jag utgått från att patriarkerna levat något längre än till exempel i Adams fall jämnt 930 år och att Israels domare och konungar varit verksamma ett stycke in på till exempel i Ussias fall sitt 53-e år vid maktens roder. Detta ger en tidsförskjutning med åren. Och den 430-åriga fångenskapen i Egypten har jag räknat efter Jakobs död, då denna tidsuppgift är den sista som förekommer före uppgiften i Exodus. Årtalet 2700 eller 1616 "före Kristus" har jag valt för att det är bekvämt: Israel måste ha lämnat Egypten nio år tidigare men höll detta stipulerade år kanske som bäst på med att nalkas Kanaans land för första gången eller med förfärdigandet av den förnämliga Moselagen.

Enligt andra teorier skulle vårdagjämningens entré i Fiskarna ha ägt rum vid tidpunkten för mordet på Julius Caesar (år 44 f.Kr), Cicero (43), Brutus och Cassius självmord (42), Jesu bergspredikan, Roms brand och Petri och Pauli martyrium (64 e.Kr), Neros fränfalle (68), Jerusalems förstörelse (70) eller vid Vesuvius utbrott och Titus död genom gift av sin broder (81). Enligt den gamla egyptiska tideräkningen skulle den infalla med kejsar Vespasianus bästa dagar år 75. Men ingen teori förlägger den senare än vid Titus död eller tidigare än vid Idus Martii. Mittpunkten för dessa två ytterligheter infaller två år efter kejsar Augustus död eller vid det år då Jesus blev myndig. Jag vill inte fränkänna någon av dessa teorier deras lika fulla berättigande som min egen, men var och en håller sin egen teori kärast.

Men för att återgå till min vän Lionardo da Vinci, som föranledde denna exkursion från mina minnen, så var hans tragedi den samma som var Michelangelos, Cellinis, Albertis, Rafaels och hela Renässansens. De stora renässanskonstnärerna var Giotto, Donatello, Tizian och Rafael, som nog var den störste av dem alla. Dessa koncentrerade sig i lugn och ro på sin uppgift och sitt fack och genomförde sina arbeten väl. Rafael gjorde det så väl att han arbetade ihjäl sig, medan Leonardo liksom Michelangelo och Alberti så personifierade hela universalrenässansen att de splittrade sig inom för många områden och därför sällan åstadkom något. Leonardo var den mest extreme. Han var renässansens fulländning. Det typiska för renässansen var den himlastormande ambitionen att bemästra allt och få den sanna kunskapen om allt, som ingen så personifierade som Leonardo, utom den mytologiske doktor Faust. Leonardo lärde sig faktiskt allt, han var ingenjör, skulptör, målare, arkitekt, musiker, vetenskapsman och mycket annat. Hade han koncentrerat sig på ett av dessa områden hade han på det området blivit nummer ett för alla tider. Nu blev han nummer ett för alla tider bara som målare, då det trots allt har överlevt några tavlor av honom ända till idag, även om de är färre än Vermeers.

Renässansen var den stora kulturexplosionen, då anden sprängde sin stelnade medeltida världsbild och i stället åstadkom ett otal nya grundade på nya experiment och upptäckter. Renässansen var då människan slog sönder sin världsordning för att i stället få vara fri med kaos. Religionen splittrades i nya kyrkor, världens platthet

slogs sönder för att i stället göras till en mera begränsad boll, Venedigs handelsmonopol slogs sönder då Godahoppssuddens kringsegling och Amerikas upptäckt gjorde Atlanten viktigare än Medelhavet, och de moderna vetenskaperna växte upp överallt från ingenting och vräkte alla gamla institutioner över ända.

Och denna splittring, detta kaos, denna kulturens atomsprängning med kedjereaktioner som pågår ännu idag, märktes tydligast hos Alberti, Leonardo och Michelangelo. De prövade allt och lärde sig allt utan att bemästra något. Michelangelo hade blivit historiens störste skulptör om han uteslutande ägnat sig åt den saken och låtit bli arkitekturen och måleriet, Alberti hade kunnat bli den störste arkitekten om han lämnat måleriet och skriftstället i fred, och Leonardo hade förutsättningar för att kunna bli allt, han försökte bli allt, och blev därigenom ingenting.

Donatellos skulpturer förblir bättre än Michelangelos, Rafaels målargärning förblir större och mer imponerande än Leonardos fiaskon, hur mycket bättre han än var, och Brunelleschi blev allt inom arkitekturen medan Alberti blev ingenting utom en teoretiker. Och dock var Alberti, Leonardo och Michelangelo de främsta renässansmänskorna.

Men renässansen orkade inte med sig själv. Den kollapsade på grund av sin egen övermäktiga ansträngning. Rafael dukade under för sitt eget arbete, Michelangelos bronsarbeten omgöts till kanoner, och Leonardo fick själv åse hur hans "Nattvard" och hans fresk i Florens rann bort framför ögonen på honom. Renässansen var mera ansträngning än arbete, mera spekulation än resultat, mera experiment än förnuft. Den blåste upp sig för mycket och sprack därför.

Michelangelo fick uppleva hela det följdenliga kaosresultatet: reformation, motreformation, inkquisition, världskrig, *il sacco di Roma*, medicéernas fördrivande, och Montaignes resignation. Renässansen slog sönder den kulturella enheten i världen, och det initiativet var minsann djärvt och storslaget, men ur de spillrorna har fortfarande inte någon ny förenad värld stigit fram.

Samtidigt försökte dessa stora renässansandar, och då främst Leonardo, som ingen tidigare gå till rätta med Gud själv och likna honom. Jag skulle vilja komma med det utmanande påståendet, att efter Jesus har ingen människa kommit så nära en viss likhet med Gud som Leonardo. Hur liknade då Leonardo Gud? I anden. Jag har redan anfört Leonardos fullkomliga splittring inom alla områden. Just denna splittring gjorde honom mera lik Gud än någon annan.

Vet jag då någonting om Gud? Det kan jag inte påstå att jag gör. Men jag har mina teorier.

Låt mig nu få avsluta detta oanständigt långa kapitel med en redogörelse för hur jag uppfattar Gud.

Gud är allt. Han är allestädes närvarande. Han finns i allt liv, i all materia och i allt tänkande. All tanke är Gud. Gud är tankevärlden, som alla individer är delaktiga i, i den mån som de tänker. Alla tankar kommer från Gud och återvänder till Gud. Det är vad som skiljer människan från djuren: hon är förmögen till eftertanke. Detta är det gudomliga. Detta är själen, som omfattar alla själar, som alla själar är delaktiga i, som alla tillsammans utgör en enda själ, som är Gud.

För att Gud är Gud kunde Edgar Cayce genom sin inblick i universalsjälen och genom sin gudomliga kontakt därigenom med alla andra själar komma med sina förbluffande diagnoser, som alltid var de rätta. För att Gud är Gud kunde den äldsta forntidens högkulturer allesammans uppstå samtidigt och i samma former i Egypten, i Mexico och i Mesopotamien. Alla har de samma pyramider, samma kalender daterad från tiden strax efter 4300 före Kristus, samma sorts mytologier och samma syndafloed. Gud är upphovet och källan till alla mänskliga så kallade "vibrationer". Gud är universalmedvetandet, som allt medvetande utgör

delmängder av. Gud är den enda som med full rätt kan säga: "Allt är bara mina egna förnimmelser," som Schopenhauer sade för 100 år sedan.

Är då denne opåtaglige allestädes närvarande universalgud den samme som är så grym mot judarna i gamla testamentet, som genom Muhammed talade så hårt och hatiskt och som är skyldig till alla annars oförklarliga världstragedier? Kan då denne Gud vara ond?

Ja, Gud är dualistisk. Ju mera människolik han är, desto godare är han, och ju mera Gud han är, desto grymmare synes han vara. Men Gud är aldrig ond och grym utan mening.

Syndafloden? Den minoiska civilisationens undergång? Jerusalems fall? De germanska folkvandringarna? Arabstormen? Ja, allt är förvisso Guds fel. Han är inte att leka med. Förnuftigast av alla civilisationer var den grekiska, ty den var den enda som från början hade det klart för sig vilken fara för det allmänna bästa fenomenet *hybris* var. Den onde Guden, eller djävulen och Satan, som han då kallas, är den evige bestraffaren av *hybris*. När judarna lämnade Guds lag skonade Gud dem icke utan gav dem deras dom genom Jeremias, åstadkom Jerusalems undergång och lämnade dem tomhänta så när som på Klagovisorna som enda tröst. Persernas övermod och Xerxes' gudomlighet när han gisslade havet fick sin belöning vid Marathon och Plataiai och genom Alexander den store. Roms kejsarvansinne under Caligula och Nero omkullstörtades genom kristendomen. Byzantinernas kejsarstolthet, som fick dem att glömma den gammalgrekiska filosofiska allergin mot *hybris*, gav dem muhammedanernas och turkarnas evärdliga raseri som läxa. Påvedömetts ofelbarhet belönades genom Martin Luther. Gud är allt och även den yttersta universalrättvisan som visar sig genom det öde som ingen kan känna till på förhand.

Hur skall han tukta oss med ödets kraft idag? Skall han låta oss befolka Mars och Venus? Något borde han väl göra åt vår oförskämda globala miljöförstöring. Ingenting har han större anledning att försvara mot människan än livet självt, för det är ju han själv. Och hur skall han oskadliggöra kärnvapenarsenalerna? Ingen har större skäl än han till att till varje pris undvika kärnvapenkrig. Han är ju allt liv. Skall han skicka på oss en ny syndaflod? Det är inte omöjligt, då en sådan skulle släcka all eld på vår jord och lösa överbefolkningsproblemet, som för vart år blir allt skadligare för allt levande. Men vad är hans mening med alla de UFO:s som alltsomoftast uppenbarar sig för de mest vederhäftiga och skeptiska personer? Denna sista fråga är den enda jag ej kan försöka ge något svar på.

Gud är god men skyr inga medel för att nå ett gott resultat, och medlen kan förefalla hur onda som helst. Men resultatet är alltid gott.

Så låt oss vara mänskliga, på det att även Gud må vara mänsklig.

På detta sätt var Leonardo gudomlig: han försökte sätta sig in i alla Guds problem med världen, människan, kulturen och mänskligheten och fann, att det kanske bästa sättet att lösa dem vore att vara mänsklig nog att inse sin begränsning och lämna dem olösta.

85.

Omständigheterna tvingar mig här att avbryta mina vidare minnesanteckningar, ty ödet tycks nu gripa in i mitt liv på ett avgörande sätt. Ännu en gång har det hänt att en god vän till mig, en man som jag uppriktigt älskade, har gått förlorad för mig. Detta har drabbat alla som jag har älskat, från Jesus till Eva Perón och till denne unge David, en gudabenådad musiker. Jag läste i hans ögon första dagen jag såg honom att döden hade märkt honom, men jag visste inte hur han skulle dö. Jag hoppades som så många gånger förr att jag genom att utforska hur han kunde dö

därigenom skulle kunna förebygga döden, men ödet hinner alltid före. Pojken David är död, och det är nu min plikt att avsluta dessa anteckningar med att vittna om hur och varför han dog, ty sedan måste jag lämna denna stad och följa mitt öde.

Kriminalpolisen har kommit fram till att David begick självmord och därmed tagit avstånd från fallet, men så enkelt var det inte. Rent praktiskt sett begick han självmord, men hans motiv därtill intresserar inte polisen. Självmördares motiv är i allmänhet något som de överlevande aldrig vill intressera sig för. Men om man studerar Davids motiv kan man bara komma fram till en sak, nämligen att Davids verkliga mördare var vanliga kvinnor och vanlig svensk myndighetsbyråkrati.

David blev för fem år sedan skönstaxerad av skattemyndigheterna för att dessa ansåg att man inte kunde leva på så litet som David under hela sitt liv anfört i sina självdeklarationer. Myndigheterna brydde sig inte om att komma hem till honom och ta reda på hur uselt han levde för 200 kronor i månaden utan vatten, värme eller anständig klosett, och de trodde inte på alla hans förklaringar och försäkringar om att han faktiskt levde på andra mer än på sig själv. Han försörjde sig på några få pianoelever som han reste hem till per cykel i Mölndal, Långedrag, Lindome och Frölunda hurdant vädret än var året runt för en spottstyver och åt aldrig hemma utan alltid hos goda vänner som bjöd honom. Han var en fattig musiker och ingenting annat. Myndigheterna tog för givet att han även var mycket annat och misstänkte kanske narkotikahandel, svartjobb, langning, smuggling, destillerande verksamhet eller något annat skumt. Men David var en av dessa ytterst få helt renhåriga människor som aldrig gjorde något ont utom åt sig själv.

Han överklagade skönstaxeringen och gick från instans till instans och slutade i Regeringsrätten. Där blev hans ärende liggande medan Kronofogden krävde honom på 6000 kronor. För att undvika att nödgas betala honom ett öre använde han alla sina tillgängliga pengar, några studielån som han aldrig konsumerat, till att återbetala dessa studielån. Därmed var han fullkomligt barskrapad medan kronofogden dock vidhöll sitt indrivningskrav på 6000 kronor utan att ärendet avgjorts i Regeringsrätten.

Hans enda anställning var som körledare för en grupp äldre kvinnor. Han hade accepterat detta uppdrag motvilligt och endast emedan han aldrig kunde säga nej, men han lärde faktiskt dessa tjugo gamla tanter att sjunga och lärde sig trivas med dem, ty de var goda och oförargliga och bjöd honom gärna på kaffe och tårta, och så länge de sjöng orkade han med dem. Men så slöt sig till dessas sällskap en tant nummer tjugo som inte var av denna världen.

Jag fick se henne en gång då han presenterade henne för mig efter deras förlovning, och jag alarmerades omedelbart. Jag såg genast att hon skulle bli hans undergång och att hon knappt skulle rycka på axlarna däråt efteråt utan genast inleda bekantskapen med nya offer för hennes sexuella törst som var omåttlig: det syntes genast på hennes alltför små händer som var som gamklor.

"Var det du eller hon som tog initiativet?" vågade jag fråga fastän jag visste svaret.

"Hon vill nödvändigt ha barn med mig," sade han och slog ner blicken.

"Tänker ni gifta er?"

"Så fort som möjligt."

Han var förlorad. Det var alltför uppenbart. Och jag kunde ingenting göra.

Det värsta som hon gjorde honom, eller den värsta olycka som drabbade honom genom denna förbindelse med en dam som var tio år äldre och tio äktenskapsferenheter rikare var, att han förlorade sina bästa vänner. Hans bästa vänner var ett fint kulturarbetarpar, vars reservlägenhet vid Vasaplatsen i centrum han fick låna närhelst de icke befann sig där. Han fick nyckel till den och kunde där duscha och intaga kaffe och även övernatta när hans egna grannar i Haga blev alltför nattvilda och stereogalna. Det var en oas för honom som mycket innebar en lindring

om inte rentav en räddning för hans leverne. Damen som likt den gamle mannen från havet med Sindbad Sjöfararen klängt sig fast vid honom och vägrade att släppa taget innan hon förbrukat honom som de tio tidigare fick naturligtvis kännedom om denna hans oas och fick även hon träffa dessa hans bästa vänner. Hon menade om dem att mannen var enfaldig och hustrun ute efter att förföra David. Hon insisterade på att få vara med honom i deras lägenhet ibland när han var där, och när det kom till det respektabla paret kännedom att David tog med sig sin fästmö till deras lägenhet utan att han bett dem om lov bad de att få nyckeln tillbaka. Han bad om ursäkt och förlåtelse och om att få behålla tillgången till denna för honom livsviktiga oas, men paret kände sig förorättade och lät honom ej få behålla nyckeln. Hans moatjé triumferade av skadeglädje.

Förr eller senare måste han vakna upp och inse att hon bara var ute efter att utnyttja honom sexuellt och förbruka honom som de tidigare. Det uppvaknandet kom också, och det blev bittert för honom. Det innebar slutet för honom. Han förlorade tantkören, som frillan fördärvade för honom, och av Regeringsrättens ihjältigande av hans fall tvingades han till att gå till Socialbyrån och tigga om socialbidrag. Men hellre än att bli tiggare tog han sitt liv.

Han plågade sig själv till döds på ett sätt som förefaller omänskligt. Men repen om hans händer och fötter var skattemyndigheternas byråkrati, som insisterat på att skönstaxera en individ som utan tvivel levde under existensminimum, och dukarna i hans mun som kvävde honom var fruntimren som ville äga honom, de gamla tanterna i kören som såg honom som sin gigolo och lät honom tro att de uppskattade hans musik tills den kvinna avslöjade sanningen om dessa tanter för honom, som trodde att hon ensam hade lyckats få honom i sitt våld för gott. Men han föredrog döden.

Han hann berätta för mig om sitt sista möte med kvinnan. Hon råkade befinna sig i Röda Korsets lokaler, var han hade brukat konserter gratis för en obefintlig publik, när han kom dit på ett ärende för sista gången. Och hon skröt då inför honom om sin senaste erövring, en tjugotvårig musiker som var tio år yngre än han och tjugo år yngre än hon. Hon berättade för honom hur de sov tillsammans men vägrade avslöja hans namn, för att David inte skulle kunna varna honom, vilket han annars hade gjort. Och allt detta berättade hon med sin glättigaste munterhet.

Hans sista ord till mig var: "Vi ses i Jerusalem." Och då såg jag i honom likheten med Jesus Kristus. De orden ingav honom anden att säga till mig. Och den anden var ödets röst som talade direkt till mig efter en tystnad på jämnt 1950 år. Och jag insåg att stunden äntligen hade kommit för mig att återvända till Israel, till Jerusalem, till Galiléen, till Jesus och vårt gemensamma hemland mellan Karmel, Tabor och Hermon. Därför lämnar jag nu Göteborg för gott.

För dem som kommer över detta manuskript kan jag som ett sista mysterium ge dem mitt personliga horoskop, som under århundradenas lopp har kompletterats med tre nya planeter. Min Ascendent är 15 grader i Fiskarna, i fjärde huset och Kräftan har jag en retarderande Venus i konjunktion med Månen. Solen är 15 grader i Lejonet på gränsen mellan femte och sjätte huset i konjunktion med Månens södra nod i sjätte huset. Merkurius är noll grader i Jungfrun i konjunktion med horoskopets Summit Point. I Skorpionen har jag Mars i konjunktion med Pluto i åttonde huset. Uranus och Jupiter är i konjunktion i Skytten med Pars Fortunae mellan sig. Jupiter retarderar och är tio grader väster om MC. I tolfte huset har jag Saturnus i konjunktion med Neptunus och norra noden. Neptunus är i Fiskarna medan Saturnus och norra noden är i Vattumannen.

Det ser alltså ut så här:	Månen	Kräftan	5'45"
	Venus R	Kräftan	7'28"
	Solen	Lejonet	15'10"
	Södra noden	Lejonet	19'48"
	Merkurius	Jungfrun	0'15"
	Summit Point	Jungfrun	0'35"
	Pluto	Skorpionen	0'15"
	Mars	Skorpionen	1'23"
	Uranus	Skytten	3'43"
	Pars Fortunae	Skytten	5'40"
	Jupiter R	Skytten	7'18"
	Medium Coeli	Skytten	16'55"
	Norra noden	Vattumannen	19'48"
	Saturnus	Vattumannen	27'30"
	Neptunus	Fiskarna	2'
	Ascendenten	Fiskarna	15'05"

Detta är dock icke mitt födelsehoroskop utan mitt ödeshoroskop.

Och till mitt manuskript bifogar jag Davids dikter, som han anförtrodde åt mig när jag anförtrodde honom mitt manuskript. Den sista dikten fann jag efter hans död. Tyvärr överlevde jag honom, men må jag icke överleva den som får dessa båda manuskript i sin hand och först läser dem.

I Davids horoskop är Saturnus den dominerande planeten, som är den enda som retarderar. Han hade sin ascendent i Skorpionen, och under de år då han skrev dessa dikter befann sig Saturnus i Skorpionen. Därför har jag som titel åt de 100 dikterna valt "*Saturnus i Skorpionen*".

Utom dikterna 79-96 handlar även dikterna 29 och 65 om damen som blev hans sista. Vilka damer de andra dikterna handlar om vet jag inte.

Doktor Emanuel Weiss.

Saturnus i Skorpionen.

1. Hennes gröna ögon

Hennes gröna ögon är som en doftande skogssjö
så fridfull och varm i sin frid och mystik
där hon vilar i fulländad frihet och renhet
fjärran från allt vad som icke kan älskas,
ty skönheten älskar och ler blott och är därför skön
och hon kan endast älska i frihet och frid.
Och det är betydelsen av hennes sjögröna ögon:
hon kan endast älska, och allt vad hon älskar
blir hennes jungfruliga avbild:
en skogsjö i fjärran långt bortom all tid och allt rum
i sin avskildhet helig, i människornas allt grovt förfulande
lyckligen bristande kännedom om henne salig
och lycklig om ej saliggörande
och i sin moderlighet den fulländade vilan och friden,
all universell harmonis djupa innersta hjärtpunkt
och kärlekens innersta väsen.

2. Att vara kär

Kan man bli galen av kärlek? Det är alltför lätt.
Några sömnlösa nätter förutan den älskade, och man är såld.
Ej ett djur i en snara i gropen är så illa ute och hjälplöst
som den som är kär men ej äger sin älskade.
Vrid dig i sängen och sucka, din narr, ty du får henne aldrig.
Ty du är så dum att du älskar det stycket för mycket.
Ej finns värre uslare självplågare än den ensamme älskaren
som icke vågar att älska sin älskade,
som icke vågar att skrika sitt vanvett,
som icke vågar att medge sin mänskliga svaghet
och sitt privilegium som människa
att vara kär.

3. De grå håren

För var gång du ser henne
levande eller i sinnet
skall du bli ett grått hårstrå rikare,
ty det är kärlekens lön.
Ingen älskar så vettlöst och blint
som den gamle med snövita hjässan och flinten,
men den som är ung,
som ej ännu på ett enda ställe har vitnat i håret,
har ännu så länge blott älskat sig själv.
Blott med smärtan och lidandet,
smäleken och den förblindades vanvett
så kommer den verkliga kärleken
som ej är av denna världen,
som är vit som aska och snö
och som luttrar bort färgen från håren.

4. *Min blyghet*

Min blyghets munkavle och tvångströja
är mer effektiv än en dåres:
förnuftet, blyghetens tyrann,
släpper ej något ord över bron
som kan aldrig så litet förråda en känsla.
Vad skall man då göra med känslorna
som ändå är där och skriker i blyghetens fängelse,
fjättrade bakom förnuftets sju pansrade portar och lås?
Hur förnuftet än ställer och styr
är dess världsmakts perfektaste absolutism
aldrig maktlösare
än mot mänskliga känslornas eviga sanning.

5. *Önsketankar*

Min älskades fest utan mig är en tomhet,
en rymd utan stjärnor, ett hav utan vatten, en sol utan ljus.
Och likväl är den tomheten intet mot min,
som har sällskap men dock saknar henne,
som trivs men dock längtar till hennes livs tomhets fest,
som har ett barn i min närhet men dock saknar hennes,
som är i en helt idealisk miljö i naturen
men saknar min älskades öken,
som hänger mig åt vin och kortspel och skämt
men däri endast saknar min älskades allvar och ensamhet,
fattigdom, torftighet, ödslighet, monotoni och tristess.
Jag har allt, men jag saknar min älskades tomhet.
Min älskade har ingenting, vantrivs, lider och storknar
men har dock långt mera än jag,
ty hos henne är min innerligaste tanke,
i vilken hon upplyser allt mitt livs tomhet
och strålar upp såsom en ängel - i min fantasi,
som är långt mera verklig för mig
än allt livets mest sprudlande goda överkliga verklighet.

6. *Den vita skjortan*

Min vita skjorta,
en rest av en skjorta,
med till hälften lösriven krage och håll,
en gång vacker och användbar,
nu endast lämplig att riva i strimlor
till skadors förband och bandage,
har jag givit åt henne.
Den var mitt förfall och min degenerering:
den fick hänga trasigt och vittna
om min egen likgiltighet för mitt öde
och utan den ringaste åtgärd.
Men i hennes händer har skjortan fått liv.
Den har lagats,
och hon har själv burit den såsom en festdräkt:
på henne blev den till den heliga oskuldens brudklänning.
Aldrig har någon vit skjorta fått sådan upprättelse
och blivit buret med större behag
och så upprättats i mer storslagen triumf.
Och om sålunda det fanns för den skjortan hopp
måste det även finnas för mitt i en mörk garderob
ignorerade trasigt och likgiltigt hängande öde.

7. Festen

En bullersam fest med den vidrigaste tänkbara popmusik,
tequila och annan sprit, haschisch och knarkare,
en karl i sängen med henne på morgonen när jag kom dit,
blott långhåriga djuriska vilda obildade män,
hennes endast sjuårige son i vilt slagsmål med dem:
i sitt hat bet han en av grobianerna, hans moders kränkare,
djupt i hans arm, och det gjorde han rätt i,
men modern tog busarnas, knarkarnas, djurens parti.
Endast ytlighet, lättsinne, vulgaritet i kubik överallt
är det enda med henne som med alla andra.
Förbannade Kvinna, det säger jag dig:
Jag blir aldrig din hanrej.
Så är även du, min Melissa, som alla de andra:
blott ytlighet, lättsinne, vulgaritet.
Ändå har jag för min inre blick ständigt framför mig
det enda min andes blå ögon kan se av dig:
din själs gröna okränkbara ögon.

8. Horan

Jag älskar dig, fast du är en hora.
Jag älskar dig, fast ditt namn är oro och ofrid.
Jag älskar dig, fast vädret protesterar däremot med storm och regn och vinterkyla.
Jag älskar dig trots din paradoxala natur, fast din dygd motsäges av lasten,
du begraver ditt intellekt i ytlighet och vulgaritet,
och du lever för fort för att kunna njuta av vettet och omdömet.
Jag älskar dina värsta sidor, ty även de är du,
och det har nu en gång blivit så,
att du har blivit min fixa idé:
den sporrar mig om dagen, den jagar mig om natten,
den utesluter sömn och vett, all frid och ro,
allt lugn och all koncentration.
Jag lider, men frossar i mitt lidande,
ty jag lider blott för dig.

9. Din födelsedag

Du fyller idag tjugofem år, en aktningvärd ålder. Jag minns när jag själv var så gammal för drygt åtta år sedan: det var det år då jag fick all min frihet, åtnjöt mina värsta förödmjukelser, vilket ledde till min största upphöjelse genom arbete.

Min present till dig på denna bemarkelsedag är min kyskheter. Jag hörde att Laura var hos dig igår kväll och lämnade dig därför ensam: du var i tryggt sällskap.

Var aldrig mer rädd för mig. Gärna skall jag vaka över dig såsom en tjänande broder men aldrig inkräkta mot din egen önskan. Min kyskheter bevakar dig ständigt och omgiver dig med en tryggheters aura: så länge jag äger min kyskheter att ge dig, så länge kan du vara lugn.

10. Min feighet

Min blygheter är ingenting annat än feighet: Jag kunde ej ge dig din födelsedagsdikt, ty jag var för feig. Du var hemma och vilade: jag kunde icke ha kommit mer olämpligt. Du satte på din förskräckliga rockmusik: den skrämde bort mig.

Du tillhör den stackars förförda förlorade generationen, den av knark och rockmusik djävulskt förförda, fördummade och helt fördärvade generationen. Som Hitler förförde sitt folk, gjorde dem till nazister och robotar som våldtog världen, så verkar narkotika-, rock-, pop- och discokulturen idag

kulturellt på var mottaglig lättförförd människa. Jag är dock blyg, trög och feg och har aldrig förförts därför av någon världsignorans. Därför är jag ej heller och lär icke någonsin bli vare sig en förförare eller förförd.

Må jag leva i frid i min dygds celibat, ensamhetens ohyggliga elfenbenstorn.

11. *Din stil*

Ett ögonblick såg jag dig sittande med goda vänner vid gatan.
Du verkade så övergiven fast du hade sällskap.
Man kallar din stil och bekantskapskrets "hippie",
men det ordet är för mig fult,
såsom alla rubriker på människor och gruppetiketter.
För mig är din stil blott personlig,
och därför så älskar jag den,
som jag älskar allt äkta personligt.
Jag älskar var mänska som blott är personlig
om hon så får värre benämning än "hippie".
Ty varje person med personlig stil
står på precis lika hög nivå som hennes stil är personlig.
Blott den som ej har en personlig stil och som ej alls är personlig
är klassbar som någonting alls
och då som ingenting.

12. *Ljuset i fönstret*

Hos henne lyser ljuset klart i hennes fönster,
upplyser hela knarkar-, fattigdoms-, alkoholiststadsdelen
såsom Sirius upplyser vinternattens värsta köld och mörker.
Ty det är i mörkret ljuset lyser klarast
och för dem som inte tänker på sig själva,
inga pengar haver och ej något att förlora.
En gång var jag en bland dem: de socialt lägst stående.
Nu bor jag i ljuset, köper själv min lägenhet,
bor flott och överblickar staden med en praktfull utsikt,
men hos mig går ljuset sönder.
Hos mig vill icke ljuset lysa.
Hur jag lagar lampan brister endast trådarna,
och ensam i mitt mörker skriver jag
om hennes ljus där nere i det arma Gårda
som lyser kraftigt alla kvällar,
strålar generöst i hennes fönster
och välsignar livet där
i fattigdomens ghetto
för envar som har det svårare än jag.

13. *De närmaste*

Ytlighet, lättsinne, vulgaritet kännetecknar allt umgänge,
och desto mer så ju mer intensivt och intimt detta umgänge är.
Därför är denna ytlighet, vulgaritet, detta lättsinne
som allra grovast och råast bland ens allra närmaste,
särskilt då syskon, föräldrar och släktingar.
Underbart var det att umgås med syskonen och med föräldrarna
den första kvällen, den första på fyra-fem år.
Men den andra var fruktansvärd:
blott för att stilla sin fåfänga ordnade dessa en fest
vilken kostade mera förhärdade och mindre känsliga öron än mina
all hörseln för två dagar framåt.
De njöt av den vulgaritetsfesten med mycket vin, punsch och öl

utom hämningslöst fjantande damer *en masse*.
Vilken fest! Vilken fåfånga! Vilken förintande vulgaritet! Vilken ytlighet!
Vilket braverande och excellerande lättsinne! Men alla trivdes.
Och fadern var med såsom alltid på makans mest ytliga noter.
Trots hennes totala uppgående i religionen
så råkar hon ut för att hon inom den under fem långa år
självutplånande, helt självupppoffrande dag och natt arbetar
blott för att en dag få veta att allt detta ytterst ursinniga arbete
blott var förgäves.
Min astrologi kan hon ej acceptera:
hon tror ej som jag, att vårt öde är skrivet i stjärnorna.
Ja, jag är en fatalist, men jag tror att vårt öde är gott
hur ont det än är.
Jag tror ödet är skrivet i stjärnorna,
men jag tror ej någon människa riktigt kan läsa och tolka det.
Det som vi vet är begränsat och bristfälligt alltid;
blott det som vi ej vet är fullkomligt.
Sålunda går mänskligheten
i form av var enskild personlighet
ständigt balans på en rakknivsegg
och hotar ständigt att ramla
men lyckas dock alltid gå vidare
mot eggens ständigt allt vassare skarpare spets
för att störta när plågan blir för outhärdlig.
Så är det med kärleken ock:
eggen blir ständigt skarpare
men smärtan blir därmed ständigt blott ljuvare
ju mer man älskar.
Beviset för sann kärlek är,
att ju längre man går från varandra,
ju mera man skiljs,
desto närmare kommer man endast varandra.

14. *Din frihet*

Jag älskar dig endast platoniskt,
jag älskar dig endast i anden.
Jag har aldrig själv blivit så överraskad
som när jag blev kär i dig:
jag brukar ej bliva kär.
Vi var vänner och umgicks spontant och neutralt
blott i samband med lägenhetsbytet,
och aldrig så föll det mig in att jag kunde bli kär i dig,
vilket jag upptäckte till min förvåning att jag var
den kvällen du skulle med Tommy till franskan.
Som jag älskar dig blott platoniskt,
så älskar jag hela din vänkrets,
bohemer och knarkare, alkoholister och Richard och Tommy.
Jag visste ej han var din man.
Och hur skulle jag veta det?
Du presenterade aldrig den spjuvern för mig.
Men jag älskar varenda din vän,
och ju vildare, långhårigare och mer kriminell,
desto mera.
För mig får du älska med vem som helst av dem.
Jag älskar dem alla.
Du kan ändå aldrig förlora din oskuld.
Vad menas med hora?
En kvinna som säljer sin kärlek för pengar.
Du kan endast älska. Du kan aldrig sälja dig.
Det höjer dig över mig, som i alltför hög grad
säljer min kropp och själ genom arbete, bara för pengar,

när jag borde skriva blott och komponera.
Så är jag själv långt mer en hora än du,
som ej går till ditt arbete när du ej känner för det.
Det finns många så kallade oskulder
som är långt värre än horor
och många så kallade prostituerade
som är mer ädla och heliga än någon munk.
Ordet "hora" fick jag från din mun.
Annars hade jag aldrig förmått mig att använda det.
Som en tolkning på en astrologisk aspekt
föreslog du det ordet,
men jag kunde icke förknippa det ordet med dig.
Det kan jag idag mindre än någonsin.
Såsom en laddad dramatiskt stark överdrift
använde jag detta ord i min dikt om dig
i ett försök att om dig tänka det allra värsta
och genom den tanken besegra den misstanken.
Detta är sanningen.
Aldrig skall jag ta ett uns av din frihet,
din ständigt fulländade och suveräna okränkbara frihet
ifrån dig.
Jag vill bara göra den större.

15. Fruntimmer

Varför får jag inte älska som alla de andra?
Vartenda ett fruntimmer som kommer in i mitt liv
stöter bort mig, förintar mig, flyr från mig, eliminerar mig.
Utstött blev jag av min moder från mitt enda riktiga hem
på min enda och käraste systers uppriktiga anstiftan.
Av intrigerande damer, som stod mig minst sagt lika nära,
avskedades jag och utstöttes jag som organist ur församlingen:
hela min ansträngning där, mitt heroiska överarbete
blott ledde till att jag blev krossad av kyrkans intriger och byråkrati.
Aldrig hade jag något mot den stackars lesbiska kvinna
som mer utstuderat gick in för att göra mig ont än nå'n annan.
Och den som jag senast har älskat får jag icke mer skriva dikter till.
Hon tar fientligt emot mig och skyller på mina så kallade "vibbar",
jag får ej försvara mig för henne och vågar endast mig smygta förbi hennes hus
när hon inte är hemma.
Det är mitt olidliga öde:
att alltid bli utstött ur mänsklig gemenskap,
att alltid bli sparkad som främling och utböling.
Judar allenast har aldrig stött bort mig.
Och ändå, ni kvinnor, så vet Gud om ej någon annan
att jag älskat er mera än någon annan.

16. Baksmällan

Man vet att det inte är hälsosamt, men man dricker ändå.
Man vet att man bara förnedrar sig, men man dricker ändå.
Man vet att man bara gör sig mer vulgär, rå och billig, men man dricker ändå.
Man vet att ens sällskap blir sämre i takt med en själv, men man dricker ändå.
Man vet att man bara mår skit-taskigt efteråt, att dagen efter förstörs,
att man bara fördärvar och odugliggör sig, men man dricker ändå.
Man vet att man förbränner sin hjärna, men man dricker ändå.
Man är en helnykterist, man är en antidrogpropagerare, man är en renlevnadsman,
man är helig och kysk, men man dricker ändå.
Alltför klart smakar spriten blott pyton och piss, men man dricker ändå.
Man fördärvar sin mage, man fiser blott vätskor,
man lider de mest utsägliga kval, men man dricker ändå.

När man pissar så svider det gröna och röda urinet i kukens kanal,
men man dricker ändå.
Andra lider för en, men man dricker ändå.
Man är helt oförfädd, men ändå dricker man, fastän man vet det är fel,
och man nyktrar till blott för att dricka igen.
Varför dricker man då ? Endast emedan man är en människa.

17. *Exil*

Man vågar ej gå henne nära, ty hon är förbannad.
Hon rasar, hon grälar, hon avrättar en in i själen
mer effektivt än giljotinen skar halsen av adelsmän.
Därför är jag i exil. Icke vågar jag gå henne nära.
Jag vågar ej synas ifrån hennes fönster.
Jag vågar ej cykla förbi.
När jag far genom hennes kvarter fruktar jag hennes ansikte i varje gathörn.
Hon är ännu ledsen och arg på mig.
Därför så är jag en fredlös, en landsförvist man,
biltog, arm emigrant, en högst olycklig paria,
i fångenskap i sin exil, mera usel än Job i sin gräsliga olycka.
Och endast ett får den stackars exildömde att leva vidare i sin olycka trots allt:
att hon en dag skall visa förbarmande,
att hon trots allt skall förstå,
att min enda förbrytelse var att jag älskade henne
och att jag trots allt i min kärlek förblev henne trogen.

18. *Bordellmamman*

En ful gammal käring i nattrock med svängande höfter
går sålunda klädd även utomhus i bara tofflor
till allmänt beskådande,
svär som en karl, är vulgär som en hallick,
behandlar var man som ett nöt,
respekterar blott oskulder,
röker såsom en vulkan,
dricker kaffe i ett, när hon ej dricker vin, cognac, whisky, likör eller sprit,
tål precis vad som helst,
har en mage av stål som knappt alls reagerar
hur än hon försöker förbränna och uppfräta den.
Men den käringen läser.
Hon är bildad som ingen annan.
Ett bibliotek utan like, en språkfärdighet utan gräns,
fransk och tysk, spansk och engelsk
är hennes lätt flytande konversation,
och hon läser den svåraste litteratur på fem språk.
Hennes älsklingar är Boris Pasternak och Stefan Zweig.
Vilken intelligens! Vilken glansfull begåvning!
Och detta begravt bakom denna vulgära fasad
av sju lager av smink, en ridå av narkotikarök,
ett beständigt pågående rus av vin, sprit, cognac, whisky,
likör, armagnac och därtill hembränt självddestillerat
och drösar av krypande ömkliga män.
Kära kloka briljanta begåvade musa,
vem gjorde dig sådan?
Och varför fick jag icke träffa dig
innan din själ blev begravd
under högar av kärleksaffärers bedrövliga bittra
besvikelser, minnen och lik?

19. Hjältinnan

Hon är gift med en alkoholist,
som hon slavar för, sliter ihjäl sig för,
föder och göder och mättar med kärlek.
Han är såsom drinkare professionell:
dricker mycket och jämt, har jämt simmiga ögon,
var duktig en gång då han såg bättre dagar
men utför nu aldrig mer någonting nyttigt.
Han ligger blott henne till last
när han ej ligger andra till last,
och när hon ej är tillstädes ligger han även med andra och gärna.
Han är oberäknelig, kan när som helst attackera en främling,
ser ofta bakom sig tolv blå elefanter
och vågar ej någonsin vara allena.
Han har fyra barn från just så många krossade äktenskap.
Hon har blott ett från blott ett krossat äktenskap.
När han ibland blir för svår skjuter hon sig i armen
ibland flera gånger om dagen.
Ibland står hon helt enkelt inte mer ut.
Och hon är epileptiker.
Men vilken gudabenådad hjältinna!
Hon ger aldrig upp, aldrig släpper hon goda humöret,
blott livsglädje och varm generositet sprider hon jämt till alla,
och vacker är hon i sitt dagliga lidande som ingen annan.
Men det är en ansträngd ansträngande skönhet,
en hårdhetens skönhet,
det spänt sammanbitna okuvliga lidandets skönhet,
ett moderligt mods allt ont ursinnigt trotsande skönhet,
en skönhet som är mera maskulin i sin uppskruvade hårdhet,
en skönhet som i allt förnuft sammanbitet hårt trotsande hjältemod
dock endast kan vara kvinnlig som ingenting annat.

20. Samhället

Kärlekslöshetens ohyggliga samhälle, du är ett hjärnspöke blott.
Orwells, Huxleys och andra demoners ohyggliga drömmar
om vårt universums allt hemskare obehag
är blott ett alternativ till att blicka för djupt i ett whiskyglas.
Det är en lögn att vårt språk endast bara krymps ned.
Det är även en lögn att massmedia behärskar oss människor.
Aldrig kan människor bli slavar förutan att blint sparka bakut.
Förtryck i vad listigt förklädd form som helst
kan i evighet blott leda till triumferande uppror.
Allt materiellt och allt materialistiskt är endast en lögn
som allenast idioter kan tro på idag för att glömma i morgon.
En Palme i predikstol, en Bruno Kreisky i antisemitisk förklädnad,
all världen med alla dess socialistiska ledare,
opportunist, publikfriare, fariséer och hycklare
är bara en maskerad utan mening,
tomt skrävel och billiga cirkustrick.
Sådana väcker blott uppmärksamhet av det slag
som förr romarnas mest dekadenta artister
med påfallande energi och effektivitet
väckte hos den mest ytliga, låga vulgära publiken
med att stå på scenen och fjärta så mycket och ljudligt som möjligt.

21. Hennes dofter

Ingen doftar som du.
Ändå är det ej några konstruerade dofter, -
nej, dina personliga dofter är enbart naturliga.
Där är förstas litet rökelse,
men framför allt dina kryddofter,
dina exotiska dofter av enbart sträng hälsosam och vegetarisk sund mat.
Dina dofter är sådana, att man är säll blott i dem
fastän du ej är där, ty så mycket av dig finns i dem.
Mera lyrisk och rusig av glädje är jag i din doft utan dig
än i någon dams sällskap i yttersta närhet som saknar den doften.
Så helig är för mig den doften, så högt respekterar och vördar jag den,
att det ej finns en dam i all världen som går upp mot den.
Ty det finns ingen mera personlig doft i denna värld.
Blott du kan så dofta, att doften allenast hänrycker mig
till den mest utomordentliga salighet
och så att det blotta minnet av denna din doft
har kraft nog att kvarhålla mig i denna salighet
så länge jag själv det vill - och i evighet.

22. Fulheten

Den mest präktiga av alla kvinnor,
perfekt, realistisk, prosaisk, manhaftig och praktisk,
som sköter sitt yrke demonstrativt väl
och är pryd ifrån tåspetsarna till det yttersta hårstrået.
God är hon dessutom, en idealisk kamrat,
stimulerande, intellektuell, kunnig, intelligent och erfaren,
social och i sitt största ässe i klubbar, föreningar och vardagskollektivarbete.
Hon är den borna arbeterskan, urtypen för statarmodern,
som offerar sig för andras väl och för plikten.
Men i denna mänskliga och humanistiska perfektionism
ser jag fulhet och tomhet allenast.
Hon har allt men är i sin rikedom fattig.
Hon ger generöst men är i sina gåvor bankrutt.
Hon är vidsynt och öppen som få men i sitt sinnes oreserverade öppenhet
inskränkt, begränsad och ensidigt inställd som få.
Där finns ej någon skönhet. Där finns endast fulhet,
socialrealismens perfekta, fulländade fulhet,
i praktiska livet hur nyttig och lämplig som helst
men för konstnärers tidlösa penslar
såsom ett porträttobjekt ointressant
som det socialistiska samhällets sjuka grå himmel
men långt ifrån helt utan nytta
med sin hälsosamma och fruktsamma, tråkiga väta.

23. Det grälände fruntimret

Hon grälar så gnistorna flyger.
Hon sargar min själ med de vassaste pilar i överflöd
som Roms soldater med fyrtio pilar sköt ned Sankt Sebastian.
Hon slår mig med hela sitt väsen med hela dess våld.
Hon förintar min själ och slår huvudet av mig,
hon utsticker ögonen på mig så att jag ej mera kan se henne,
och mina öron bedövar hon med sin mest utomordentliga svada.
Det är knappast någonting kvar av mig när jag med vacklande steg retirerar
för att icke se henne mer,
men ändå är jag oskadd och ler,
ty hon grälade på mig - det vet jag - allenast av kärlek.

24. *Låt mig få älska dig*

Låt mig få älska dig
om ej i handling så dock i troskyldiga ord.
Om jag ej får beröra dig,
låt mina versrytmers smekningar desto mer visa min ömhet.
Om jag ej får se dig,
så låt mig i tankarna då desto mera få älska dig
med all den värme som är oss förbjuden av ödet.
Jag älskar dig.
Därför blott friar jag icke till dig,
ty ett äktenskap - det har du sett - kan förstöra vad kärlek som helst.
Låt mig få älska dig så,
med en osviklig värme som trotsar all världsalltets kyla,
med evighetslågande eld som i sin höga andlighet aldrig kan bränna och skada oss
och med en trohet som trotsar all verklighets fulhet.
Du är stora lyckan för mig,
vare sig du betyder för mig i praktiken ett äktenskap eller min död eller båda,
och den lyckan kan jag ej avstå ifrån,
ty den är all den lycka jag har.

25. *Mitt ödsliga liv*

De andra är hemma i världen.
De har accepterat vårt samhälle såsom det är
och till kropp och själ inlemmats i det.
De har alla sitt på det torra.
De har sina pengar.
De har råd med middagar, fester, banketter och sprit.
De har sina förtjusande smyckebehängda lojala
okritiska och eleganta jämt älskande hustrur.
De har sina villor och bilar,
sin television och sin video, stereo och radio.
De reser till Grekland, Mallorca, Västindien, Hawaii och Maldiverna
när de behagar
och sköter perfekt sina tjänster,
som de ej förlorar emedan de har akademiska papper på att de kan sköta dem.
Allt har de samhällsinlemmade, de välanpassade,
sekulärt assimilerade och etablerade borgarna.
De har sitt liv och sin lycka i all denna ytlighet.
Själv har jag intet av detta.
Jag har mina kritiska tankar blott och mina böcker,
min dikt, min musik, mina orgier i kaffe och smörgås,
min ensamhet, astrologi, religion och min bildning.
Jag har ingenting utom ande och ensamhet.
Det är mitt ödsliga öde.

26. *Modern*

Hon är icke vacker men älskar.
Hon har föga vett och förnuft men är synsk och har intuition
mer än någon av männen som utnyttjat henne.
Hon är överkänslig och tål icke se blod på TV
men umgås med döende, döda, perversa och galna
mer djärvt än en man skulle göra.
Ett hjärta av guld, en generositet utan like,
en gränslös självupoffring för allting mänskligt,
ett reservationslöst deltagande och totalt engagemang i var lidande människa
är resultatet av hennes personliga lidanden,
tragiska uppfostran utan en fader

och hennes besvikelser på livets hårdhet.
För oss, sina vänner, har hon byggt sitt hem,
världens tryggaste vrå, ett sannfärdigt chateau,
isolerat men centrum för all mänsklig värme,
avlägsset men nära för alla som har ett varmt hjärta,
ett anspråkslöst torp uti skogen
mer mättat av andliga skatter än konungens slott.
Där bor det varma innerliga modershjärtat
och öppnar sin famn för var främling i världen och samhället
som i dess hårdhet far illa.
Vad är mera mänskligt och tillgivet än modershjärtat?
Blott den som besvarar och gengäldar värmen och ömheten,
moderlighetens allt negativt destruktivt upplösande universella helighet.

27. *Ensamheten*

Var finns den kvinna som ej är en hora?
Var finns den jungfru som inte är skändad?
Var finns väl den dygd som består och som är konsekvent?
Var finns den renhet som ej självmant uppsöker smutsen?
Var finns den moral som ej gör sig till dubbelmoral,
och den enkla moral som ej gör sig förhatlig, föraktad och korsfäst,
fördömd och förnekad av alla?
Var finns väl den kärlek som tänker på annat än sin egen fördel,
den kärlek som ej är beräknande, den som ej älskar sig själv blott?
Var finns idealet som inte förintas och krossas av världen och makten
och realitetens etablissemang?
Var finns anden som icke blott strävar materialistiskt?
Var finns religionen som ej blott är uttryck för egoism och fanatism?
Var finns godheten, den goda viljan, som ej kommer blott ont åstad?
Var finns skönheten som icke fläckas av omvärldens fulhet och dränkes i den?
Var finns Gud, som sägs vara den ende som skapar, upprätthåller och håller ordning på allt?
Det finns ett svar allenast på samtliga dessa betänkliga spörsmål,
och det svaret är: endast i ensamheten.

28. *Mötet*

Åskan gick, och det blixtrade vilt och det dundrade högt
när vi träffades ute i ösregnet.
Du hade ett paraply, där du gick utan regnrock,
men jag hade inget att skydda mig med
utom jacka av tyg med tre lossnande knappar
och trasiga skor.
Men jag njöt av det skvalande skyfallets måttlösa dusch,
ty där stod jag och pratade åter med dig.
Kära goda, förlåt mig
att jag härmed åter till dig skriver dikter
i trots mot ditt höga förbud.
Men det finns inget hemskare brott
än att döda sig själv
med att ej vara sann mot sig själv
och ej uttrycka sina uttryckliga känslor.

29. *Den fina damen*

Hon kan inte gråta. Och därför kan hon inte heller älska.
Hon varit gift, hon älskat många, men aldrig känt sig tillfredsställd.
En vacker dam av fint och ädelt sätt och börd,
men fattig, utan inkomst, arbetslös och utbränd,
vacker än men härjad, vedervärdig när hon målar sig,

intagande som få när hon är ren och naken.
Ganska tokig och förryckt men fri, fullkomligt skrupellös men glad,
kan ej genera sig, uppträder skamlöst men är oförarglig.
Sådan är hon, den bedagade madamen,
alltid flyende och alltid åter sökande den frätande brännbara kärleken,
vars pilar, svärd och hjärtesar lärt henne blott
att aldrig gråta.

30. *Rebellen*

Krossa människan, natur!
Låt dina virvelstormar, syndafloder, skyfall och orkaner
dränka människan i hennes synder, laster, ansvarslöshet, egoism och kortsynthet.
Dränk städer; floder, svämma över, angrip världen,
krossa mänsklighetens hot mot liv, miljö och skönhet, frid och ordning.
Mänskan är ur natursynpunkt blott en skadeinsekt,
ett miljöhot och en fara för natur, kultur och samhälle.
Så rasa fritt, högheliga natur, med helig vrede mot all mänsklig ytlighet,
dess överflöd och överdåd, dess övermod och nonchalans,
dess intighet och ruttenhet, dess ateism, materialism och djuriskhet.
Ej någonsin skall mänskligheten kunna straffas nog
för deras illdåd mot naturen och allt liv.

31. *Vålnaderna*

Vålnaderna hälsade mig välkommen.
Djupt vilar dunklet över minnenas eviga skogar.
Sekelskiftet lever ännu i naturlighetens tidlösa värld
med minnen och normer från säkerhetens tidevarv,
den tid som innebar omsorg och uppfostran,
omtänksamhet och ömhet, generositet och välvilja utan ände.
Sådana gåvor hörde de gamle till,
som föddes i en lycklig värld men fick lida mycket.
Det var den stora generationen,
Eirik Hornborgs, Stefan Zweigs och Meresjkovskijs
förlorade, glömda och saknade generation,
alla tiders ädlaste.
Vem älskar idag sina barn och tänker på dem?
Vem lever idag för en framtid ?
Endast undantag, idealister och asociala stofiler.
Ty samhället präglas ej längre av individualitet
utan blott av bekvämlighet, fusk och sterilitet.
Normer för väl utfört arbete finns inte mer
utan blott lön för minimal möda,
ackord inom fackgränser,
paragrafreglerad sysselsättning,
bidrag, socialbidrag, barnbidrag, bostadsbidrag
och försäkringskassans välsignelse.
Blott medelmåttan går hem; alla andra blir lidande.
Den som är duktig blir impopulär;
den som skicklig är väcker blott avund;
en hantverkare som går in för att göra sitt jobb
minutiöst och perfekt, detaljerat och vackert
får aldrig sitt arbete sålt. Han kan dock skänka bort det.
Men vålnaderna av den stora och bortglömda
generationen far då upp ur gravarna
och ropar ve över världen.
O mänsklighet! Skall du då aldrig det lära dig
att vara helig som Gud eller eljest gå under?
Det var judendomens mission i vår värld,
att med sitt alltför klara historiska starka exempel

bevisa, att antingen lever man väl och är helig och arbetar
mera för själens tillfredsställelse än för kroppens,
eller så lever man dåligt för kroppens skull endast och dör och går under.
Det finns ingenting där emellan.
Naturligtvis är kroppen viktig som själen,
men själen och Gud är det alltid väsentligaste.
Den som glömmer det är redan dömd och förgjord.
Den som tänker på det och som lever för det
skall i evighet leva som en av de vålnader
som aldrig upphör att framgångsrikt piska på världen.

32. *Kollektivet*

Var icke någon, men lev såsom en av de andra.
Försaka dig själv, och glöm bort allting eget,
på det att all din energi må förbrukas till godo för andra.
Om du har ett jag så glöm bort det och släng det,
ty alla personliga ensamma tankar är dumma,
rent kollektivt sett.
Om du ej haver någonting positivt att glädja dem med
så tig, på det att du ej göre dig skyldig till negativt nonsens,
som kollektivt aldrig bör tagas på allvar.
Att tiga är vist, men att prata är dåraktigt
om man ej även kan lyssna.
Så tig i församlingen, lyssna och lär,
observera och följ med i allt vad som händer,
så kanske ditt kollektiv lyssnar till dig
när du någon gång har något vettigt att säga.

33. *Det röda skägget* (Berndt Lindholm)

Vad gömmer sig bakom hans rävpäls till skägg?
Den robustaste hantverkaren Finland känner,
en nordisk Cellini men helt utan högmod,
den starkaste individualist men med omdöme, smak och förnuft,
en ädelt genuin karaktär, med en avgrund av prövning och lidanden bakom sig.
Ej är han hemma i Borgå hos sitt eget folk, sina egna,
ty han är för stark som personlighet och alltför strävsam och påstridig.
Ej är han hemma hos fästmän i Danmark,
på det platta Jylland med platt kust och öbankrutt skärgård.
Nej, hemma blott är han i sin öppna segelbåt,
ute på fjärdarna, ensam med klipporna,
kämpande mot stormars salt och sitt ödes och allt universums församlade bitterhet.
Ensam är stark - och ej finns någon starkare eller mer ensam
än mannen bakom det färgsprakande, bländande skägget.
På havet allenast bland vassa och ödsliga klippskär och under bar himmel
och verksam i uråldrig guldsmedjas dunkel och fukt
kommer han till sin rätt som titan,
som en ständigt mot ödet djärvt trotsande
allting utmanande människa.

34. *Människoråttor*

En okänd sjukdom som uppfräter kroppen inifrån
sprids i västerländska storstadsghetton blott
och drabbar endast knarkare och homosexuella.
Kroppen tynar bort och utan att man vill det,
utan att den högsta läkarvetenskap kan fatta varför
eller göra något åt det.
Denna sjukdom blev först upptäckt för tre år sen,

och sen dess har för var månad offrens antal dubblats.
Utgången av sjukdomen är alltid döden.
Det är onaturlighetens lön.
När människan så helt tar avstånd från naturen
att han ej mer helgar äktenskapet,
odlar sina känslor blott med sex och droger
och ej längre annorlunda skickar sig än brunstiga
moralokunniga kloak- och pest- och kalrättor,
då måste rättorna med sitt naturliga familjeliv
och dess befrämjande och sunda starka återväxt
besegra mänskosläktet
och åtminstone utplåna alla offer och patienter för
Acquired Immune Disorder Syndrome,
måttlöshetens, onaturlighetens och moral-, förnufts- och levnadsvidrighetens
alltför logiska, naturliga och nog rättvisa resultat.
Ty när en människa är mer ett djur än människa
så är hon icke värd mer att få vara människa.

35. *Pionjären*

Skriv ändå, fast de inte förstår vad du skriver.
De är icke själva stilister; blott därför förstår de ej
varför du diktar och diktens förtjänster.
Det är typiskt mänskligt att strax kritisera
det som ej förstås, som är främmande och som ej hör till det vanliga.
Orsaken till den okunniges alltid förmättna kritik
är hans okunnighet blott och ingenting annat.
Och därför så är det så viktigt att du icke upphör att dikta,
ty dikten och konsten allenast kan fria en okunnig ande
och höja den upp över världen så att den kan få perspektiv och distans
till sig själv och sin okunnighet och så något bemästra den,
(ty aldrig kan man bli fullständigt kunnig,
men det vet allenast den vise.)
Så dikta, poet; var ej rädd för att flyga,
ty om du ej själv vågar flyga, hur kan du väl då övertyga de andra
att flyga är möjligt, och hur kan du lära dem att flyga själva?

36. *Böckernas undergång*

En bok är helig tills en annan än författaren får läsa den.
Då börjar dess oändliga martyrium:
nedgörande kritik, en ocean av missförstånd,
osålda lager av utgivna exemplar som måste skrotas,
folk som läser en rad eller högst en sida och så kastar boken,
folk som bränner den och skickar den till insamling av papper -
det sista är det högsta materiella vitsord någon bok kan få,
ty den som skickar papper till insamlingar bevisar därmed
att han värdesätter papperet och är förmögen till den minsta altruism.
Men det erkännande som varje diktare mest efterlängtar
är att någon visat sig förstå hans mening,
att en enda värdesätter och begriper andemeningen i vad han skriver,
men det är blott ytterst sällan som en bok
blir läst så väl att boken aldrig dör.
Endast läsaren kan giva boken evigt liv.
Författaren blott spiller tid och möda
på det mest riskabla olönsamma företag:
befängt förverkligande av en världsfrånvarande diffus idé,
som har en chans på en miljon att lyckas och att bli förstådd.
Dock är det mera viktigt
att ha idéer att förverkliga
än att förverkliga idéer.

37. *Barnen*

Alla är vi barn i Vår Herres hage.
Den vuxnaste och mest allvarliga är aldrig mer än ett barn,
den mest årstyngda ärbara nittioåring och klanpatriark
är ett barn liksom varje politiker, biskop och rektor och statstjänsteman.
Man är aldrig mer än blott ett barn innerst inne;
allt allvar och bjäfs, alla titlar, diplom och meriter
är bara tom ytlighet, masker, förställning och taskspeleri.
Hela livet är barnsligt och blir ständigt barnsligare
ju mer man tror att man växer upp och blir vuxen och mogen.
Och därför är gamlingen och lilla barnet de starkaste mänskorna,
ty endast de vågar vara naturligt och öppet och trovärdigt barnsliga:
dem endast är det förunnat.
De vuxna så kallade mogna, som skaffat sig ansvar och ställning,
och som är så dumma att de börjat ta själva livet på allvar
får aldrig förlora sitt ansikte, mognadens löjliga mask,
ty de inbillar sig att de är något, och därför är de så löjliga.
Ingen är därför mer mänsklig, naturlig och äkta än den
som allt genom sitt liv vågar öppet bevisa
att han aldrig är något mer än ett barn.

38. *Anastasias dotter*

Jag flyger för din skull.
Min fot rör ej mera vid marken.
Jag känner blott svindel inför all kontakt med vår värld,
ty jag älskar dig, käraste, mitt fula troll,
du mest originella exotiska charmfulla mörka prinsessa,
du skogarnas djupaste dolda mysterium,
du ödets, passionernas, troskyldighetens och nyckernas offer.
Men du är så god att du ej ser ditt öde och din tragedi med bedrövelse.
Du rycker endast på skuldrorna åt alla samlade olyckor och ler som solen.
Du är Anastasias dotter, prinsessan som världens gång glömde,
som världens historia förnekade och av okunnighet nesligt förtrampade
för att hon ej mera ledde historien, för att hon ej hade pengar
och för att hon vägrade att mera tala på ryska, det språk som historien fördärvat.
Olyckliga lycka och lyckliga olycka, ej kan du gråta. Du kan bara le.
Och så ler endast det ousägliga lidandet,
historiens och all mänsklighetens ohyggliga öde och lidande.
Skratta åt olyckan, mänsklighet! Ruska på axlarna åt dina öden!
Vad var nationalsocialismens förintelse av judendomen i Tyskland?
Historiens nyck blott, en olycklig världsepisod ibland alla de andra, en struntbagatell,
som vi endast bör rycka på axlarna åt och på nytt möta modigt
med vårt allra soligaste varma leende.
Le emot döden och skratta åt världen, driv gäck med vart krig,
tag atomåldern och alla krutgubbar med sina väteutronarsenaler med en munter klackspark,
- tag aldrig historien och ödet på allvar.
Gud menar ej någonsin allvar.
Han leker allenast med oss, och han skrämmer oss med sina skådespel
blott för att som skådespelaren njuta av att åstadkomma effekter.
Du lever än, den siste kejsarens enda tidstrotsande dotter,
för att le åt världens historias fåfänga,
blott för att komma all världen på skam
med ditt eviga och triumferande leende
som lägger världen och ödet på knä för din hand
som är kärleken.

39. *Hybris*

Kom med mig till Göteborg.
Våra barn skall bli de vackraste i världen.
Hela staden ger jag dig:
alla människor känna mig
och skall känna dig.
Kom, bli min drottning;
jag skall giva dig mitt kungarike
och helt underordna mig vår lycka,
som är du, det enda väsen som vi två utgör tillsammans.
Vi är enighet tillsammans,
endast lycka, godhet, kärlek, glädje, eufori och skönhet.
Bliv min älskade,
låt mig få bära dig snart över lyckans tröskel;
kanske redan detta år.
Jag älskar dig.
Du älskar mig.
Vad kan då hindra oss från att få hela världen?
Jag skall lägga den för dina fötter.
Det skall bli beviset
för att kärleken vi känner för varann
är mer än bara äkta.

40. *Jag älskar dig*

Jag älskar dig.
Du är mitt hem, mitt ljuvligaste hem på jorden.
Allt som blott är mänskligt och blott därför svagt
och imperfekt, bedrövligt och eländigt
älskar jag hos dig, du svagaste av alla själar,
allra mest labila, lidande och passionerade.
Du har det djupaste mest svarta mörker
kombinerat med den ljuvligaste lycka:
dårskap parad med sann vishet
och den mest triviala ytlighet i underbar kombination med
from uthållighet och tålmod:
all levnadsvisdoms höjd.
Jag älskar djupt ditt mörker och din synd,
ty i dess strävan är den blott gudomlig.
Allt hos dig kan jag blott älska
ty du är allenast och ej något mer
än blott en människa
i dess mest ljuvliga förnedring.

41. *Avskedet*

Må varje avsked bli en början till en salig fortsättning.
Må varje saknadstanke resultera i en underbarare förening.
Må var tår vid skiljevägen blott betyda skratt och glädje
vid den korsväg där var ensam väg på nytt må löpa samman
med de tragiskt en gång lämnade.
Må vart minne vara blott en pant för framtiden,
en ljuv försäkring om den oundvikliga återföreningen.
Må sorgen leda blott till glädje,
saknaden allenast till än intensivare förbund,
förlusten blott till vinst och minnet blott till vänskapens fördjupande.
Ty ej finns kärlek som för evigt varar
om den icke är baserad på osårbar vänskaps fasta grund,
på ömsesidig och total respekt för andrens individualitet,
på fullständigt förtroende och öppenhet med sanningen,

på förbehållens absolutaste bankrutt.
Den kärlek som på sådan grund tillfälligt bjuder ömt farväl
är dömd att ständigt upprepat återförenas
och att vara i oändlighet - och längre.

42. *Frieriet*

Jag är världens sämsta så kallade friare.
men jag har i Göteborg två adresser och bostäder.
En är förnäm, och den andra är primitiv.
Båda är små, men tillsammans kan de bli ett hem för oss.
Vi kan bo åtskilda på var sitt ställe,
den ena förnämt och den andra mer primitivt.
Så kan vi byta, och så kan vi även tillsammans
bo på båda ställena.
Enligt uppgifter från arbetsförmedlingen
skall det ej bli alltför svårt för dig att få ett arbete här:
det är i Göteborg just för närvarande klar brist på journalister.
Jag har icke någonting mot att bli gift med dig.
Vad säger du?

Komplikationer:

Ske icke min vilja men endast din.
Jag vill ej rycka upp dig från München, om du är alldeles tillfreds där,
och ej får vår eventuella förening förhindra att du far till Mexico nästa år.
Den ena av mina bostäder är just nu uthyrd,
men den mänskan kan flytta inom en tre-fyra månader.
Kom, om du vill, men låt oss i så fall
ta det lugnt och försiktigt.

43. *Kungen av Åbo*

En flintskallig man utan ett hår på kroppen
med dalaperukfrisyr som Gösta Ekman i filmen om kung Gustav Wasa
med en verksam lunga som följd av lungtuberkulos i hans ungdom
är Åbos mest lysande musiker, ledare av Nordens bästa studentkör,
en kompositör av seriös såväl som folkloristisk musik
och med stark originalitet,
en unik musikalisk skyhög toleransnivå
och med en stark teologisk grund och huvudinställning till all musik.
Aldrig har jag mött en mera hängiven, lysande, charmfull och älsklig artist,
något feminin, sofistikerad och alltför godtrogen den materialistiska utvecklingen
inom såväl teknik som musik,
men med genuin känsla och den alltför ömtåliga överkänslighet
som är så viktig hos konstnären om konsten verkligen skall bli sann konst
och ej endast teknik.
Endast sådana människor kan lära människor att sjunga rent,
och det är deras hela livsmening: att praktiskt bevisa
att människan kan sjunga rent genom livet
och göra sitt liv lika rent och sant, rätt och sunt därefter
i motsats till alla djur, varje näktergal, val och gibbonapa
som aldrig kan hålla tonen och hålla sig till någon renodlad tonart.
Att harmoniera musik är att harmoniera oss människor,
och den som kan sådan konst är i sanning en kung ibland människor,
mänskligare än nån annan och därför mer upphöjd
än någon person som ej fattar
att meningen med all musik är att göra oss människor bättre,
och det är en sak som allenast musiken är mäktig.
Och om ej musiken gör människor bättre
är ej den musiken Musik.

44. *Gott umgänge*

Gott umgänge är utan tvekan det bästa
som livet kan erbjuda.
Att sitta uppe med vänner och prata till midnatt
och längre, till gryningen, utan att lida av trötthet,
att finna sig själv i en annan,
att finna i en annan människa rikare världar
och erfarenheter än ens alltför välkända egna,
att kunna av andra få inhämta råd
och förnuftiga sakliga tankar om ens eget tillstånd
som man aldrig själv kan få vettig distans till,
att glömma sig själv i fromt sällskap med andra
är att återfå tron på livet och lyckan,
på sin egen framtid och möjlighet
och på sin kärlek, sin hustru, sin chans uti livet
att undfå det högsta som livet kan erbjuda.

45. *Manslukerskan*

Fullständigt hämningslös i relationerna
bor hon tillsammans med en eller två eller tre män samtidigt,
vill gifta sig med den som är tolv år yngre,
vill ha barn med den som har barn och är gift redan
och vill bo samman med man nummer tre,
en platonisk försynt kavaljer som är oskuld.
Hon struntar i vilka väsentliga äktenskap hon saboterar,
hon struntar i vilket barn hon så gör faderlöst
och vilken oskyldig hustru hon dömer till änka.
Hon tänker blott på sina nycker, och ingen är hon mera blind för
än den enda som alltid verkligen älskat och hållit av henne
mer troget än vad som är möjligt för henne att tänka sig.
Blind är hon och döv för allt utom sina personliga känslor,
som är så extrema och irrationella att hon av sin mor en gång
hotades instängas på hospitalet.
Likväl är hon vacker och rar, god och glad, spirituellt och gemytlig,
och för att hon i all sin svaghet är mänsklig
förlåter man henne vart blödande hjärta,
vart nykrossat äktenskap och varje utblottad älskare.
Och egendomligt nog förlåts hon mest och helst av sina offer.

46. *Hennes tystnad*

Vad kan hennes tystnad betyda?
Det kan icke vara blott likgiltighet.
Kan det vara att hon ej vill stickas,
som ju kvinnor alltid vill göra när de bliver närmade,
och att hon därför av hänsyn till mig hellre tiger?
Kan det vara att hon är blyg för sig själv
och för hela sitt karusellartade vilda förflutna?
Om så är så är det tillräckligt
för att hon skall undfå försoning för allt för sig själv.
Eller är hon en av dessa ärbara kvinnor
som vill varken hänge sig eller helt avstå,
som vill hålla elden vid värmande låga
men ej bränna vingarna på den?
Ej finns något som är så gåtfullt som tystnaden,
ty världens högsta mest envisa tystnad
har ju alltid varit och skall alltid vara hos Gud.

47. *Den frånvarande*

Gården var öde och tom, fastän alla var hemma.
Men ingen tog vänligt mot främlingen, ty alla var smått betryckta.
De såg ner i marken, de blygdes.
I köket lät husfadern allting förfalla och gjorde ej något.
Vad var då på tok?
Gårdens moder var borta.
Hon hade med ens tagit frisdag och rest från gården
för att demonstrera att hon ställets huvudperson var
och för att klokt göra sig saknad.
Minsann var hon saknad.
Ej någon förmår så placera sig i en krets centrum
som den som vid ett lämpligt tillfälle avviker från den.

48. *Jungfrun*

Det finns två sorters jungfrur.
Den ena är skändad och har blivit illa behandlad av livet,
är mer passionerad och farlig och stark än skorpionen
och kan kräva ut en grym hämnd på sin omvärld
för sina ohyggliga lidanden och orättvisor:
en boren tyrann av ohyggliga makalöst gräsliga mått
som Ivan den Förskräcklige.
Den andra sorten är helig,
en okränkbar ljus och intagande oskuld,
en ängel med godhet och välvilja blott,
självuppoftande för andras väl,
alltid öppen, beredvillig och generös,
en perfekt härskarinna och ett ideal,
som Elizabeth Tudor av England.
Vi står mellan dessa två ytterligheter.
Vi har båda sidorna inom oss, vilka binds samman
av det enda draget som de har gemensamt:
den orubbliga karaktärs- och personlighetsfastheten.
Det finns förvisso de som är extrema
och antingen är den förskräcklige eller ett sant ideal;
men den förre går miste om livet i sin djupa bitterhet
medan den senare måste med nödvändighet
sakna det själens djup som blott erfarenheten kan ge.

49. *Sann kärlek*

Det finns ingen kvinna som kan vara bättre än du.
Det finns icke två människor som passar bättre tillsammans än vi två.
Vi är såsom vore vi skapade enkom och blott för varandra,
ty så perfekt passar vi in i den andra,
som handen i handsken, som ploget i fåran.
Jag tror det är meningen med våra liv
att de skulle uppmuntra varandra och stödja varandra,
att de skulle bilda tillsammans en okuvlig osårbar kärna och källa
av strålade skönhet och kraft, energi och sann kärlek,
som uppbyggligt ädelt exempel för resten av världen.
Vad väntar vi på?
Vad är tiden som står mellan oss?
Vad är havet och gränserna, vad är den löjliga språkdifferensen,
vad är detta öde som skiljer oss åt och förenar oss åter,
vad är allt som står oss emellan om icke blott lappr?
Ty aldrig skall vi kunna skiljas.

Ej något kan någonsin komma emellan oss,
störa vår kärlek och få den att slockna,
ty vi är i kärleken icke avhängiga tiden och rummet.
Vår kärlek är universell.
Det betyder, att inget kan utifrån påverka, störa,
förminska den eller avtrubba den,
ty den är fullkomlig, evig, total och perfekt.
Den är vattentät mot universum och världen och all timlig påverkan.
Låt oss då älska varandra
och trotsa var skranka som bjuder oss motstånd.
Ty vår kärlek är evigt oemotståndlig.

50. Galningen

Du ringde till mig ifrån Tyskland.
Du kallade mig Mister Cherry.
Du sade att du skulle flytta till Düsseldorf.
Det var i alla fall ett steg åt rätt håll och några mil närmare mig.
Det var så tydligt din röst, och allt var så fullkomligt verkligt,
men så plötsligt tystnade vi, och jag vaknade.
Och där låg jag icke med telefonen i örat men min egen knytnäve.
Jag är en drömmarnas narr, mina önsknings offer,
ett segel som blåser omkring hjälplöst för mina tankars orkaner
och utan att jag kontrollerar mitt roders förnuft.
Du tiger fortfarande och plågar därmed ihjäl mig.
Vad vet jag egentligen? Hur vet jag att jag kan lita på dig?
Hur vet jag att du ej giver vika för vem som helst annars
som bor mycket närmare dig än din narr här i Norden?
Jag vet ingenting och är desto mer då utsatt,
prisgiven åt mina känslor, i blåsten för fullt
på den kvalfullaste av vår världs oceaner:
den rasande kärlekens aldrig upphörande stormars tyfonocean.

51. Vi

Jag har dig beständigt framför mina ögon.
Det går knappt en stund utan att jag blott tänker på dig.
Varför tvekar du? Hur kan du tveka?
Jag ger dig en bostad, ett hem som är tryggt,
och ej endast ett hem men ett paradiset.
Två hem har jag dig att erbjuda,
och du får skapa dem bägge tillsammans med mig.
Jag erbjuder dig hela mitt liv tills jag dör:
endast döden skall då kunna komma emellan oss.
Du har ej något att misstänka: allt har jag lagt fram för dig,
och i kärleken är jag ett oskrivet blad, en blank sida,
och intet kan misstänkas som är så helt utan erfarenhet.
Jag är en orörd helt grön kontinent som jag ger dig
att upptäcka, kartlägga och ensam äga.
Naturligtvis finns det otaliga "men".
Du har dina samtliga vänner i München.
Dem får du ej släppa kontakten med.
Kom hit på prov; lämna vägen tillbaka helt öppen.
Måhända så tycker du min kärlek är såsom vackrast och renast just nu,
när vi är så långt ifrån varandra,
och vill ej riskera att den blir befläckad:
det är riktigt att havet emellan oss gör
att jag kan skriva saker till dig som jag ej skulle uttrycka muntligt.
Men kärleken är alltid lidande även.
Nu glittrar den i mina ord medan smärtan och prövningen
i att ej ha dig i närheten ej syns i orden;

och kärlekens ord i min dikt är allenast en kamp
mot det lidande som det är att icke ha dig i närheten.
Kanhända blir du besviken när du kommer hit,
eller blir jag besviken på dig,
men då har vi åtminstone redan varandra.
Den värsta besvikelsen vore om du sade nej.
Ty jag litar på dig och jag tror på dig.
Kom, om du ej vill mig störta
i smärtans och lidandets yttersta avgrund.

52. *Våra bilder*

Hur ser du på mig?
Jag är antingen säkert en narr, ganska tokig,
befängd och förmäten och kanske i någon grad skrämmande,
eller så är jag en ängel som sänder dig ljus ifrån ovan,
upplyser ditt liv och förgyller din tillvaro.
Och hur ser jag då på dig?
Du är min bästa vän, något barnslig och enkel
men utrustad med ett ovanligt djupt själsliv
och sinne, tror jag, för det universella,
med mottaglighet och en känslighet för varje darrning i etern,
med moderlig känsla för allt som är vackert och levande
och med passioner vars djup ej kan mätas.
Du är ingen skönhet, din näsa är för karaktärlös,
men dock har du drag vilkas charm
vida övergår varje sann skönhets mest ljuva behag.
Du har tveklöst personlighet, något som de flesta skönheter saknar.
Och ditt ljuva leende, såsom du ler när du ser in i mig,
är det vackraste leende denna värld känner;
och det ljuva leendet omkring din mun och din blick
är vad jag alltid ser
när jag ensam i främmande land endast umgås med minnet av dig.

53. *Månens ansikte*

Vi är alla barn av den ljuvliga månen.
Det breda och leende jungfruansiktet,
den innerliga och intima, mest heliga midnattsvänskapen,
den ljuvliga vilan i moll efter dagen,
det stilla avslappnade aftonumgänget,
den ljuva och blå nocturnala musiken
och all musik som är harmonisk och uppbygglig
kommer av Månens intima välgörande inflytande.
Ludwig van Beethovens Månskenssonat,
den subtile Chopins stämningsrika Nocturner,
Puccinis kvällsoperor och "Nessun dorma",
med sådana arior som "E lucevan le stelle",
allt det mest finkänsliga, tillspetsade, mest förfinade,
ömtåliga och gracila hör Månens inflytande till,
som allenast är gott, andligt utvecklande,
mycket känslösamt positivt och outhärligt
för mänskorna och deras blå harmoni med varandra.
Och vad vore vi utan Månen?
Vi skulle ej le utan den.
Nej, vi skulle ej veta att le utav sällhet i varandras sällskap.

54. *Kärlekens ansvar och frihet*

Kärlek är ansvar, men ej finns det kärlek var det ej finns frihet.
Det första är friheten. Den giver kärleken.
Kärleken kan ej bestå om dess grund ej är friheten.
Ansvaret kommer av kärleken och är den fullmogna frukten,
och så länge ansvarets bördor beredvilligt bäres på axlarna
är den uppbyggliga kärleken ytterst solid och försäkrad mot allt ont.
Och dessa tre hörnstenar bildar den fullmogna kärlekens lyckotriangel:
att giva varandra den yttersta friheten och ändå lita fullt fast på varandra,
och ta för varandra det yttersta ansvaret och dela samtliga bördor.
Om dessa två pelare håller är kärleken oomkullrunkelig.

55. *Ödet*

Du har gett mig ett slag under bältet. Jag är fälld till marken.
Så nere var jag att jag nästan beslöt att ej fara till Hamburg på operaveckan.
Du säger, att du har en mycket kär vän som du hemskt gärna ligger med.
Än en gång kastar du ner dig i helvetet.
Hur kan du vara så blind för ditt öde?
Och hur kan du häpna så för att jag friar till dig?
Vill du påstå att jag troget hållit kontakten med dig nu i femton år
medelst intimaste brevväxling och att du aldrig förstätt att jag hållit av dig
mera gränslöst än av någon annan?
Du skrev då för femton år sedan till mig, att du ofta sökt hos andra män en som var såsom jag,
och att du blivit bränd ofta, för att du litat på dem som på mig.
Om du ej visste då vad du skrev vet du då lika litet idag vad du skriver.
Förlåt mig. Jag vill inte gräla på dig. Jag är endast förbannad på ödet,
på mitt öde, ditt öde, och bådas våra förbannade öden.
Var gång som vi träffas på nytt efter år av kontaktlöshet
har du just tagit dig upp ifrån helvetet
och lämnat bakom dig skilsmässor, hem och besvikelser
i form av misslyckade kavaljerer.
Du blomstrar upp sedan när vi är tillsammans
och är när vi skiljs som en ny mänska redo att kasta dig ut igen
till nya misslyckade kavaljerer.
Jag såg direkt på din Guillermo att han aldrig skulle bli god nog åt dig.
När du kastade dig ut för stupet på nytt stod det alltför klart skrivet i självklarhetstecken
att någonting fattades i grundinställningen hos dig och Adolf till ert liv tillsammans:
du sade att du icke gjorde det för euforins skull,
men sanningen är att det var just precis vad du gjorde:
det var inget annat än sexuellt svärmeri blott för lekens skull och ej för allvarets.
Och som allt sexuellt överbetonat så slutade det med rått våld.
Och så kommer du åter till Finland och träffar mig åter
och säger, att aldrig mer: du är nu misstänksam, -
och så det första du skriver till mig ifrån Tyskland
att du har en mycket kär vän som du hemskt gärna ligger med.
Varje gång när vi har skiljts och du har farit till någon ny kavaljer
för att brinna med honom i helvetet som med de andra
så har jag försökt glömma bort dig, förträngt dig ur mitt varma hjärta,
och alltid har du sedan dykt upp på nytt ruinerad och bränd och besviken.
Du är som en syster för mig; vår osårbara barndomsvänskap
kan ej något rå på utom döden.
Men jag är nu trött på det ödet och dess karusell med oss.
Och vad är mitt öde då? Jag har fem fririer bakom mig,
och vart och ett slutade med katastrof.
Jag har den egenheten att jag icke vill gå i säng med en dam som jag icke är gift med,
och därför så friar jag först, vilket de tar som en förolämpning.
Och när jag blir kär har var gång föremålet med entusiasm
genast krupit i säng hos en annan
som för att på det sättet göra sitt yttersta för att bli av med mig.
Det är mitt öde.

Jag trotsar det nu med att fria till dig, och därmed trotsar jag även ditt.
Men om du föredrar dina misslyckade kavaljerer,
tillfälliga ytliga vänner att leka med,
och kastar bort detta tillfälle som jag dig erbjuder
och som är allvar på livstid och ej blott en lek,
så skall jag aldrig mera tro på någon kvinna.

56. *Resignationen*

Ske icke min vilja men endast din.
Aldrig vill jag dig tvinga till något.
Jag vill vara den allra siste som gör något sådant.
Jag har informerat dig om alla fakta
och uttömt all sanning så långt som det går.
Mitt erbjudande gäller till årsskiftet,
ty då förlorar jag min andra bostad.
Du har nu att slutgiltigt fälla ett avgörande.
Tag ingen hänsyn till mig utan tänk blott på dig.
Jag är alltid din bror och din vän,
och du bor alltid varmt i mitt hjärta,
som bara vill ditt allra bästa.
Och vare sig du kommer hit eller ej
är det alltid ett osårbart och oföränderligt faktum.

57. *Resan*

Ett dygn med den judiska sabbaten,
intensiv tre-timmars repetition med en ny och grön kantor
och två intensiva gedigna och utdragna gudstjänster,
fest där emellan hos exnarkomaner med några glas vin,
och på morgonen efter den vackraste gudstjänsten utdraget kafferep -
därefter ut i naturen på cykel,
en tre timmars färd fyra mil eller mera
i vackraste landskap med fjordar och klippor,
med skaror av fåglar och djur, svin och hästar och duvflockar,
till den av ödet förföljda familjen
med fyra barn av vilka ett är normalt,
ett på sinnessjukhuset på livstid,
och de återstående två alltid hemma med sjukpension
för sina nervers skull.
Men dessa fyra, de gamla föräldrarna
och de två parasiterande slappa odugliga sönerna
var mycket glada åt mitt intensiva besök.
Så tillbaka till staden igen
fyra mil som på vingar
i gyllenröd göteborgsk solnedgång
och ut i skärgården till psykologparet,
gifta förut var och en med ett barn från ett avslutat äktenskap var.
Vilken resa - och gratis! Och middagar gratis hos varje bekant,
och mer skönhet omkring sig än vad som är möjligt att se från ett bilfönster.
Nio mil lätt som en plätt på en dag på en cykel -
vad kan då hindra en från att en dag cykla ner till Italien?
Och överallt i var park på var ö nyförälskade och nyförlovade par -
endast jag var helt ensam.
Men var jag det verkligen?
Nej, även jag har en käraste
fjärran i söder och på andra sidan om Östersjöns hav
som jag älskar beständigt och tänker på endast med kärlek och glädje som är oupphörlig,
men är mina känslor besvarade?
Det vet jag ej,
och det gör mig mest ensam i världen
men även unik såsom älskare.

58. *Serenaden*

Hör du musiken? Jag spelar allenast för dig.
Det är Beethovens vackraste pianosonat opus nittio, den andra satsen.
Jag ser dig framför mig var du ligger hemma i München
och lyssnar till den sakta bortdöende melodin,
den mest ljuva som finns i musikens historia.
Du ligger i sängen och lyssnar till min serenad för dig
ett hundra mil härifrån,
och du hör den i etern. Du hör hur jag spelar.
Jag gör många misstag och kommer lätt av mig i noterna,
men det är världens mest vackra musik,
och den har aldrig spelats mer vackert,
ty jag spelar den blott för dig
var jag sitter helt ensam i dessa pompösa lokaler
vid skamfilad halvfalsk och misshandlad flygel.
Där möts våra drömmar i etern
högt burna från två kontinenter
och strålar tillsammans högt ovanför Östersjöns yttersta avgrunds djup
för att där dväljas i salighet
på Guds musiks rena gyllene eviga vingar.

59. *Mjältsjukan*

Den som ej älskar är sjuk.
När jag ej älskar dig är jag sjuk.
När vår kärlek är levande, sann, ömsesidig och lycklig
är vi båda friska, naturliga, glada och goda;
men när den blir ensidig och någon ej längre älskar den andra
och släpper kontakten och glömmer kommunikationen -
det viktigaste i all kärlek och dess enda grund -
så är kärleken sjuk, och den dör om den icke kureras.
Och det finns blott en medicin, och dess namn är kommunikation.
Det är universalmedicinen som alltid behövs
och som alltid kurerar den yttersta mänskliga plågan
helt mirakulöst - och vad är då den yttersta mänskliga plågan?
Att ej vara älskad, att ej få sin kärlek besvarad,
att glömmas och bliva begravnen helt levande
av vännens, kärestans och alla människors likgiltighet.

60. *Korsfästelsen*

Värk, o mitt hjärta,
ja, pressa ihjäl dig av smärta
och njut av ditt lidande,
ty ingen plåga är ljuvare
än all den plåga som kommer av hjärtat.
Frukta ej smärtan och lidandet;
de är det främsta av tecken på hälsa,
på andens gudomliga hälsa,
som trotsar vart lidande fysiska öde och plåga i världen;
ty smärtan som kommer av hjärtat
är sanningens ögonblicks höjdpunkt i livet.
Så frukta ej plågan och smärtan och lidandet
utan bekanta dig med dem i stället
och trotsa dem, uppsök dem, frossa i dem,
ty allenast så länge du känner dem
är du en levande människa.

61. *Vänskapen*

Man träffas och trivs, och man umgås helt ytligt.
Man skämtar om strunt och man pratar mest skit.
Man har trevligt och festar och dricker tillsammans,
man skrattar och är bara glad,
och man hänger sig åt denna ytlighet,
fastän man samtidigt leds vid den
så till den grad att det är rent förbannat.
Är detta vänskapliga umgänge
och denna till det absurda uppskruvade tillgjorda ytliga glädje
sann vänskap?
Nej, vänskapen börjar där umgänget slutar.
Vid skilsmässan börjar den verkliga vänskapen.
Vänskap är vänskap blott när den är utsatt,
när prövningar ansätter den och när dess existens är ifrågasatt.
Tecken på uppriktig vänskap är känslor av saknad,
förmågan att omhulda minnen
och älskliga tankar om avlägsna vännen
längst inne i det allra varmaste hjärtat.
När vänskapen utsätts för hot och består,
då allenast är vänskapen vänskap.

62. *Variation*

Man umgås och älskar att umgås,
man skämtar och skrattar och äter och dricker tillsammans,
man njuter av livet och älskar att vara tillsammans
med de kultiverade vännerna, de bästa vännen man har,
men ändå är det icke alls vänskap det så långt är frågan om.
Nej, först när vägarna skiljs och när ödet förtär relationerna praktiskt
och vänskapen hotas av avstånd och brist på kontakt,
då begynner den verkliga vänskapen,
som just är till för att trotsa allt sådant,
all tid och allt rum, varje praktisk omständighet och varje längtan och saknad;
när vänskapen lever på minnen blott
och på de blott konstruktiva och älskliga tankarna om dem man trivdes med
och den består, -
då är vänskapen äntligen ett faktum.

63. *Varför?*

Varför fick jag icke älska dig, älskade?
Var all min kärlek självbedrägeri blott?
Var det egoism? Egenkärlek och fåfänga?
Du sade nej som man avfärdar tiggare,
såsom man spolrar ner skit i klosetten,
som man lägger locket på soptunnan,
som om du sade nej till hundra friare dagligen.
Var det ditt allvar? Jag måste dock ta det på allvar
tills du kommer med något annat,
om du nånsin gör det.
Nu ylar höststormarna redan,
nu blir all min kärlek till is genom vintern,
nu lider jag blott och arbetar ihjäl mig
för ingenting i vanlig ordning och i gränslös ensamhet
medan du ligger med den som du föredrog,
medan jag lever allenast för min arma längtan
tillbaka till sommaren, kärleken, ljuset
och den som jag trodde att kunde bli min.

64. *Den falska modern?*

Är hon falsk eller ej, denna moder,
som offerar, försakar och avstår sitt barn
för sin religion, för att förverkliggöra sig själv?
För den sakens skull offerar hon hemmet och upplöser det,
hon tar avstånd från samtliga umgängesvänner sen tjugo år,
hon drar med våld med sin man till en annan stad
var icke maken kan trivas och måste bli ensam.
Hon tar icke hänsyn till mannen och alla hans vänskapsband
som hon så upplöser, ej till sin son, som hon kör ut ur hemmet
som det enda hinder som står mellan henne och hennes idé
och ej ens till sitt arbete, sin ädla konst,
som hon är så unik i och har monopol i
med sin specifika rent klassiska stil.
Allting offerar hon: hemmet och sonen och konsten och vänkretsen,
och för vad då? För det största av alla självbedrägerier.
Men är hon då falsk såsom moder?
Hon har trenne andra barn,
som alla offerat sig för samma ljusa självbedrägeri,
och de ger henne samtliga rätt.
Enligt majoriteten är hon såsom moder ej falsk.
Vad är sant? undrar den yngste sonen,
den offerade neutralitetsdiplomaten.

65. *Hennes bröllop*

Hon gifte sig efter två år med sin fästman.
De kände varandra två år, och han älskade henne.
För henne betalade han hela hennes ohyggliga studieskuld
på nästan trettio tusen riksdaler
och friade till henne. Hon sade ja.
Första kvällen som de voro gifta
gick hon hem till en annan karl och sov över hos honom.
Hon var hela följande dagen med honom och såg ej sin man.
Efter en veckas äktenskap tyckte de de borde skiljas
och kom överens om omedelbar skilsmässa.
Prästen som vigde dem skällde ut henne, men hon bara skrattade.
Hela historien var för henne bara ett jippo, ett skämt, en tablå.
Och så avslutades hennes äktenskap, som var det tredje.
Hon har fått det rådet att, om hon vill undvika vidare skilsmässor,
ej på nytt gifta sig med sina män.

66. *Den förlorade*

En skönhet, en tapper begåvning, en generös moder,
en älsklig och varmhjärtad idealist
med en femårig lovande entusiastisk och skarpsinnig son
tänker resa till fjärran Nepal för att lära sig sanskrit
och andra bedrägliga flummarefilosofier på modet.
Hon har som sin vän nu en långhårig sak
vars kalufs är ett tovtigt och tofsigt och lurvigt och tilltrasslat rått näste
för alla larver och loppor och kvalster och tvestjärtar:
bara man ser honom blir man beklämd och vill spy.
Ej har jag något mot män med långt hår,
men är de långhåriga måste de åtminstone hålla håret i ordning och kamma det.
Annars så är de än sämre än djur.
Han är haschare, dagdrivare och oduglig till allt.
Vilken ödesdiger oersättlig förlust!

Med sin son överger hon sin framtid
för att med en Caliban resa åt helvete,
och det är ingenting någon kan göra åt saken.

67. *Mormodern*

Fadern dog. Brodern skulle bli konstnär.
Vid unga år fick hon försörja familjen helt ensam,
sin storebror, moder och sin lilla syster.
Hon tvangs ifrån studierna för att försörja familjen
och fick aldrig så göra bruk av sin utomordentliga studiebegåvning.
Hon gifte sig och fick tre barn, och familjen blev hennes välsignelse.
Men ende sonen, ett ingenjörsgeni, som de gjort allt för,
tog vid trettiofyra år sitt liv i ett främmande land.
Därmed brast hennes hjärta.
Dock fortfor hon så länge hon ännu levde,
och det var ett tjugotal år,
att med ursinnig idoghet sträva och arbeta,
odla sin trädgård och göra sitt allt för de sina,
för barnlösa dottern i utlandet
och för sitt äldsta barn, den andra dottern,
som övergav allt för att satsa på en religiös fanatism
jämta sjuttiofem procent av sina barn.
Årkemodern sov aldrig gott, sörjde i ett och var orolig
utan att någonsin minska sin spänning,
sin omsorg om sin ödesmärkta familj.
Och när maken blev sjuk tog hon ut sig totalt
för att göra hans livs sista sommar en sista välsignelse,
sov aldrig utan låg vaken och tänkte på nätterna
hur hon den följande dagen på nytt skulle glädja sin dödssjuka man,
tills han avled helt stilla.
Då var även hennes liv slut.
Intet hade hon mera att åtrå
än att få till slut åter vara hos
sin ende son och sin älskade make.

68. *Den bästa vännen*

Ensamheten är min bästa vän, min räddare i nöden.
När alla vänner sviker, då finns ensamheten kvar och väntar på en,
den evigt outtröttlige pålitlige och trogne dubbelgångaren,
som alltid träder en till mötes i det tyngsta mörkret,
den som evigt väntar på en, för att vara den allena följeslagaren
i alla väder, vått och torrt, i storm och kyla, ödslighet och torka,
i alla prövningar som ingen mänsklig vän förmår stå ut med,
för att mer och mer ta livet av en, krama musten ur en bit för bit,
utsuga all ens kraft och energi, moral och dygd till sista andetaget
med att grymt ersätta allting gott och positivt
med bitterhet och skuld, med grämselse och misstro,
misstänksamhet och en allt djupare misär och avgrund
av bekymmer, sorger, frustrationer och desillusioner,
för att leda en till döden, den slutliga befriaren.
Du är min bästa vän, o ensamhet och död, ty du,
allenast du, skall alltid vara mig för evigt trogen.

69. *Den havande*

Hon hade ett tiotal friare,
alla stans ädlaste män,
men hon gav alla korgen,
de bästa och trognaste männen som fanns,
för att i stället hänga sig på
en långhårig missbrukare, utlänning och mammas gosse,
en dagdrivare utan mål i sitt liv.
Och hon hängde sig på honom, delade med honom
alla hans laster och droger,
trots att han ofta utsatte henne för misshandel
och ofta tydligt försökte att göra sig av med den arma,
bedra henne och ge sig av ifrån henne.
Men han blev normal, etablerade sig och blev stadgad
och bildade åt dem ett hem.
Och då flydde hon från honom, lämnade honom i sticket.
Hon hade därefter sitt vanliga antal beundrare,
stiliga duktiga goda begåvade ädla perfekta högst lämpliga friare
som hon i sedvanlig ordning gav korgen
för att ta sig an en ny utlänning, tio år yngre än hon,
bara barnet, en yngling med fjun på sin haka,
som ingenting visste om livet och kvinnan,
en arbetslös stackare, menlös, naiv och anemisk;
och honom är hon nu med barn med.
Vad skall det bli av sådant barn, sådan moder,
en så menlös fader och sådan familj?
Hon är kroniskt neurotisk, kan ej vara ensam en timme,
ett typiskt outhärdligt blivande rivjärn, så nyckfull
att fadern en gång övervägde att sätta in henne på anstalt.
Och han är ett barn, en världsfrämmande svärmare,
som skulle passa som munk och ikonmålare
och som aldrig kan ta något ansvar,
den allra minst lämpliga tänkbara fader och make,
som helt domineras av detta oroliga nyckfulla irrbloss,
den allra minst lämpliga tänkbara moder och maka,
ett barn som ej någonsin lärt sig bete sig som folk,
den bortskämdaste blindaste mest kärlekskranka
av alla självsväldiga kvinnor.

70. *Kvinnan utan ära*

Ett yttre fodral utan vank,
utsökt klädsmaak, de mest raffinerade kompositioner
och make-up så ansiktet är helt maskerat,
allt enligt det senaste veckojournalsmodet,
den mest perfekta fernissade yta,
ett helt blankpolerat utseende,
vackert så länge make-upen är på.
Men jag känner det stycket på djupet:
en lättledd förförerska, ytlig som synden,
hårt prövad men aldrig befriad från visdomsbankrutten.
För mig är hon aldrig en annan
än flickan som njöt av att våldtas
och sedan ej rörde ett finger
när "fästmannen" sattes i fängelse därför.
Hon må vara hur gift som helst
och ha hur käcka döttrar som helst
med en trogen försörjande make,
men ingen make-up kan fördölja det faktum
att hon har begravt sin själ levande.

71. *Zodiakens barn*

1. *Väduren*

Väduren stångar sig fram genom livet.
Han stångar sig blodig ibland
men drar fram genom buskar och törnsnår
och når alltid fram. Inget kan stoppa honom.
Men klok blir han aldrig.
När han stångat färdigt
och ej längre motas av hinder och fiender
fortsätter han dock att stångas
mot vänner och spöken, mot luften och vattnet
och trotsar i trotsiga modet,
fast han gällar som idiot, som en narr,
som en hopplöst dum imbecill träskalle,
självaste döden och förgängligheten
och vinner i envishet evighet.

2. *Oxen (egentligen Tjuren)*

Oxen går stilla och betar.
Hans hjärta är varmt.
Hans liv är harmoni och idyll,
han är trygghet och frid,
och han vill bara väl.
Ingen vill så väl hela vår mänsklighet som trygga oxen,
där han i naturen helst stilla blott njuter
i vår Herres hage.
Men stinger ett bi honom,
retar man honom med något rött skynke,
då rasar han vilt och går bärsärkargång,
då är han oregerligast av alla djur,
då är han en tyfon som omöjligt kan stillas.
Han rasar omkring som en gråslig orkan,
vråker städer i havet och stångar ihjäl både skyldig och oskyldig,
blind för allt vett och för allt mänskligt tänkande.
Då är det enda att göra att söka sig skydd
och blott hoppas att stormen snart skall rasa ut,
så man åter får njuta av den frid och skönhet,
den medmänsklighet och det paradiset
som endast oxen kan skapa.

3. *Toivillingarna*

Vem flyger och far allra ivrigast?
Vem är mest lekfull och uppfinningsrik i sin lek,
vem uppfinnar mest spel och är trevligast i alla sällskap?
Vem kan stimulera så spirituellt varje mänska
och göra av livet en mer underbar underhållning?
Vem är komedianten i livet, den främste av lustspelsförfattare,
han som stjal var föreställning och gör tragedin till komik?
Vem är han som jämt driver med alla,
den kvickaste med alla flinka repliker,
den mest underfundiga, som aldrig någon kan fånga,
den ständige andlige flygaren?
Han är det som alltid spelar en roll,
men det är aldrig samma roll.
Han spelar jämt många roller på en gång
och kommer i gräl med buktalaren inom sig själv.

Han är kluven, en sann dualist, schizofren och på gränsen till vanvett,
men vad vore man utan honom?
Man hade jämt tråkigt, man skrattade aldrig,
man saknade livets behag och dess skönhet,
man var alltid ensam,
ty hans sällskap är bättre än alla andra,
ty ingen kan så höja andarna,
ingen kan vara så charmfull som han.

4. *Kräftan (egentligen Krabban)*

Vem är det som rör sig i sidled med ögon på skaft
ständigt rullande, misstänksamt blickande,
vakande åt alla håll? Aldrig rör hon sig framåt.
Hon backar, hon springer åt sidan med slående vighet,
och kommer man henne för nära så klipper hon till så man skriker.
Hon har en familj att försvara och ett universum av känsloliv
som knappast är av den här världen.
Ömtåligast ibland alla så har hon det hårdaste skalet,
den allra mest intuitiva av alla är hon den mest avskräckande
genom utseende, klor, försvarsberedskap och hård yta.
Hon känner var mänska i själen och litar ej på någon människa därför.
Hon är endast misstänksam för att hon vet,
hennes skarpa antenner är vaksammare
för var dallring i människors tankar och känsloliv
än någon uppfunnen radar kan någonsin bli.
Hennes ögon är osynliga, men de ser desto mer.
De ser allt som är osynligt.
Så hys ej hopp om att kunna bedra henne.
Vattendjur lurar man ej, ty de lurar i vatten
och dränker och nyper och bortkollrar en om man vågar försöket.
I vattnet så slocknar all eld, all luft kvävs,
och all fast mark försvinner.
Men det var i vattnet som livet begynte,
allt levandes urmoder är icke jorden men vattnet,
som omgärdar jorden, som ger jorden fruktbarhet,
som översvämmar och dränker var stad vid behov.
Alltings upphov är det obegränsade eviga havet,
som intet kan kuva, som ger liv åt allt;
och de varelsor som lever däri,
som när som helst kan sätta det i besinningslös storm
och ge upphov åt nyttiga vårsyndafloder
är visare än något rovdjur på land,
ty de är oantastliga,
lever på djupet i mörkret
och kan aldrig drunkna, ej storkna, ej kikna,
ty de är behärskade, och de behärskar
allt liv i vår värld,
och dess urmoder är livets första försvarare,
den oansenliga kräftan.

5. *Lejonet*

Vem tronar så grant i den högsta av salar,
vem är så förnäm och så stolt att han strålar,
vem är alltid konung bland djuren?
Jo, ingen bestrider herr Lejon den platsen.
Han är ju den mest imposanta, den mest dominerande,
den mest förmätne, den mest pretentiöse och fåfänge,
den enda som gör sig till i så hög grad
att ingen kan tävla med honom.

Han ensam vill vara den bäste, han ensam vill härska,
 han ensam är nitisk nog att slå på trumma för sig,
 ingen vill så väl synas som han,
 alltid skall han stå mitt uppå scenen
 och dramatisera var huvudroll utan att någonsin tröttna.
 Vad vore vår djurpark förutan vårt lejon?
 En scen utan ljus, en teater och pjäs utan huvudroll
 och ett planetsystem utan en sol.
 Ty han är ljusets källa.
 Han strålar av värme och godhet och välvilja,
 duglighet, kraft och gudomlighet.
 Låt honom härska. Giv honom all makt.
 Aldrig skall han den missbruka.
 Tvärtom är han endast den som kan bruka den rätt,
 ty han vet vad som rätt är
 och är angelägen att driva igenom all rätt i praktiken.
 Han är nog den enda som orkar bemöda sig.
 Låt honom stråla och skina,
 låt konungen härska allena,
 på det att vårt skådespel måtte bli furstligt och gott,
 ha en huvudroll och aldrig bli slentrianmässigt,
 på det att livet ej må bli för tråkigt.
 Låt fåfängan härska i prakt
 eftersom den så ivrigt bemödar sig om det.
 Vi kan alltid ironisera och skratta i mjugg över honom
 när han inte ser det.
 Ty han ser allenast sig själv och vet inget om dem
 som bedriver ett sådant spel bakom kulisserna som ej tål ljuset.
 Han ser endast ljuset och njuter därav.
 Må vi njuta av honom så länge han lyser.

6. Jungfrun

Vem är hon, den charmfulla skönheten,
 som ingen själ kan begripa sig på?
 Hon beter ju sig ej som en människa.
 Hon är ju i motsats till alla andra
 förnuftig och god, effektiv och högst redlig.
 Hon till och med lever i enlighet med vad hon lär
 efter det sunda vettets principer.
 Allt vad hon gör är det blott ordning och reda med.
 Aldrig att man får ge henne den ringaste hjälp,
 ty hon reder sig själv.
 Hon står högt bortom vimlets vulgära lättsinniga yra.
 Man får ej ens röra vid henne. Ty hon är en oskuld.
 Ej låter hon sig bliva älskad.
 Om man endast rör henne spritter hon till i panik,
 lika känslig och ömtålig som själva kräftan.
 Ty hon är ett dallrande nervknippe,
 lever på rakknivens spets
 och gör sig mera oro, bekymmer och sorger än någon av de andra djuren.
 Och därför så trivs hon så väl med skorpionen:
 de två plågar livet av folk med sitt pathos,
 sitt självplågeri, sin olidliga intensitet
 och sin oroliga självupptagenhet.
 Akta er, alla, för jungfrur och för skorpioner!
 De lever ej i denna världen och är ej för oss.
 Vi kan aldrig förstå dem.
 Låt dem leka sina märkvärdiga för raffinerade lekar tillsammans,
 han med hennes oskuld, hon med hans försåtliga gadd,
 men de ensamma skall aldrig skada varandra,
 fastän de försöker.

Så lev med din ständiga ångest det sundaste tänkbara liv
med diet, med effektivitet och med kunskap och visdom,
och låt ingen kränka din oskuld förrän du är villig att ge den
som man giver skatt av sin inkomst,
ty oskulden är din mest heliga gåva
som ingen, så länge du har den, kan tävla med dig om.
Den gör dig till ett ideal, dygdemönster,
till det enda helgon som finns bland zodiakens barn.

7. *Vågen*

Hon lever i jämvikt. Hon är blott behag.
Hon är livet när det är som ljuvast.
När hösten klart ljuder sin vackraste färgsymfoni,
då är året som ljuvast och vackrast,
då önskar man allt kunde stanna och ständigt förbli som det är:
det är Vågens välsignade tid.
Det är fruktskördens tid, då man får all sin lön
för all möda man hittills lagt ner.
Det är vinningens tid, resultatets och mättnadens.
Då har man allt. Då är skönast att sätta sig lugnt och bekvämt
och att dra sig tillbaka och njuta och ljuvt kontempera
allt livets gudomliga skönhet
och njuta av klassisk musik.
Det är jämviktens tid, då all rättvisa är etablerad,
då filosofin skördar lagrar,
då man har sitt allt på det torra
och blott önskar att få behålla det.
Vila och njut, ljuva Våg.
Alltför kort är din tid.
Den är faktiskt den kortaste på hela året.
Den är blott ett ögonblick, men just det ögonblick
vilket man ber att för alltid förbliva, för det är så skönt;
men det är strax förbi, alltför snabbt har all höstprakten vissnat,
och dödens skorpion står för dörren och väntar runt hörnet
med sitt allt förlamande gift.

8. *Skorpionen*

Han hänger sig, i ordets båda betydelser.
Han hänger sig åt allt han älskar och skonar därvid ej sig själv.
Han är självmördaren, han är alkoholisten,
han är den vanvettige konstnären, den religiöse fanatikern,
ledaren som leder alla i döden,
den självdestruktive samhällsomstörtaren,
han är det yttersta, ytterlighetsmänskan,
djuret som självt är en storm, en vulkan, själva döden,
det mest primitiva, ursprungliga, mäktiga, farliga av alla djur.
Han är självsvåldet personifierat.
Han njuter själv oerhört av att få vara det
men ställer till med ett helvete för all sin omgivning.
Såsom en mördare ler han blott åt sina brott.
Han är omänsklig och övermänsklig med sin genomborrande blick,
sin totala behärskning och döljer den hemskaste avgrund,
sin skrämmande tystnad, som gör att man måste starkt misstänka lömskhet,
sin perfektionism, osårbarhet och sin överlägsenhet.
Är han då Gud eller Satan? Man misstänker båda.
Men man måste kapitulera för honom.
Han är hal och oövervinnelig, kan ej besegras; han kan endast vinna.
Så frukta skorpionen och sky honom, eller bli själv såsom han.
Du har ingenting annat att välja emellan.

Men blir du som han kan du aldrig bli ren från ditt gift,
hur du än stinger andra för att bli befriad.
Du är då ett primitivt giftdjur så länge du lever
och kan endast hedra dig
genom att stinga dig själv.

9. *Skytten*

Sikta högt, djarve springare!
Strunta i världen, dess fåfänga, lyx och fördärv,
och spräng bort i galopp upp för berget i stället och sikta mot stjärnorna!
Där har du sanningen och livets mening, det enda av vikt här i världen!
Sjung högt i naturen Guds lov, och bry dig icke om vad de dödliga säger.
De vet ingenting, ty de tillhör den fåfänga världen,
dess trivialitet och dess mördande vardag
med endast bekymmer och sorger, elände och tallösa lidanden för ingenting.
Det är bättre då att ignorera den timliga fåfängan,
spänna sin båge till bristningens gräns
och ta sikte på det ideal som ej ryms i den dödliga världen.
Det spelar ej roll om man träffar; det viktiga är att man siktar och skjuter.
Man ser aldrig var det högt siktade skottet tar vägen,
men någon gång väntar belöningen för att man vågade sikta på det oerhörda.
Sjung högt, och gör väsen av dig, stolte och outtröttlige ryttare,
ty hela världen skall veta att den inget är emot dig.

10. *Stenbocken*

Skytten går bärsärkargång i naturen,
klampar fram som en buse och gör mycket oväsen av sig,
som oxen på flykt i panik i porslinsboden.
Snubblar och skadar sig gör han också i sin tanklöshet.
Smidigare är då jag, fastän mindre,
som hoppar på lättaste fot ifrån avsats till avsats
och når högre än någon annan.
Ty jag är en smidig och listig filur som förstår denna världen
och handlar därefter med vett och förnuft alltid ändamålsenligt.
Det finns ingen slugare hjärna än jag.
Ingen kan överlista mig, och ingen finns som jag ej kan besegra
i den svåra konst som är klättring på samhällets stege.
Jag ordnar och styr i det dolda,
jag skapar administrationer som varar i tre hundra år,
jag är imperiebyggaren som gör historien delvis stabil och solid,
jag är ekonomin, näringslivet, jag är den som håller all världen i gång -
i det tysta, fördolda, ty arbeta vill jag och ej däri störas
av sådant som ej är förnuftigt.
Så gläds åt, o värld, att jag finns, jag, den tråkige,
som dock består all den ordning och trygghet
som gör att var medborgare i vår värld där kan leva sitt liv
och därav, inom samhällets gräns, i en borgerlig tillvaro,
bilda familj, tjäna pengar och ha mat för dagen
och leva förnuftigt för en bättre ljusnande framtid.
Men det är ej allt. Jag är ej fullt så tråkig.
Men jag är den ende seriöse i zodiaken.
Inget av de andra tecknena kan man i längden
förlita sig på eller ens ta på allvar,
ty inget av dem menar allvar.
Från mig ensam kommer allt allvar,
all pålitlighet, vederhäftighet och all beständighet.
Lita på mig, alla offer för astrologins falska spekulationer,
ty jag ensam står när all världen och zodiaken faller.

11. Vattumannen

Vattumannen gör vad som faller honom in.
Likväl är han moralisk; han handlar ej någonsin fel.
Han är ryggrad allenast, och den ryggen har aldrig ont.
Den är dygd och moral, den är rättframhet, sanning och kärlek,
den är idel ädelmod; och det mest märkliga är
att den är lika självklart naturlig som luften vi andas.
Här finns ej förställning, ej lögn, ej passion,
ingen partiskhet, inga som helst överdrifter;
förnuftet och friskheten, sundheten, mänskokärleken och medmänskligheten
är ett med naturen och självklart.
Allt ont, all vidskepelse, övertro, allt övermänskligt och omänskligt
är lika främmande här som allt mörker för lejonet.
Var denne vise mans lärjunge, njut av hans självklara godhet;
han är humanismen, som håller åt människorna livets vatten,
det renaste vatten, som är allt vad anden begär, och som aldrig tar slut.
Han är konsten i dess allra skönaste klassiska form,
han är bildningen, han är kulturen, han är mänskans adel,
för honom är ingenting främmande som blott är mänskligt,
och allt som är omänskligt och övermänskligt och sjukt onaturligt
förvandlas som genom magi i hans närvaro till något friskt, gott och positivt.
Lär av den mänskliga varme profeten, för vilken det ej finnes ondska,
ty han, som den siste i världen som kan undertryckas och kuvas,
som den enda fullkomligt fria och rättframma människan
duger om någon till att vara allas vår lärare.

12. Fiskarna

Fiskarna är icke en utan två - allra minst.
Vanligen är de flera.
De simmar i stim och är ej sällan legio,
fastän de är blott en enda person.
Vem är fisken, den hala och kalla,
den skygga och hemlighetsfulla,
som helst far och gömmer sig ut i de yttersta djupen?
Han är ibland varelses den allra minsta
och samtidigt den allra största,
ty Blåvalen, även, har skepnad av fisk.
Han är allt, och han är ingenting,
han är mager och lever på plankton och blir ändå störst ibland vidunder.
Styvast och starkast av alla, och envisast,
simmar han trotsigt mot strömmen
och ger sig ej vilka förkrossande hinder han än stöter på.
Uppför forsarna klättrar han, helt utan sans och förnuft,
för att återuppsöka sin barndom, där leka och dö för sin fröjd,
för sin lek, för sin fixa idé, för det otroliga och fantastiska.
Sådan är han i sitt väsen, i sitt element.
Men hur är han på land ibland människor?
Han är som den lilla sjöjungfrun,
som uppgav fiskstjärten för att bli människa
till priset av evig mördande smärta.
Hans liv är ett kval utan ände, han lider i tysthet,
han är alltid ensam och inbunden, alltid en främling.
Han kan ej försvara sig och låter sig alltid nedtrampas.
Han är den siste i kön, och han kommer ej någonsin fram.
Han är fattig och blir aldrig rik, han är ensam och får aldrig sällskap,
han är alltid olycklig och stänger själv ute lyckan ifrån sig.
Han är den frivillige självplågaren och försakaren, offret, den borne martyren,
som i brist på havet mest älskar att gråta för att göra ett åt sig själv.
Vadan all denna sorg och misär, detta elände, denna tristess utan ände?

Vad piskar sig fisken för? Jo, för att aldrig stå stilla.
Han lever för rörelsen, i alla detta ords meningar,
och måste alltid blott vidare framåt;
att stanna för honom är värre än döden.
Han visar oss vägen.
Han känner till haven och har ensam utforskat alla;
han känner till deras oändlighet och lever blott för att göra den oändligheten än större.
Han är geografen och forskaren, den alltid rastlöse vidare sökande,
som när han efter besvär utan ände gett människorna en ny värld
icke stannar och mottar beröm utan strax kastar ut sig på nästa strapats,
som blir kanske hans död: ingen leker med döden som han.
Vi kan trampa på honom, vi kan fånga honom i nät, och vi kan äta upp honom,
men det bekommer ej honom.
Det struntar han i, och han avvaktar tyst rätta tillfället,
så är han åter på språng, alltid vidare, utan att någonsin vila.
Vi lever i Fiskarnas tidsålder: de visar vägen.
Så följer all världen och allt universum den lidande rastlösa fisken
på dennes oändliga resa - mot vad? Det är frågan.

72. *Den astrologiska skapelseberättelsen*

O ljus, du var först av allt skapat.
Med dig, med den eldenergi som upplyser vår värld,
med din sol, himlens klaraste stjärna,
så börjar historien, så äger dess första väsentliga händelse rum.
Före dig var allt mörker.
Men ljuset, vars källa var solen, var varmt och var torrt.
Det var tröttsamt i längden, och elden förbrände.
Då uppstod behovet av motsatsen, och det var vattnet.
Med vattnet kom svalka och friskhet, behag och förtjusning,
som alstrade Livet.
Och vattnets reglering fick Månen till uppgift,
som sålunda är livets moder.
Hon driver fram strömmarna, orsakar ebban och floden
och är den som frambesvär fruktbarhet:
såsom astralkraft är det Månens huvuduppgift,
liksom Solens är alstrandet av energi.
Men det eviga regnandet, stormandet, skvalpandet
och de förskräckliga haven med outrannsakliga djup
blev till slut alltför mycket.
"Jag kvävs!" kom ett nödrop från Livet,
"ack, låt mig få andas!"
Då uppstod av nödtvång begreppet frisk luft.
Det kom ett stilla sus över vågorna,
molnen upplöstes och jagades bort av en nymodighet,
en frisk vind.
Himlen blev med ens hög och klar och vackert blå,
atmosfären blev uppenbar med dess drapering i blå-vitt,
och Livet drog djupt efter andan
i andakt och stilla beundran.
Nu sågs havets evighet och horisont tydligt för första gången,
och för första gången sågs himlens otroliga azurskys svindlande kupa.
Och luftens astralkraft och ande var Guds egen budbärare,
som omsider fick namnet Mercurius.
Överallt blåstes nu friskaste fläktar,
allt fylldes av ljus, vattnet hölls under uppsikt av luften,
och himmelen med sin omätliga frihet blev nu universums jonglör.
Men i längden så blev det för blåsig.
Det drog, aldrig gav vattnet ro, och man fick aldrig vila.
Det fattades något att stödja sig vid och ta fasta på.
Så uppkom jorden.
Ur vattnet uppreste sig ett stycke land,

som blev fast mark för livet att ankra sig fast vid.
 Och detta jungfruliga land, som på så sätt framföddes ur havsskummet,
 fick namn av Venus, som grogrund för kärleken.
 Där kunde livet nu vidare utvecklas i harmoni och i fred.
 Alltid kunde man där finna något torrt ställe
 som ej översköljdes av havet,
 och alltid fanns någonstans lä för den dragiga vinden.
 Det fanns till och med för den stundom för värmande solen ett skydd,
 då de stoltaste klippor och block erbjöd skugga.
 Vad sällhet! Nu är livet fullkomligt!
 Och så kom Jorden till, denna planet som är vår,
 livets hemort, den tredje planeten, var livet kom till
 genom ljusets och vattnets och luftens och jordens förenade ansträngningar.
 Här förenades de fyra krafterna,
 och Jorden är än idag helt allena om att i sig
 lyckligt förena de fyra motsatserna.
 Det finns ej någon planet i vårt solsystem utanför Jorden
 som har lyckats få dessa fyra oroselement till att flinkt samarbeta.
 Så frodades livet och utvecklades genom buskar och växtlighet,
 fiskar, amfibier och kräldjur och fåglar och däggdjur,
 och så kom den dugliga människan,
 som levde väl och harmoniskt i jordens välsignade lustgård.
 Men människan sade: "Här är då för tråkigt!" och började slåss.
 Han blev jägare, slog ihjäl djur,
 och snart började mänskorna slåss mot varandra.
 Med stenar och klubbor, med knivar och yxor,
 med svärd och med spjut och i rustning
 slogs de i formering och i kompanier och folkvis
 på blodigt vis emot varandra.
 Då upptäcktes Mars, den blodröda planeten,
 och den blev den krigiska hetsens, den digra ansträngningens,
 mödans och arbetets tuffa planet,
 och man påstod att den, liksom Solen, ingav energi,
 men, i motsats till Solen, av negativt slag.
 Och så slogs alla folken allt vildare emot varandra,
 tills slutligen ett resligt folk aldrig lät sig besegras.
 Det kuvade alla de andra, ty det stred med intelligens,
 ty det hade en ledare som kunde organisera sitt folk.
 Och den ledaren hade en gud som han tillbad,
 en gud, som var större än alla de andra,
 en gud, som han kallade Jahve och Jehova, Janus och Jovus och Jupiter.
 Det var den gode allsmåktige guden,
 som stod för all ordning och reda ibland mänskligheten.
 Så började Jupiters rykte, som långsamt vann stadga med seklerna,
 så att till slut den mest voluminösa och ljusa planeten fick namn efter honom,
 och ännu idag kallas han allmänt för "Stora lyckan".
 Ty även om han saknar Solens eld strålar han klarare än någon annan.
 Han är, efter Solen och Månen och Venus, den bästa av alla planeter.
 Men olyckan drabbade detta det bästa av folk.
 Det blev jordbävningar, katastrofer och sedan en syndaflod,
 och detta ädla och upphöjda, organiserade folk gick helt orättvist under.
 Då varseblev man på den hotfulla himlen en gul äcklig stjärna
 som rörde sig långsammare än de andra.
 "Där har vi vår olycka!" utbrast de lärde,
 som ej fann en syndabock nere på jorden
 och ingen förnuftigare bättre anledning till världens olyckor.
 Denna planet var Saturnus, den vackraste av alla himmelens synliga kroppar,
 försporde man tusentals år mycket senare, då teleskopet var uppfunnet.
 Denna planet är förvisso högst sävlig, men numera påstår man snarare
 att denna sävlighet mera betyder besinning och stabilitet än mer våldsamma saker.
 Men denna tro fick man när man blott för fem hundra år sedan
 började tycka att civilisationen började kännas rätt säker och trygg
 genom nya moderna teknikens försorg och den renodlade vetenskapen med alla dess rön.

Men när blir livet någonsin nöjt? Aldrig har det hänt hittills.
 En ny planet upptäcktes, mänskorna yvdes och blev plötsligt uppblåsta,
 individualism blev på modet och gick hand i hand med encyklopedism och naturromantik,
 man föraktade plötsligt all auktoritet, traditioner förlorade all sin respekt,
 och så utbröt den största av mänskligt sociallivs och samhällslivs revolutioner.
 Planeten var den ominösa Uranus.
 Man har lastat den för Napoleons karriär, hela den franska revolutionen,
 en Beethovens världstrots och själsdynamik
 och materialismens hänsynslöshets seger över civilisationen.
 Men därmed var det icke nog.
 Ännu en planet upptäcktes.
 Nu fick det vara en bättre astralkraft.
 Man hittade ute i mörkret Neptunus,
 en mystisk planet som roterade runt sin ekvator på tvären.
 En sådan planet gick emot alla regler. Den trotsade all konvention.
 Man har skylldt allting udda på den.
 Alla konstiga saker, allt dunkelt och skumt har Neptunus fått lida för.
 Varför ej även belasta Neptunus för demokratins snabba genombrott
 och den bejublade, hänförda liberalismens fantastiska seger?
 Man vågade ej, ty man visste att det fanns ytterligare en planet.
 "Låt oss se vad den sista planeten först går för,
 förrän vi tror vi har fått grepp om Neptunus,"
 förkunnade och resonerade man mycket klokt,
 och den sista planeten blev Pluto.
 Den upptäcktes för femtio år sedan.
 Efter dess upptäckt har vi sett nazismens och terrorns fullständiga plundringståg över vår värld,
 vi har sett hur atombomber fälldes i krig och avlivade storstäder på en sekund
 med befolkningar som översteg hundratusentals människor,
 och vi ser alltjämt hur dessa vanvettiga terrorförintelsegrunkor
 för var dag blir mer aktuella i världsdiskussionerna.
 Allt detta påstår man kan endast komma från Pluto.
 Bevare oss väl då för upptäckten av fler planeter,
 om det är osynliga fjärran planeter som gör
 mänskan så oansvarig att hon icke vet vad hon gör
 utan tror att planeterna styr hennes öde.
 Men har då Uranus och Pluto ej fört något gott med sig alls?
 Står de bara för revolutioner och terror?
 Det finns aldrig någonting ont som ej för något gott med sig.
 Med franska revolutionen, Napoleon och alla dess omvälvningar
 kom ock friheten, broderskap, jämlikhet och annat sådant.
 I konsten slog definitivt romantiken igenom,
 och aldrig uppnådde musiken en högre nivå av gudomlighet och klassicism.
 Därför har denna medlem fått rykte om sig av att vara dynamisk
 på gott och på ont, och därav har han därefter åtnjutit allmän respekt.
 Men den lilla omärkbara fnuttiga Pluto - hur kan väl en sådan planetpyssling
 få ett så ytterst fatalt och uppskakande rykte?
 Vi får icke glömma att Pluto ej var underjordens gud endast men ock rikedomarnas gud.
 Pluto upptäcktes strax efter börskraschen år tjugonio,
 och därefter har konsekvent välfärdssamhället genomförts i alla ledande länder.
 Ej någonsin har vår historia tillspetsats så som i Plutos tid,
 och Pluto är kanske en tuktomästare
 vars hårda budskap till världen är: "Skärp er!"
 Man trodde att terrorbalansen, som blev etablerad på grund av atombomben,
 skulle helt omöjliggöra ett nytt brott mot världsfreden,
 och låt oss fortsätta tro det så länge vi lever i fred.

Pluto gick in i Lejonet när andra världskriget började -
 det främsta eldtecknet, var Pluto fritt kunde frossa,
 och har sedan femtioåret passerat de lugnare Jungfrun och Vågen.
 Men i dessa dagar blir Pluto Skorpion, som är dess eget tecken.
 Det låter som terror i samlag med terror.
 Men lugna er. Denna skorpion är ett vattendjur,
 och vattnet släcker all eld och befrämjar blott livet.

Måhända kan Plutos tid i Skorpionen tvärtom bli en storhetstid.
Allting är möjligt.
Då Pluto är längre i vart och ett tecken än någon planet,
så är Pluto historiens planet framför alla de andra.
Jag hoppas och tror, att Skorpionen kan avtrubba Pluto,
och att Pluto ensam kan tukta Skorpionen.
Det heter ju, att lika barn leker bäst.
Må den leken bli till allas fromma,
och må den ge både Skorpionen och Pluto ett vackrare rykte.

73. *Den öppna dörren*

Deras dörr är alltid öppen.
Stängd är varje grannes dörr i hela deras kvarter,
men just deras dörr står alltid öppen,
ljuvt spridande ljus ifrån hemmet där inne vid gården,
välkomnande alla, inbjudande, vänlig och hjärtegod.
De är ett ovanligt par. Båda har varit gifta förut,
och de har inga egna barn, men från förflutna avslutade äktenskap
har de totalt fyra stycken,
och alla är de lika goda, begåvade och intressanta,
ty det finns ej bättre föräldrar.
De vårdar sig om sina barn och gör allt för dem.
Modern hör till detta släkte som enbart för barnets skull,
stående ensam i livet och helt övergiven av mannen,
dock uppoffrar allt för att sköta om barnet och uppfostra honom,
bli dess bästa vän och hans tryggaste sällskap,
och som lever långt under reglerna för existensminimum
och därför låter sig trakasseras av myndighetsgråsuggor,
självsvåldiga skönstaxerare och regelbundet besökande utmätningsfogdar,
som vägrar att tro att hon lever på så litet som hon förfäktar men ej kan bevisa hon gör,
och som därför allenast bestraffar och utmäter henne
i okunnighet om vad det är de gör.
Men allt utstår hon för sitt välsignade barn,
som skall bli lika gott som hon själv.
Slika tappra uthålliga mödrar finns endast i Norden.
Först efter ett antal misslyckade äktenskap lär hon sig vem är den rätta
och är då av erfarenheten den bästa och visaste moder och maka
åt mannen som har lika luttrande smärtostig bakom sig
och därför rätt kan ta henne och barnen om hand.
Och därför så är deras dörr alltid öppen:
de utgör en god idealisk familj, deras äktenskap är idealiskt och lyckligt,
och därför så har de en öppen famn för hela världen,
en famn som är varm och ett hem utan reservationer.

74. *Fallet som Freud går bet på*

Enligt Freud kommer alla problem ifrån sexualiteten.
Det lärde han sig genom erfarenhet.
Han har hyllats av alla, fått rätt, blivit erkänd av alla för detta.
Hur analyserar man då ett sexualproblem sådant som mitt?
Från min födsel har jag varit olik de flesta.
Långt trögare än alla andra i handling och i reaktion,
smått allergisk mot allt sexuellt, enbart äcklad av pornografi,
ja, fullkomligen ointresserad av det sexuella
men ej för det ointresserad av kärlek, -
hur kan man förklara en slik onaturlighet?
Själv har jag alltid sökt något svar på det problemet
i religionen, i filosofin, i befängdaste kvacksalvarlärar
men aldrig fått svar på min fråga: varför är jag sådan?
Men astrologin har i motsats till allt annat gett mig ett svar.

Enligt mitt horoskop är den starkaste faktorn i detta,
att min ascendent är i nästan exakt konjunktion med den södra av noderna,
den noden som är "förändligande",
och i fullkomlig opposition till den andra "materialiserande" männoden.
Det, ensamt, av alla läror har kunnat förklara för mig,
varför jag alltid känt mig som själ utan kropp,
som en utböling bland alla vandrande köttklumpar,
såsom en främmande asexuell ande i den materiella och timliga,
sexuellt orienterade världen.
Det är då ej så att mitt öde bestäms av hur stjärnorna står,
utan snarare så, att mitt öde förklaras och speglas av stjärnorna.
Gott är det att kunna umgås med stjärnorna
och kunna fatta det mest efemära och universella av språk,
som är det språk som Gud själv begagnar
för att lära människan känna sig själv.

75. Mörkret

Varifrån kommer mörkret,
den eviga skräcken,
det yttersta skriket i tystnaden,
som endast den som är skyldig därtill hör och gastkramas av,
hopplöshetens förtvivlade eviga dödskamp och ensamhet?
Gud, sade forntiden, skapade ljus, liv och det som var gott,
men var kom det ifrån som var mörkt, ont och kallt?
Varifrån kom all världens tyranner,
som för all tid skall kuva världen med våld och den leda åt helvete,
dessa förtryckare som vår historia aldrig har sluppet?
Vem inledde våldet och ovänligheten,
vem var så dum att han gav någon en örfil,
och vem var den slagne som var så dum att han försvarade sig?
Det finns ett enda evigt fungerande effektivt allt ont förintande och drullesäkert försvar,
och det är försvarslösheten.
Den som besvarar med våld vad han fått
är en lika stor skurk som förtryckaren.
Oroa er icke över förtryckarna,
världens förpestande dräglande grå parasiter,
de makthavande som med våld gör sig rika på andras bekostnad:
all pest, all moralsjukdom och all misshushållning
skall begå självmord.
Det enda som lönar sig är att med nitälskan arbeta
för vad man tror på, för sitt och de sina.
Allt annat är ingenting annat än fåfänga.
All militär och all krigskonst skall nerskrotas,
socialismen, den dräglande självgodas världsfanatismen,
skall som feodaladeln genom sin byråkrati
korrumperas ihjäl, kläcka maskar och spricka på sin egen dumhet.
Det finns inget statsskick som någonsin skall klara livhanken
om ej dess grund är den fria arbetande självständiga individen.
Allt kollektivt är en chimär, all ideologi är en lögn.
Det finns en enda idealism som är sann,
och det är individens idealiserande av sitt privatliv.
Var dåre som vill sprida läror och upplysa andra,
varenda idiot som tror han kan förändra historien,
varenda idealist som försöker att pådyvla andra sin idealism
är en sopprot, en knöl, ett mentalfall som omedelbart borde hängas,
en Hitler, en Lenin, en Robespierre, en Napoleon, en Julius Caesar, en Sulla,
en Marx, en Rousseau, en Muhammed, en Luther,
en Kristus, en Moses, en vansinnig farlig fatal charlatan
vars allenaste budskap till människorna är: "Dra åt helvete!"
och vars allenaste följdresultat även är just att folk drar åt helvete,
sjunker i djupet, förgås och går vilse i mörkret

emedan de tror att de är någonting.
Endast den är med säkerhet någonting som säkert vet att han ingenting är
gentemot universum och världssjälén.
Den som förhäver sig själv begår andligen självmord,
förnekar sig själv i praktiken,
men den som uppger sig själv kan allenast besegra allt mörker,
ty han, endast, känner sig själv och vet alltför väl att han står ensam.
Han är individen som vet, att allenast det egna personliga
skall krossa döden och ondskan och mörkret och kylan
och varda i evighet såsom sig självt.

76. *Till socialismens lov och pris*

1.

Lovad vare du, allsmåktiga socialism,
mänsklighetens välgörare nummer ett,
som genom din allvisa ofelbarhet härskar över mänskorna
från Sverige till Vladivostok, från Vietnam till Cuba,
och däri så nåderikt försätter världen i välsignat tillstånd.
Lovade vare ni alla, socialismens profeter och ledare,
från Palme till Andropov, från Mao till Castro,
från Lenin till Stalin, från Marx till Hitler,
från Robespierre till Beria och Bresjnev.
Med all rätt är ni allsmåktiga, ni ärans män,
ni ofelbara autokrater, ni sfinxer utan leenden,
ni outgrundliga stenansikten som bara sitter på er makt.
Härligt är ert världsomspännande system,
som nu behärskar halva mänskligheten
och bara ständigt går vidare fram över krossade självständighetsdrömmar
som Prag '68, Bresjnevs och Andropovs blodiga Budapest,
Solidarnosc i Polen och nu senast Afghanistan.
Fram vältrar ni vidare oomkullrunneliga
som det första världskrigets ryska ångvält,
och var ni drar fram uppstår efter er
den eviga friden, den eviga tystnaden,
passiviteten, den kuvade mänskliga viljan,
den så välsignade av alla härskare omhuldade apatin,
det eviga mörkret och tomheten,
det mest fullkomliga av alla samhällen:
den lydiga steriliteten.
Jag älskar er, kärlekens fiender, frihetens tystare,
världens behärskare, dess mest osårbara och aktiva, upphöjda imperialister,
som så suveränt har förmått binda fast större delen av världen
i munkavle, byråkratins allting fjättrande repgrova nät
som är spunnet av stålmaskor och ouppsplitbara brynjefinesser.
Det är det mest praktfulla statssystem som kommit till
efter det världsomspännande odemokratiska romarimperiet,
den kyrkliga medeltidshierarkin,
den förfinade renässansinkvisionen,
det Robespierreska skräckväldet, kejsar Napoleons polisstat
och alla de heliga muhammedanska imperierna
från Sankt Muhammed med sin ofelbarhet och intolerans
till osmanernas turkiska rike, den dådkraftige Timur Lenks,
Djingis Khans och den flitigt idag ännu verksamme torre Khomeinis.
Jag hälsar er, alla tyranner, och ber att få komma med gratulationer
till er obeskrivliga fåfånga och därför stora succé.
Och ypperligast, såsom kronan på verket av alla socialistiska stater
så har vi då Sverige, världens mest välmående land,
där självgodhet blivit lag
och där dess ofelbarhet har allt utom legaliserats och kanoniserats.
Förbluffande effektivt har svenska byråkratin nu byggts upp

under den hundrafemtioåriga freden
till världens mest invecklade intrikata småaktiga löjliga
hårklyverispecialiserade ständigt mer inskränkta statssystem
som blott skärskådar med mikroskop och där loppor blott är av betydelse
medan de praktfullaste elefanter totalt ignoreras
och nyttiga upplysande teleskop är tabu eller bannlysta.
Härligt är detta fantastiska byråsystem,
som går ut på att alla skall has i kontroll genom dataregister och filmkameror,
genom översyn, teknisk, metodisk, komplett och så fulländad
att statens dator skall veta mer om varje människa än varje människa själv,
medan allt vad hon själv vet som hon anser är av betydelse och viktig sanning
för detta system ej skall vara värt luft eller vatten.

2.

Jag lovar er, härliga ljuva förtryckare,
alla ni okända och anonyma stofilbyråkrater
som krampaktigt gömmer er bakom er pappersexercis,
som så fyndigt har kommit på rätta metoden att terrorisera ett folk
medelst papper blott, ljuva blanketter och bruna inbjudande friarkuvert.
Ingen kan klandra er, ty ni är helt oskyldiga till att ni lyder
de små paragrafer, som enkom har givits er
som det perfektaste medlet att bygga upp makt, terror och ofelbarhet med,
dessa små andliga osynliga cyankaliumkapslar
som smygs överallt ner i folks omedvetanden
som de blir medvetna om först när det är för sent
och när verkningarna är ofrånkomliga.
Pris vare edert gudomliga godtycke!
Alla de fattiga mödrar som offrat allt och sin bekvämlighet för sina barn
och som för sin omöjliga och helt otroliga fattigdom av er har blivit rejält skönstaxerade
prisar er storligen, för att de aldrig kan ha något hederligt jobb
eftersom alla deras förtjänster i så fall går åt till betalning
av de genom räntor för evigt tillväxande påhittade skatteskulderna,
som alltid förr eller senare knäcker just de hårdast prövade
och ensamstående mödrarnas ryggar.
Jag prisar er alla som de kända gossar som femton år gamla går ut ur sin nioåriga skola
som analfabeter som icke kan räkna, som blir ständigt fler,
och som enkom är skolade för att bli de mest perfekta
av samhällets enda framstående gynnade medlemmar: grovslavarbetarna.
Med alla tänkande intelligenta och få humanister,
de enda som vet något, och som blir ständigt allt färre,
ert fullkomliga paradisiska samhälles pariakast
lovar jag er för ert snillrika sätt
att metodiskt och effektivt, ofelbart och systematiskt
utrota all lärdom ur mänskornas sinnen,
förtränga all sanning, förvränga historien till oigenkännlighet
och kväva allt i sin linda som är av personlig och individuell karaktär.
Ni har verkligen lyckats
med att genomföra det mest ideella Potemkinkulissvälpolerade socialistiska samhälle,
om det utopiska idealsamhällets normer är
att den är skyldig som ej kan bevisa sig oskyldig,
(och den som lyckas bevisa sig oskyldig är ändå skyldig om domstolen säger så
och skall därefter bestraffas vad än han må säga och hur saker än må förhålla sig,)
att den är straffbar och lastbar, moraliskt förkastlig och ruten
som har någon egendom eller är rik,
(och om han då är fattig och ej äger något så är han i alla fall lastbar och straffbar med mera
och bör därför straffas,)
att den som har bildning och vett och som säger sin mening är farlig
och bör ställas utanför lagen och elimineras,
(och om han är olärd och tyst samt dessutom dum är han farlig ändå
och bör elimineras och helst isoleras,)
att fria naturen är maktlös och ingenting mot den fullkomliga människan,

som ytterst fullkomligt rå och behärskar den,
och att den samma fullkomliga människan maktlös och ingenting är emot staten,
det fullkomliga robotmaskineriet, bestående av paragrafer på papper,
som ytterst fullkomligt behärskar och rå över människan.

3.

Lovade vare ni, alla som tillbeder socialismen,
för att ni så djärvt konsekvent ignorerar
att alla på samma sätt helt maktfullkomliga statssystem före er
just genom samma idéer som era gått under.
Den ökända revolutionen i Frankrike för bara två sekler sedan, nu glömd,
gick mest ut på att krossa den lag som med suveränt godtycke
dömde envar som ej kunde bevisa sin oskuld,
att den samhällsomstörtningens första yrkesgruppsoffer
var godtyckliga skönstaxerarna, de som förbröt sig mot rätten att äga,
att målet för revolutionen var att giva makten åt bildning och kunskap och vett
och att dessa tre skulle få komma var mänska till del
och ej endast begravas av en inskränkt hierarkis monopolfanatism i Bastiljen,
och att denna revolution, liksom samtliga kriser i världens historia
brutalt har bevisat att människan rå över staten och icke tvärtom
och att mänskan behärskas av moder naturen och icke tvärtom.
Mänskans eviga svaghet är att hon ej någonsin lär sig.
Och därför, o världens förenade socialister i samtliga länder,
så har jag ej hopp om att ni heller skall lära något
av ert eget vanvett.

77. *Pluto och Mars i Skorpionen.*

Terrorn är evig,
Så länge som livet finns och önskar fortsätta leva
skall terrorn förfölja och göra sitt allt för
att för henne göra det fria och heliga livet
så surt och omöjligt, så tragiskt, besvikelsefullt och så ödsligt som möjligt.
I eviga tider har kriget förföljt ljuva freden,
har våldet förtryckt fridsamheten och friheten,
har alltings negativism tryckt ner all entusiasm,
har destruktiviteten bekämpat allt konstruktivt
och det för evigt i onödan.
Sådan är den parasit som för alltid skall plåga och ansätta livet.
Vad är då dess mening?
Allenast att egga och pådriva livet, att driva det fram till dess spets,
att martera ihjäl det för att det skall få triumfera
ej över sin plågare terrorn allenast
men över allt timligt och fåfångt:
att det i sitt eviga höga martyrium
skall visa sig skönt, suveränt, uppnå ära och omstrålas av evigt ljus
genom att giva anledning till vackra eviga minnen.
Så motstå ej terrorn, gudomliga liv, utan fly den,
ty du springer fortare än varje plåga,
du höjer dig på dina strävande vingar
och flyger mer djärvt än var örn och kondor, albatross och fregattfågel
så länge du endast flyger och flyr
och ej stannar för att möta fienden terrorn, som alltid förföljer dig,
ty varje konfrontation med den eviga terrorn
har endast i evighet och skall i evighet endast betyda
kapitulation och martyrdöd: den yttersta vanmakten.

78. *J'accuse*

Jag anklagar dig, världsbehärskande socialism, för omänsklighet.
Ditt enda syfte är att genom bedrägeri undertrycka all frihet,
att utrota allt som är individuellt, att beröva vår värld allt personligt och gott,
att förinta all ömhet, att omöjliggöra allt känsloliv,
att helt avhumanisera den civiliserade människan.
Därför är din politik isolering av alla och envar,
av vart enskilt folk, och att ha monopol på all information,
på det att du må manipulera med sanningen
och endast låta folk veta vad du har tillrättalagt.
Därför vill du nu förbjuda var självständig skola i Sverige
som ej passar in i den socialistiska enhetsgymnasiums- och grundskoleramen.
Och därför så river du ner varje stadsdel och vart enskilt hus
som ej tillräckligt grått och sterilt, dött och tråkigt är.
Du är i ditt allra innersta väsen så ytterst kulturfientligt
som alla totalitära system i historien: islam, kommunismen, fascismen,
och som alla statssystem är som ej tillvaratar individens intresse.
Och sådana statssystem grundar sig enbart på okunnighet.
De är byggda på lösaste sand och är dömda att falla
för det första åskväder som bryter ut ifrån havet.
Ditt fel är att du icke är demokratisk.
Vad är då egentligen demokrati?
Det är folkets regering, och att varje medlem av folket har rätt
till att påverka och att bestämma vad den demokratiska riksdagen
äger att taga för ställningar och vad beslut den skall fatta.
På ett sätt är ej den regering av folket styrd
som icke ständigt har majoriteten av folket bakom sig.
Vad vill ni med oss individualister
som ni så kallt okänsligt och konsekvent hårt förföljer
blott för att vi icke får plats i ert enhetliga idealiska samhälle?
Varför förföljer ni oss med er likgiltiga terrorbyråkrati,
varför fortsätter ni skönstaxera de fattigaste och mest utslagna i eder mönsterstat,
varför ger ni dem minst chans som från början är naknast
och de genom sin blotta heder och ärlighet värnlösaste och mest blottställda?
Den har minst chans som är fattig och sparsam,
och den individen just är varje samhälles hörnsten som önskar att vara humant.
Vad vill ni med dem som är oskyldiga individualister?
Kan ni inte inse att med er behandling av dem
så gör ni det omöjligt för dem och för er att fortleva tillsammans?
Med er politik måste antingen socialismen eller individualismen försvinna.
Och om ni framhärdar och fortsätter denna kampanj
så låt oss individualister då samtliga
ärligt begå ett gemensamt och universellt ädelt självmord,
ty det endast är konsekvensen av er politik.
Vi är icke rädda för döden.
Men om världens alla individualister begår detta av er framtvungade självmord
så skall det ej därefter kvarfinnas för er en enda person att förtrycka,
ty ni är då ensamma kvar:
en promille, den sämsta, av hela vår mänsklighet.

79. *Den tvöksamma kärleken*

Hur skall jag karaktärisera min älskade?
Äldre än jag är hon yngre än jag i sitt sätt.
I sin livsattityd min extremaste motsats är vi helt identiska i våra själar.
Utseendemässigt en mähr med hästkäkar och grisögon
är hon den skönaste av alla kvinnor för att hennes utseende är personligt,
och mera personligt än samtliga svenskars.
Så öppen och glad som jag är reserverad och inåtvänd,
den allra mest underhållande av alla kvinnor
som dras till blott tråkiga och egocentriska män,

den fulländade godheten, den allra hängivnaste modersinstinkten
är hon den enda av samtliga kvinnor jag känt
som spontant har bekänt mig sin kärlek.
Jag kan icke annat än älska en sådan varm mänsklig idealisk kvinna.
Men hur skall man bäst älska henne
så att denna dyrbara kärlek, så ärlig och helig,
skall vara för evigt och aldrig missbrukas?

80. *Vår kärlek*

Varför älskar jag dig mest när jag icke har dig framför mig?
Jo, därför att då ser jag endast din ande, ditt riktiga jag.
Är du ej då din kropp?
Ingen mänska är sitt eget skal,
och det skal som var kropp är kan aldrig ge någon bild av andens verklighet.
Vare det det heligaste beviset på att jag uppriktigt och fullständigt älskar dig,
att jag ej älskar din kropp utan desto mer endast din själ.
Varför talar vi ärligast, öppnast, intimast och kärast blott per telefon?
Därför att jag då slipper att bli distraherad av din kropps behag,
av din skönhet, personlighet och din gestalt i dess fysiska form.
I det djupaste mörkret, var vi icke mer ser varandra
men allenast känner varandra i anden
och där slipper blygas inför denna världens ohyggliga fulhet och nakenhet
älskar vi heligt varandra och fritt utan förbehåll.
Du är den bästa av kvinnor för mig.
Jag har aldrig förr så kunnat varmt respektera en kvinna som du.
Alla de andra har förr eller senare gjort sig föraktliga.
Blott icke du, ty du älskar mig heligt,
och därför kan jag älska dig,
och därför är vår kärlek helig.

81. *Tvivlet*

Vad är mitt livs sista önskan?
Att vara dig otrogen.
Den minsta tanke som bort från dig för mig
är en värre fiende till mig än den som vill döda mig.
Vet alltid, minns, att ju längre bort från dig jag är,
desto närmare dig är min tanke,
ju närmare står din gestalt för mig
just för att jag ej kan nå den
och smeka den, krama den, omfamna den som jag vill;
ty ej tusen och hundra miljoner uppriktiga kyssar på dina koralläppar
kan riktigt uttrycka hur kär du är mig,
min älskade,
du som är mera för mig än mitt hela liv hittills,
som har väckt mig upp från de döda
och som endast döden skall mäka att skilja mig från
om ens den.
Ty mot dig är all döden i världen och världens historia
ett fåfängt och meningslöst grin blott,
det stumma och stelnade grinet av narrarnas narr,
det förbannade dödsskallegren som är intet och höjden av vanmakt.
Du skall triumfera i evighet i dessa rader
som kärlekens innersta väsens jungfrulighet
som är det endaste jordiska eviga.
På allting tvivlar jag i denna världen
och på allting i vårt förhållande
utom på detta: att jag älskar dig.

82. *Syndens drottning*

Som Anna Karenina klädd uti lila,
med utslaget hår som Isolde vid vigseln
med fadern till den som hon låg med,
så går hon omkring, demonstrerar sin ärelöshet,
lika avklädd och naken i själen
som hon är i sängen med alla de fyrtiofyra
hon älskat med.
Det syns på henne att hon är en hora,
hon skvallrar om det med sin smak,
alla skall känna på att hon utmanar dem,
alla skall acceptera att hon nu är krönt
såsom drottning av synden.
Vad är då den synd som är hennes domän?
Det är kärleken endast.
Om sanningens nakenhet, kärlekens okrökta ryggrad,
den ärlighet som ej förnekar vad alla förtalar,
den skönhet som står för att den blivit misshandlad,
bär namnet Synd vare synden välsignad
och all oskuld evigt förbannad;
ty den oskuld som dömer Synden
bär namnet Justitiemord,
då den ej kan veta något om skuld;
medan Synden, så länge den älskar, emedan den älskar,
allena är oskyldig.

83. *Min hustru*

Min hustru är nio år äldre än jag.
Hon har haft många män före mig,
varit gift och förlovad tre gånger,
haft ett par könssjukdomar
och närmar sig klimakteriet.
Ej friade jag, ej förklarade jag någon kärlek för henne;
hon var det som tog första initiativet
som redan fått oanade konsekvenser.
Bekanta har fruktat att hon är en vamp.
Hon har själv sagt: "Jag var det."
Men jag älskar henne,
ty hon är den ädlaste, godaste, varmaste av alla kvinnor,
den bästa av blivande mödrar,
en skönhet som ser femton år yngre ut än hon är,
full av ofläckade jungfrudygder, en renlevnadsmänska,
som aldrig har rökt och som aldrig mer dricker,
en örtdoktor, dessutom klok och rejäl som en saklig och hederlig man,
men samtidigt mer livlig och barnslig än alla jag känt,
något både av clown och profet,
just en sådan person som ej någonsin kan tas på allvar
men som mer än någon bör tagas på allvar.
Vad har jag gjort för att förtjäna en sådan god kvinna,
den bästa av kvinnor, en motsvarighet till mitt livs ideal?
Jag har väntat på henne, och hon har sökt mig.
Att vi funnit varandra är detta livs högsta mirakel.

84. *Midnattskonversationerna*

I midnattens mörker
långt bortom varandra
vi träffar varandra

och umgås i tidlöshet
som tvenne andar
som i denna evighet
gjutes till en.
Denna sällhet är detta livs högsta,
och detta mirakel är det mest otroliga.
Ögonen slocknar. Blott öronen hör
ljuva ord från knappt hörbara röster
som är livets ljuvaste,
därför blott att dessa röster förstår varann,
omfattar evigt varandra
i andäktig andlöshets tidlöshet.
Denna förening är detta moment
som varenda en människa som det har upplevat
måste be heligt att varda för evigt.

85. *Kris*

Stormen har kommit.
Ej någon vill viga oss.
Gud är emot oss.
Han vill icke avstå mig,
sin allra renaste älskling,
ens åt någon jungfru som du.
Ty du är den mest intakta jungfru,
hur många män du än har haft,
och hur många du än har förbrukat,
ty annars så skulle du ej älska mig:
endast jungfrur kan så älska jungfrur.
Nu tjuiter den härjande stormen,
nu gisslar det iskalla regnet,
nu börjar passionerna rasa,
nu stormar mitt hjärta mot Gud,
ty jag älskar dig,
och ej ens Han kan besegra
mitt hjärtas attack mot min svendom,
min kärleks passion mot mig själv,
min uppbyggliga självdestruktivitet,
som allena är större än Gud.

86. *De nio åren*

Att se henne vållar mig lidande.
Jag kan ej se hennes ansikte utan att plågas.
Att se hennes påsiga ögon som gråtit för litet,
att se hennes neddragna hästmun
som stämplat av ödets grimaser
och de alltför talrika kyssarna,
som andra tallösa män brännmärkt henne i själen med
vållar mig min enda olycka med henne,
ty alla dessa ohyggliga lyten och ärr
gör att hon ser långt äldre ut än vad hon önskar att vara
och nästan så gammal som hon är egentligen:
hennes utseende påminner mig om den skillnad
som finns mellan oss i erfarenhet, ålder och levnad.
Den bästa av kvinnor för övrigt,
den mest idealiska av äkta hustrur,
kan vi blända alla med vår kärleks tidlöshet
utom blott tiden, som visar för mig köttets gräsliga sanning:
vår andliga kärlek är evig allenast;
allenast i själen kan vi vara fria och ett enda väsen tillsammans,

ty våra två kroppar, och särskilt då hennes,
är slavar åt tiden,
som hänsynslöst gnaver oss med sina bojor runt lederna,
som för vart år bliver tynger
och med åren gör våra kroppar
helt oigenkännliga och outhärdliga.

87. *Salome*

Du dansade framför Herodes.
Du visade hela din ungdom, din charm och sensualitet
och utmanade honom med din fräcka oskuld
så att han blev svag för dig
och gav dig makt över honom.
Du visste ej hur i din oskuld du skulle begagna den makten.
Du vände dig då till din moder, som genast utnyttjade dig
för sitt gräsliga syfte att komma åt Johannes Döparen.
Du visste icke ens vem denne Johannes Döpare var.
Först när du fick se huvudet på silverfatet,
Herodes' ohyggliga makts resultat,
resultatet av den makt som han gav åt dig över honom,
så blev du betänksam. Du undrade:
"Vem var då Johannes Döparen?
Hur kan min moder så hata en fattig och värnlös man?"
Och du blev intreserad av den nya religionen
och flydde från hovet upp till Galiléen
var du så fick varna och uppleva Jesus,
som du aldrig övergav sedan.
Du följde de sörjande mödrarna,
Maria och Magdalena, till Golgata
och var närvarande vid den ohyggliga gravläggningen.
Du var en av de tre som gick upp efter sabbaten
för att bli ett av tre vittnen till uppståndelsens uppenbarelse.
Du levde där bland de urkristna som inkognito.
De visste ej att du var konungens dotter,
och de respekterade dig för din hemlighet,
som de ej någonsin avkrävde dig
och som du tog intakt med i graven:
att du ensam vågat förälska dig i Jesus Kristus
som kvinna i man
och att du även stått för den heliga kärleken.

88. *Äktenskapets fullbordan*

Samlaget fullbordades utan att hava fullbordats.
Båda var helt tillfredsställda men utan att hava nått målet.
Vi älskade varmt hela natten, hon sög mig tre gånger,
men slidan förblev obefruktad:
blott långfingret lät hon få fullkomligt inträde.
Allt gav vi utom det yttersta,
och därmed var vi tillfreds.
Vi nådde den andliga fullkomning
som vi ej nådde i köttet,
men den intensiva frigörelsen av våra själar
var större och mera gudomlig och långt mera njutbar
än någonsin en fysisk njutning kan vara.
Det heliga samlaget fullbordades i sin helighet
utan att någon därvid blev befläckad.

89. *Nastasia Filippovna*

Älskar jag dig? Det är frågan som ej kan besvaras.
I sanningens namn måste erkännas att jag är skyldig
till att hava utnyttjat dig sexuellt,
då du gav mig din kärlek och jag ej var erfaren men dock var nyfiken.
Jag har i sanningens namn både våldtagit och även avrättat dig, -
på min jakt efter sanningen, - i vad jag skriver till andra,
om än jag rent fysiskt är oskuld ännu och du orörd.
Om du har förfört mig och fått mig i sängen hos dig
har dock jag för all tid litterärt förfört dig om ej skändat dig.
Du var en redan djupt fallen och vanärad kvinna,
om än du bar småleken med den okröktaste ryggrad
som en mera helig gedigen och okränkbar jungfru än samtliga oskulder.
Men nu har jag litterärt dragit ner dig i smutsen,
och ordets smuts kan ingen mer tvätta ren dig från.
Såsom furst Mysjkins Nastasia Filippovna går du till historien
som en den mest tragiska, storslagna, fallna och älskvärda,
oemotståndliga och obarmhärtiga, galna och vassa omutliga kvinna,
i själen en alla lamslående skönhet för eviga tider
på grund endast av sin förkrossande djupa tragik,
desto mer uppenbar och högt skriande
ju mera glädjefull, ytlig och glättig maskeringen är.

90. *Alla mina tvivel*

Du sade redan i begynnelsen av vår affär
att Wassermannmetoden visade symptom på syfilis hos dig.
Du trodde icke på det och jag lika litet.
Flera test bevisade att infektionen ej var syfilis,
och vad det var var läkarna ej säkra på.
Jag frågade en annan läkare med femtio års erfarenhet
och gav symptomen utan att förvänta mig ett svar.
Men svaret kom och lydde: "Ärftlig blodsjukdom. Hon kan ej föda friska barn."
Och det slog ner i vårt förhållande såsom en bomb.
En annan läkare meddelar senare att ingen fara föreligger
och att gamle doktorn, som rest hem till Österrike nu för gott,
haft fel. Jag ber dig att få tala med den nye läkaren,
men du har sagt: "Nej, gör ej det."
Och vad skall jag då tro? Kan mina sista tvivel skingras på så sätt?
Du hatar all alkoholism av lättförståeliga skäl,
och du föraktar hjärtligt alla drinkare, missbrukare och rökare
och menar att man endast skadar dem
med att man tycker synd om dem och hjälper dem.
Allt det är sunt och gott och riktigt.
Men är du då själv helt fri från laster?
Du umgås med Charlotte, den av sin styvfar stackars skändade prostituerade,
som idkar samlag med ett antal och som önskar pippa hela världen,
du förstår den arma varelsen, hon har din fulla sympati,
du anser henne bättre än var jungfru,
och själv suger du min kuk och tumme som besatt
och tröttnar aldrig på att be mig om ett samlag.
Är det kärlek eller är det liderlighet?
Väl jag vet hur varmt och sant du älskar mig,
men måste kärleken då vara så besatt,
ha sådan slagsida åt sexualiteten, vara så materialiserad?
Att jag älskar dig och mera än jag älskat någon förr är säkert,
men är sexualiteten, denna oestetiska själsskadliga förslappande tidsmördande vulgaritet,
när den är kärlekens allenaste kriterium och en daglig vana
och föremålet för ett ständigt hett okontrollerbart hänsynslöst begär,
ej lika mycket en besatthet som alkoholismen, rökning, annat missbruk och spelgalenskap?
Och minns, att även biorytmerna utvisade

att vi går bra ihop intellektuellt och känslomässigt men ej fysiskt.
Om du mäktar skingra alla dessa mina tvivel,
då allenast är det möjligt för mig även
att ge dig det yttersta.

91. Våldtäkten

Hon behöll trosorna på medan jag låg helt naken.
Så hade det brukats emellan oss: den ena parten behöll alltid trosorna på.
Själv var jag mera hågad att älska på natten, då jag slapp se henne i mörkret -
hon var ju långt äldre än jag -
medan hon gärna lekte med mig fram på morgonen,
när jag ville vara i fred helst;
jag hade uttryckligen bett henne om att få undvara det sexuella i dagsljus.
Men just denna morgonen var hon på bettet och tog av sig trosorna.
Hon provocerade mig till det yttersta och grep om kuken på mig
för att tvinga den in i sin slida.
Den första attacken parerade jag,
men när den snart upprepades måste jag göra det klart för den uppspelta
att jag ej var på humör nu att skämta.
Jag slet min lem ur hennes hand med milt våld.
Men när hennes attack nu upprepades för tredje gången
och utan att hon hade hörsammat varningen det allra minsta,
så gick det för långt.
Min själ fick en black-out, och jag såg bara svart,
ty det var där i själen som något gick sönder.
I den stunden sprack hopplöst vårt ljuva äktenskap.
Hon hade visat sin avsikt att tvinga mig till sig med våld,
det var en tankens våldtäkt hos kvinnan mot mannen,
och därmed sprack den stora blå illusionen om henne:
hon var lika liderlig som alla andra.
Förgäves så hade jag trott henne ärbar till skillnad från alla de andra.
Och aldrig kan någonting locka mig mer till den sängen,
att sova hos henne, som jag ändå älskade
varmare än hon förtjänade.

92. Den eviga oskulden

Tio förlovningar och tvenne giftermål:
ändå är hon en oskuld,
en oskuld som icke kan fläckas och tädas,
helt oförstörbar i sin positivism och osårbarhet.
Hon älskar vem som helst och har ej skytt att gå med någon enda till sängs
som har inbjudit henne;
hon älskar att pippa och skulle helst pippa med alla
och anser att hon skulle kunna få vem som helst hos sig i sängen
och till och med kungen och påven
och knullar och säger att hon vill ha barn med sin man
blott av kärlek till honom
och har för sin säkerhets skull
hos sin gynekolog lagt sig samtidigt till med spiral
utan att säga därom ett ord för sin man.
Vilken dubbelmoral och logik hos en kvinna!
Och för henne är det fullkomligt naturligt och oskyldigt
om inte rentav en plikt
att försöka det yttersta och även *tvinga* sin man till att pippa.
Vad skall man tro om sådan paradoxal syndig oskuld?
Man kan ej bli arg, för hon är ju så glad och så positiv
och menar alltid så väl,
vare sig hon är medveten om vad hon säger och gör eller inte.
Att hennes man plågad till döds av den oberäkneligas nycker och infall

är hemma och kvaddad till sängs av hög feber och veckolång huvudvärk
tar hon med samma ryck på sina axlar och lätthet:
hon är oförstörbar,
en professionell mansförbrukare,
som alla män måste älska
till deras och hennes fördärv
i ett slags utförsbacke som aldrig tar slut,
ty hon tröttnar ej någonsin och lever endast
för farten i sin utförsbackes besinningslöshet.

93. *Min kallelse*

Jag är icke skapad för kärlek.
Jag föddes ej för att ta hand om familj och ge barn
till den sämsta av tänkbara världar.
Jag föddes av Gud blott för att älska honom och älskas av honom,
för att sprida, älska och utbreda Anden i världen.
Och därför så omfattar min kärlek samtliga människor
från narkomanen till Persiens fanatiker,
från den olyckliga horan till brottslingen,
från kommunisten till kapitalisten,
fastän jag vet båda har fel.
Ingen mänska står bortom min kärlek,
och ingen kan någonsin tvinga mig älska en enskild person mer än andra.
Den mänska som träder emellan förhållandet mellan mig och en som sämre är
måste bli mera min ovän än den som är sämre,
hur mycket mer den som är bättre än älskar mig.
Min kärlek är och skall vara i evighet lika för alla,
och ve den som tror att han fattar och omfattar den mer än andra.
Jag föddes för kärlek allenast, men endast för kärlek i Anden,
för Guds universella eviga och allomfattande kärlek,
som är vad som håller all världen vid liv,
som är dess enda livskälla
och som är det allra endaste som alltid gör att vår värld lever vidare
med sin natur och oändlighet
trots all logik och trots mänskan, - trots allt.

94. *Häxan*

Akta er för henne, män!
Hon finns i varje kvinna.
Det äktenskap som icke grundar sig på enbart vänskap
är förutbestämt till att sluta med vad som är värre än döden.
Tro aldrig på kärleken. Den är en lögn.
Ingen kvinna förtjänar att älskas,
och kärleken gömmer ofelbart
så fort dess passion är ett faktum
den själsmördande skorpiontaggen
vars svarta gift aldrig kan rensas ut.
När en man ägs av kvinnan
så är han en död man.
Och mannen kan blott äga kvinnan
om akten är fri från passion och allenast baseras på vänskap
och på ömsesidig respekt och from överenskommelse.
Allting annat är våldtäkt
och ett säkert steg emot självmord.
Passionen är häxan som finns i var kvinna.
Allenast den orörda och ointagliga jungfrun
samt den trogna lyckliga modern är ärbara.
Den man som vet detta
och som därför aldrig vidrör en kvinna

av misstänksamhet
är den trognaste älskaren
som därför älskas av alla
och som därför aldrig förtjänar att äga en kvinna.

95. *Bön*

Hon representerar allt det som jag alltid har fruktat och hatat:
den krassa materialismen och steriliteten,
den omänskliga teknologiska funktionalismen
och det kallt beräknande utnyttjandet,
helt egoistiskt och opportunistiskt, därav
på bekostnad av allt det naturliga, mänskliga, goda och eviga.
De kallar maskineriet kultur och civilisation
som allenast för människorna bort från varandra
och hjärntvättar och isolerar dem
medan det i själva verket är endast
kultur- och civilisationssjälvmod,
onatur och barbari, som allenast ger näring åt våld,
vilken verklighetsflykt som helst, droger och alkohol och anarki
och en obotlig negativism hos livskärnpunkten i varje samhälle:
ungdomen.
Krossa materialismen, det opportunistiska och egoistiska tänkandet,
och aldrig förr skall vår mänsklighet åter bli mänsklig,
som den dock ibland visat sig kunna vara.
Hon har alla prylar: en elgitarr,
en helsyntetisk musikmaskin som icke kan ge en falsk ton ifrån sig,
en katt som får P-piller, ja, tvingas intaga P-piller,
och själv har hon en spiral,
så att hon fritt kan knulla med vem som helst
utan att någonsin löpa den risken att få ett ovälkommet barn.
Sådan är denna värld som du skapat, o Gud.
Kan du göra den sämre?

96. *Mitt misslyckade äktenskap*

Hon ville mig endast väl, och det vill hon fortfarande.
Hon sade redan i början av vår union
att jag var hennes största och sannaste kärlek,
att hon aldrig velat ha barn med en annan än mig före mig,
och att hon efter mig aldrig mer skulle älska en man,
och det vet jag att hon tänker hålla.
Och hur kunde jag då inlåta mig med denna nio år äldre dam
med sina hemska små gamklor till händer,
med den grova munnen och gumm-skrynkliga överläppen
och de tjocka säckpåsarna under ögonen?
Hon övertalade mig.
"Om tre år är du redan för gammal för att mera intaga kvinnor:
då blir du en unkarl för resten av livet."
Och jag ville smaka på det sexuella
och känna på den för mig okända sidan av livet.
Jag tillät mig lockas till sängen av henne.
Och alltid har jag längtat åter till barndomens oskuld och värme,
dess trygghet och familjelycka
och har alltid önskat att bilda en egen familj.
Och här hade jag chansen trots min obefintliga livsinkomst.
Men hon missbrukade mig sexuellt,
och därvid så förlorade jag en väsentlig portion av min integritet,
som jag aldrig på något sätt kan få tillbaka.
Och därför så ångrar jag bittert
att jag gick med på att ge henne min kropp,

och det tänker jag ångra för resten av livet.
Som den siste av hennes tio förlovningar
blev ingen av dem så förbrukad av henne som jag.

97. *Den svenska byråkratin*

1.

Min åklagare var en fet och nervös, ganska pratsam och osund astmatisk och rökande käring.
Hon var mycket vänlig men talade ständigt i ett, som för att be om ursäkt för hela systemet.
Min domare var en högfärdig och flintskallig skinntorr pedant,
som klart njöt av att fälla en fällande dom
och som knappt kunde vänta med att utan hänsyn till mänskliga faktorn
avkunna den med klubbans kraft: klubban är substitutet för våldet.
Ej någon försvarade mig. Men vi tre var ej ensamma.
Med oss satt sex andra människor: en sekreterare jämte fem nämndemän.
Dessa sex var inget annat än helt anonyma och tigande hjärtan och fysionomier av sten.
Intet knyst, ingen min, ingen blick, bara stelhet:
"Vi finns bara här för att se dig gå under."
Jag kom dit i de bästa avsikter för att få svara på frågor,
men de ställde mig inga frågor.
De krävde mig blott på ett papper som kunde bevisa
att jag hade levt under gränsen för existensminimum.
När jag ej hade det pappret och inget bevis för min oskuld
förutom min ärliga nuna, fullkomliga öppenhet och min försäkran på hedersord
dömde de mig på den grund att det icke var möjligt för någon att leva på så knappa medel.
Och domen blev att jag omgående skulle betala sex tusen i restskatt.
Och jag överklagade, men ändå kräver mig fogden på sex tusen kronor
som jag icke har och ej någonsin haft och ej heller har någon den ringaste avsikt
att till deras fromma förtjäna.

2.

Min familjs bästa vänner, välbärgade och miljonärer,
med sitt på det torra: ett lantställe, villa och pengar i Schweiz.
Icke tiggde jag om deras hjälp. Jag blott framlade min ganska märkliga situation.
Herrn i huset, en bankdirektör, moderat och förnuftig,
en klart oförsonlig och uttalad fiende till socialismen,
som alla med initiativ måste vara i detta land,
gav mig det rådet att söka få bistånd från Försäkringskassan.
Så är även han byråkrat: ingen hjälp vill de ge, men de hänvisar gärna till andra.
En annan tät mänsklig och kulturellt framstående miljonärsfamilj
hos vilka jag varje vecka stod för underhållningen
genom att skickligt hantera en underbar flygel av märket Gaveau
sålde så plötsligt helt utan förvarning bort hela flygeln för gott
bara för tio tusen riksdaler, för att de behövde kontanter.
De är miljonärer, vart barn har miljonen på banken, och barnen är fyra,
och de säljer sin ovärderliga flygel för blott tio tusen
och skrotar sålunda sin huspianist!
Jag har känt dem i tio år, och aldrig hjälpte de mig med ett öre.
Och spela för dem fick jag bara så länge tills de fick omänskliga nycken
att skrota min levande klassiska söndagsmusik
för att göra sig rikare.

3.

Klockan var åtta på kvällen, och jag var försenad.
Jag skulle ge pianolektioner till två rara döttrar i huset.
Det regnade icke men var ganska mulet och fuktigt.
Som jag var försenad så önskade jag komma fram illa kvickt,
och i brådskan så glömde jag sätta på ljuset på cykeln.
När jag till slut anlände till barnens hus och steg av cykeln

stannade bakom mig en större bil, och ur bilen utstiger en man som vill tala med mig. Och jag ser att han är en polis och hans bil en polisbil. De har legat efter mig och smugit bakifrån på mig i mörkret. "Har du ingen lampa på cykeln?" hörs den obehagliga frågan. Eleverna väntar på mig. Jag har bråttom. "Naturligtvis har jag belysning." "Få se," säger kärve polisen, och jag måste snurra på hjulet. Men hjulet är fuktigt av vätan på gatan, och dynamon vill icke genast fungera. "Kom med här," förkunnar otåligt polisen, och jag får ej visa att lampan fungerar. I huset står barnen och glör på mig när jag förs in i polisbilen. Där måste jag uppge namn och adress. Jag blir kollad i datorn, man fastställer att jag ej har någon kriminell bakgrund och upptäcker även att fogden har krävt mig på sex tusen kronor. Allt som ej är siffror är värdelös information om mig för dem, hur mänsklig och sann den än är. "Du har cyklat i nattmörker utan behörig belysning på fordonet. Erkänner du? Om du ej skriver under så möts vi i tingsrätten." "Lampan fungerade, men ni lät mig ej bevisa det." "Den lyste icke så länge du cyklade. Böterna läggs på den skuld som du redan har hos Kronofogden. Vi har gett dig tjugo procent i rabatt." "Men på lappen här står det, att brottet är att cykeln saknat belysning. Men min cykel äger belysning. Blott vätan förorsakade att den ej genast lyste." "Förstår du ej hur dumt det låter som du nu här säger? Vad som står på lappen betyder att du cyklat utan att lampan har lyst. Så skriv under." Eleverna väntade på mig. De glodde med sina föräldrar från fönstret i huset. Jag grät och skrev under och fick sedan gå efter en extra halvtimmes helt meningslösa försening. Mot denna förödmjukelse: en polis som ger sig på en fattig cyklist, efter att denne stannat, för en bagatell, och förutan att ge honom chans att försvara sig och tvinga honom till att skriva på en bekännelse i hans elevs och deras föräldrars förkrossande åsyn var fogdens omänskliga krav på sex tusen en småsak.

98. *Kärlekens falskhet*

Hon påstod sig älska mig mera än någon man före mig. Jag var den förste hon ville ha barn med. De fyrtiofyra var inget att ha emot mig, - bara ytliga lösa förbindelser. Och aldrig hade hon förr velat ha barn med någon man. Ständigt försäkrade hon detta heligt och dyrt. Jag gick på hennes kärlek och älskade henne och lät mig förföras. Jag blundade för hennes gamhänder, gumläppar och ögonpåsar. Vi levde som gifta, tills hon en dag visade sin rätta sida, då hon som en frossande glupsk obehärskad hyena vansinnig av åtrå begynte att dra i min penis med sina ohyggliga gamhänder. Då gick det upp för mig att hon från början allenast det önskat att utnyttja mig sexuellt. Jag var bara för henne ett köttsligt sexualobjekt utan en själ. Annars skulle hon icke i sängen mot sin egen partner på så sätt ha brukat rått våld, ty det var icke någonting annat. På samma sätt använde Kvinnan sin djävulska list när hon i maskopi med min syster beslöt att, för att jag ej hyllade Läran, fatalt köra ut mig från hemmet och så isolera min fader från mig, så att hon ensam kunde få äga och utnyttja honom för Läran och sina personliga och ekonomiska syften. Min far var mot Läran, min moder och syster var för den, och jag ensam stod på min fars sida. Men kvinnan kan ej behärska sig utan är djävulens verktyg för evigt och låter beständigt den smutsiga onskan besegra och korsfästa oskulden och ta ifrån den dess rätt

att förkunna upprörande Sanningen.
Kejsar Augustus' fru Livia var kärlek allenast,
och därför var hon bara falskhet.
Som kronan på verket, som fullkomningen av sitt äktenskap med mig,
det låtsasförhållandet, som blott var en hemsk makaber och ond komedi,
tyckte hon, efter att jag gjort motstånd mot hennes ojusta metoder,
att jag skulle uppsöka kvalificerad psykiatrisk vård och psykologisk rådgivning.
Ty kärleken, menar var kvinna, är aldrig vad som det är fel på,
men sanningen blott får ej någonsin uttryckas eller ges efter för.
Ty kvinnan är bara kärlek och sanningens eviga fiende därför;
ty Kärlekens motsats och endaste överman
är nakna Sanningen.

99. *Vanäran*

1.

Jag fick aldrig någon chans.
När den gav upp vars kör jag bistått i fem år
fick jag ej efterträda honom såsom dirigent.
När jag fick en konsertlokal till mitt förfogande
så kom det till konserten med ett uruppförande och allt
en summa summarum av en person.
Jag uteslöts ur detta Röda Korsets och humanitaristernas konserthus
av hysteriska madamer som blott ville prata
och ej störas av musik och annan tanken vilseförande
och sexualiteten störande påträngande musik och skönhet
om de ej i sin tur fick förföra mig.
Jag har en dåligt lönad organisttjänst
med en kör på fyra pensionärer
som ej sjunger rent fast det blott finns en stämma.
Min musik vill ingen veta av: riksradien själv har ratat den
av skälet att den saknar variation.
Att den dock har allt annat, som rytmik och harmoni och melodi
och dessutom är vacker och dynamisk och spirituellt
är utan all betydelse: musik skall vara ful, modern och experimentell.
En musiker helt isolerad, utan instrument, publik och pengar
utan möjlighet att någonsin förmå försörja sig på det han kan -
vad måste bli hans öde?
Att ge upp förr eller senare och skrota sin musik.
Det är det enda kloka han kan göra om han önskar klara sig.
Förr eller senare så tvingas han därtill.
Men den är icke musiker
som frivilligt kan avstå sin musik och leva med det offret
och ej hellre då försaka livet genom självmord.

2.

Jag bodde i Haga bland knarkare och andra långhåriga kriminella socialfall
i tre år och lärde mig älska de utslagna för deras mänsklighet.
Genom en slump och god tur med stipendium och goda kontakter
så kunde jag flytta till bättre kvarter med den lägsta godtagbara standard
och bo där bland bättre folk som en normal social individ.
Men taxeringssystemet förgjorde min ekonomi och tog från mig stipendiet,
och efter en hopplös kamp mot byråkraternas stenhjärtan
ser jag mig nödsakad nu att bege mig tillbaka till Haga
med pick och pack, piano och noter,
tillbaka till knarkande grannar, tillbaka till uteklosetten,
tillbaka till bristen på värme och dusch, hygien och normal mänsklig anständighet.
Det är vanärans släkte som bor där och har det som sitt reservat.
Paulus sade, att långt hår hos mannen är tecken på vanära,

och inga är då så vanärade som de utslagna knarkarna nere i Haga.
Och ingenting vanäras mänskan idag såsom knarket.
Men korsets symbol var från början ett vanärens tecken,
och aldrig blev den fula vanäran större och hemskare än genom Jesus,
som dock därigenom blev världsalltets frälsare.
Så är det även med knarkarna:
deras ohyggliga vanära är deras stolthet.
Skall jag då bli vanärens offer som de,
socialfall och utslagen, alkoholist, narkoman, utan framtid
och prisgiven åt detta tekniska samhälles omänsklighets obefintliga nyckfulla barmhärtighet?
Nej. Min vanära skall bliva större.

100. Döden

O död, du livets ljuva bröd,
dess enda lön, dess högsta svar på varje bön,
jag hälsar dig, min vän, som håller av mig än
och varmare än förr: du står på glänt, min dörr,
och öppnar dig mot livet, som det lär stå skrivet;
att döden är dess högsta ljus och lycka,
dess paradiset, som ingen mer från dig kan rycka.
Varmare för varje dag har döden strålat mot mig hän,
omfamnat mig och gripit mig allt intensivare, allt mera vän
för varje dag, för var allt mörkare och kallare,
mer ödslig, tom, mer ensam och förfärlig dag,
som blott fungerat som en tjallare
åt döden om den döende till dödens grymmast leende behag.
Du är då grym, o död, som lovar allt och saligheten
men som sedan i det stora ögonblicket
kommer samtliga förväntningar på skam.
Du är den yttersta fåfängligheten,
ty ditt paradiset är båg och blott bedrägeri.
Det finns ej ens en Gud där bortom livets draperi.
Allt är blott svek och fåvitskhet
som överväldigar den döende med sitt förbålda hån.
Om du har fruktat döden när du levde
skall du finna att du aldrig fruktat något när du dör;
ty då först träder fruktan fram förutan mask
och blottar livets helvete som endast döden kan få slut på.
Var välkommen, ljuva död, och ta mitt lik uti din famn
så att det må gå miste mänskorna.
Jag för mig självmant i din hamn
och dödar därmed allt och även all min dikt
som ändå ingen önskade begripa,
och tur det är för mänskorna;
ty dödens namn är Ordet,
och Sanningen och Gud är synonymer.
Allting annat är blott liv, fåfänglighet och trams.
I Döden endast finns det någon mening,
den är livets mening, livet självt är bara humbug,
döden endast ger det djup och allvar,
döden endast gör ett liv ett konstverk värt att leva.
Dödens ögonblick ger därför mer än födelsen
som blott inleder den makabra dans
som är den allmänmänskliga förödelsen.
När döden ej är mer
är icke livet heller värt att leva mer.
Och därför så är livets värsta fiender
de som besegrar döden.
Låt döden komma.
Endast den kan tukta människan
och kuva hennes hybris.

Den dör störst
som i sin död ger döden mest rätt emot mänskligheten,
som gör sin död till livets starkaste protest.
Så dör jag lycklig
som här i min död
skall döda alltför många andra.

Sista kapitlet.

På den långa resa som vi gjorde i bil på jakt efter vår man Emanuel Weiss, som förde oss genom Malmö och Köpenhamn, Hamburg och Amsterdam, Frankfurt och Strasbourg, Paris och Marseille, Barcelona och Genua, Milano, Verona, Venedig och Rom, Neapel och Brindisi, Patras och Athen, Konstantinopel och Ankara ner till Beirut, skall vi inte spilla mer än nödvändigt många ord. Vi ville i första hand veta om han var en bedragare eller inte. Jag ansåg att han måste vara det, min kamrat Thomas var av motsatt mening, medan Louise, som blivit av med sin tio år yngre polack, klokt nog menade att vi ännu inte kunde avgöra saken. Mannens spår hade varit omöjligt att följa, om han inte haft den egenheten att alltid lämna efter sig ett klart minne och visitkort i varje stads värsta narkomanghetto. I Hamburgs och Amsterdams hemskaste samhällskloaker lärde vi oss att vår man alltid på sådana ställen lämnade efter sig en ledtråd till vart han ämnade sig därefter.

Hans hopp hit och dit, från Hamburg till Amsterdam, från Strasbourg till Paris och från Marseille till Barcelona och därifrån med båt till Genua konfunderade oss mycket, och vi trodde ofta att vi hade förlorat hans spår när vi inte hade det, och det var tack vare Louises intuition som vi aldrig släppte det.

Krigets Libanon - tidningarna har varit fulla om det sedan år tillbaka. Vi ville inte följa efter doktor Emanuel Weiss dit, men Thomas insisterade och Louise böjde sig. Jag hade bara att lyda majoriteten trots onda farhågor.

Vi följde hans spår och verkade äntligen hinna i fatt det. Vår spänning stegrades till det outhärdliga samtidigt som kriget och våldsamheterna upptrappades till samma grad. Vi kände oss för varje timme allt närmare brännpunkten i ett ständigt intensifierat sanningens ögonblick.

Slutligen visste vi var vi hade honom. Vi ville bara prata med honom och ta reda på vem han egentligen var, ty hans kunskaper hade övertygat oss alla om att han åtminstone var någonting. Vi åkte ner i vår Land Rover mot de södra utkanterna av Beirut. Vi möttes av tjock brandrök och beväpnade libanesiska soldater i israelisk tjänst. Området var avspärrat. Gevärskild dånade oavbrutet därifrån.

För att göra en saftig historia kort: dagen efteråt spreds nyheten på alla världens löpsedlar om den israeliska massakern på hundratals libanesiska civila. Massakern hade utförts av libaneser men tydligen med israeliska militärers goda minne. När vi med andra journalister fick komma in och ta massakerns offer i skärskådande kunde Louise identifiera en av dem som vår man Emanuel Weiss.

En mager man med slitna anletsdrag och helt askblont hår men med ungdomlig konstitution: han kunde verkligen vara vad som helst mellan 40 och 70. Men han var stendöd. Han hade skjutits med ett flertal dödande skott för att han befunnit sig tillsammans med vanliga civila muhammedaner. Om detta var den nästan 2000-årige vandrande juden Ahasverus så var han inte längre vid liv. Han fick i så fall säkert stifta bekantskap med israeliska soldater men icke med sitt hemlands jord, om han hade något. Och om han fick återse Jesus eller inte, vars död han varit medskyldig till och kanske varit den första anstiftaren till, får vi aldrig veta.

Och var det verkligen han? Louise medgav att hon inte kunde vara hundra procentigt säker. Även Thomas hade mött Emanuel Weiss i Haga men kunde

endast påstå att liket vi funnit mycket väl kunde vara han. Våra efterforskningar om denne man i Beirut visade att han var europé och talat alla språk flytande men ingenting mer än det. Ingen hade vetat vad han hette.

Det enda säkra var att han var jude. Därom vittnade hans utseende, som var som direkt urstiget ur Gamla Testamentet och ur samariternas sekt: det var bara långhårigheten och skägget som saknades bilden av en profet. Detta enda faktum övertygade Thomas och Louise men inte mig.

Jag tvivlar ännu, mest på grund av att ingen kan kontrollera alla hans astrologiska uppgifter. Lika litet som någon eller någonting kan verifiera en enda av dem kan någon eller någonting bevisa någon enda av dem vara falsk, då vi inte vet hur mannen bar sig åt för att komma fram till sina kalkyler och då han innan han lämnade Göteborg fullständigt förstörde den astrologiska tolkningsnyckel som han hade ägt. Ty en sådan hade han haft. Det visste alla astrologer i Göteborg, och den var legendarisk, ty den var ofelbar. Det visste alla som fått sina horoskop tolkade av honom.

Om han var den han utgav sig för att vara, vilket vi aldrig kommer att få veta, så har han i döden tagit med sig en ovärderlig yrkeskunnighet förvärvat under en knappt 2000-årig praktik, och i så fall är även astrologin något absolut vederhäftigt. Men det är lika möjligt att han som Cagliostro och L. Ron Hubbard var en fanatisk charlatan med så stark fantasi att han trodde på sina egna inbillningar mer än på verkligheten. Båda möjligheterna är lika trovärdiga, och att definitivt utesluta den ena, vilkendera det än skulle vara, vore att hänge sig åt antingen krasshetens inskränkthet eller övertrons ensidighet.

Ty det tragiska i frågan om icke-förnuftsbetonade lärors egenskap av bedrägeri eller icke-bedrägeri är, att det är omöjligt att i sådana områden som astrologin dra gränsen mellan vad som är sant och vad som icke är sant: en sådan gräns finns icke och kan aldrig finnas.

Det enda vi kan göra, om Emanuel Weiss var Ahasverus, är att beklaga att han i så fall inte berättade mera.

Från Beirut for vi till Jerusalem och stannade där i några dagar. Sammanlagt stannade vi i Israel i två veckor innan vi fortsatte till Egypten och pyramiderna för att sedan därifrån ta båten till Kreta och Athen. Men ständigt under dessa veckor gick jag omkring och funderade över det stora problemet: varför hade Ahasverus dött, om han var Ahasverus?

Svaret slog mig som blixten vår sista eftermiddag i Jerusalem. Denna den vackraste av alla städer, denna evigt gyllene oas för mänskligheten, denna alla de högsta mänskliga drömmarnas tindrande vagga, denna alla civilisationers förnämaste barnakrubborna saknade i all sin fullkomlighet det väsentligaste. Den saknade havet, den oinskränkta horisonten, den yttersta friheten och de obegränsade möjligheterna. Det var omöjligt för en fri människa att inte få klaustrofobi i Jerusalem, fastän det låg så högt. De nya regeringsbyggnaderna, högghuset och högskolorna stängde den fria utblicken. Den absolut klaraste självklarheten med Jerusalem var att Messias aldrig skulle inkarneras och åtminstone aldrig där. Förhoppningen om Messias var vad som saknades i Jerusalem denna höst 1982.

Vi hade just kommit tillbaka från en utflykt till berget Sinai, den numera bevisade historiska platsen för den för evigt berömda universalgudstjänsten med Israels barn i öknen ledda av Moses. Förgäves hade jag där på berget anropat Gud om ett svar på min fråga, men Gud svarar bara när man minst väntar sig det och alltid på ett överraskande vis.

"Hur gammal var din bror egentligen, Louise?" frågade jag henne helt apropå, bara för att säga något.

"Han var trettiofyra år fyllda."

Jag satte kaffet i halsen. Det var som ett bombnedslag. Med ens stod allting klart för mig. Plötsligt förstod jag exakt vår stackars vän Emanuel Weiss' situation.

Han kände David väl och umgicks med honom nästan dagligen. Han var grundligt insatt i Davids situation och såg det gå utför med honom. Men han gjorde ingenting för att hjälpa David. Så plötsligt var den unge mannen död. Ännu en gång hade Emanuel, om han var Ahasverus, framför sina ögon sett en martyr för sanningen gå till spillo. Jag mindes Weiss' ord om vilka som var de sanna kristna: män och martyrer som Rembrandt, van Gogh, Stefan Zweig, Dostojevskij och Beethoven. Här var ännu en. Och Emanuel hade ingenting gjort för att förhindra korsfästelsen.

Likheten med Jesu öde var alltför påfallande. Även David var 33 1/3 år gammal, som finländaren i Canada, som Evita Perón, som Jesus från Nasaret. Och även David hade dött för andras synders skull.

Emanuel hade blivit upprörd och rädd. Ingenting fruktade han såsom sitt eget öde: att ständigt nödgas bli vittne till hur den som han höll kärast gick förlorad framför ögonen på honom och det genom hans eget, Ahasverus' eget förvållande. Skrämmd lämnade han Göteborg i panisk flykt och visste inte vart han skulle ta vägen. Därför for han kors och tvärs i Europa under tre långa månader.

Men Davids öde var droppen som blev för mycket för honom. Han gjorde slag i saken och återvände till Israel, som han inte sett på mer än 1900 år.

Men Jesus fanns inte i Israel. Jesus hade funnits i Göteborg, och han själv hade bistått honom i hans självuppgivelse. Därför kom aldrig Emanuel fram till Israel. Han mötte sitt öde var kanske också den nya staten Israel hade mött sitt öde: i en onödig massaker i Beirut.

Var då David Jesus? Ja, men han var inte den ende. Jesus finns alltid överallt. Han är den som alltid mest behöver hjälp och minst av alla får det. Han finns i alla städer, i alla länder överallt alltid. Men Emanuel "Ahasverus" Weiss hade mött honom en gång för mycket och även stjälpit honom en gång för mycket.

Hans slut är ett mysterium som aldrig kommer att kunna lösas. Kanske var det inte Emanuel Weiss' lik som vi påträffade, kanske Ahasverus fortfarande går omkring någonstans men med ett nytt namn och utseende, kanske har han inkarnerats i en ny kropp, eller kanske har han aldrig funnits? Vi vet ingenting. Vi vet bara att allting är möjligt.

Vid min återkomst till Göteborg hittade jag bland postanhopningarna i min brevlåda ett brev stämplat och frimärkt i Jerusalem. Det var postat några veckor efter Beirutmassakern. Jag häpnade när jag läste avsändaren: "Ahasverus". Naturligtvis öppnade jag det genast.

Så här löd dess innehåll:

"Min käre förföljare,

Du lyckades skugga mig ända fram till Beirut, men där gav du dumt nog upp. Nu har du för alltid tappat spåret därför och kommer aldrig att få upp det igen.

För att eventuellt glädja dig ville jag ge dig detta post scriptum till det manuskript som du just har läst. Ty vad vore historien värd utan några personliga ord om Jerusalem, världens centralpunkt och historiens ansikte och kärna? Jag tycker att jag borde bereda läsaren av mitt manuskript även *den* viktiga pusselbiten, eftersom jag nu för en gångs skull råkar vara här igen.

Platsen var Abraham tänkte offra Isak, var Jesus korsfästes och varifrån Muhammed önskade att världen skulle tro att han flög i luften har sedan dessa händelser alltid stått i centrum för alla historiens viktigaste skeden mest till skada för staden själv. Den judiska civilisationen under konung David var en universell höjdpunkt i historien, om Nebukadnessar ej erövrat Jerusalem hade han ej blivit så namnkunnig som han alltjämt är än idag, Pompejus Magnus' och republiken Roms ära och framgång nådde sin klimax i och med erövringen av Jerusalem varefter båda delarna, Pompejus och hans romerska republik, gick åt helvete, ingen har någonsin grundat en större religion än Jesus genom sin offerdöd i Jerusalem, och genom hans agerande drevs den första kilen in mellan judendom och den romerska världsordningen. Denna kil drevs allt hårdare in under de följande årtiondena genom de kristnas världsförnekelse och genom judendomens alltmer upproriska attityd mot Rom. Tiberius var jämförelsevis tolerant, men både Caligula och Claudius begick svåra övergrepp mot judarna. Ändå var Jerusalems undergång år 70 enbart judarnas eget fel.

Jag älskade sådana gamla vise män som Jochanan ben Sackai och Gamaliel den äldre, som aldrig tröttnade på att i det oändliga tjata om att den enda rätta världspolitikerna någonsin var "fred till vilket pris som helst". Sådana män har alltid haft rätt och skall alltid ha rätt, men de har alltid föraktats av världen. Jochanan ben Sackai och Flavius Josefus stämplades för evärdliga tider som fegisar när de under belägringen av Jerusalem lämnade staden för att försöka försona judendomen med Rom. I stället hyllas de båda galningarna rabbi Akiba och Simon bar Kochba som oöverträffade hjältar för att de predikade våld mot Rom och åstadkom våld mot Rom och åstadkom Jerusalems förstörelse därmed. Förvisso var sådana fanatiker saliga män, men att sådana åstadkom templets förstörelse kan aldrig förlåtas dem.

Under hela Medeltiden från kejsar Henriks besök i Canossa till kejsar Fredrik II:s död knappt 200 år senare var också Jerusalem ständigt i centrum för hela världens uppmärksamhet, då hela världen under hela den tiden outtröttligt slösade bort sin bästa mankraft på att bråka om den staden. Det stora fatala fel som korstågsledarna från början begick och sedan aldrig tröttnade på att fortsätta begå var att fullkomligt försumma att ta judarna med i beräkningarna. Varje korstågs initiativ utlöste judeförföljelser, varför korstågsriddarna aldrig fick judendomen med sig. Därför och enbart därför gick varje korståg på tok.

Det första lyckades ju visserligen i någon mån, då det så hjärtligt och över lag besjälades av verklig samarbetsanda: det lyckades för att det inte hade någon högsta ledare, utan alla ledarna och riddarna och soldaterna hjälptes faktiskt åt. Det första splitet och det sista, som vållade korsriddarnas undergång, såddes av misshandlade judar.

Det fanns dock några få lysande undantag bland korstågsledarna. Dessa var två. Det var Fredrik Barbarossa och hans sonson Fredrik II. Båda dessas korståg var enbart berömliga så länge de varade, båda kejsarna var lysande furstar, och särskilt den senare var till och med judarnas vän. Därför var han den ende som någonsin lyckades intaga Jerusalem utan större svårighet. Men Fredrik Barbarossas korståg var det ädlaste. En ypperlig här på 100,000 man löpte snabbt och i god ordning hela vägen från Regensburg till Ikonium utan plundringar, utan förluster och nästan helt utan fläckad moral och verkade fullkomligt oövervinnliga. De hade bemästrat hela Orienten om kejsaren hade fått leva, ty han ensam gav detta korståg dess så otroliga moraliska styrka. Sultanen Saladin, vars livs högsta berömmelse och lycka hade åstadkommit genom erövringen av Jerusalem från de kristne, bävade och darrade inför ryktet om denne gamle storslagne kejsare värre än för någon övermäktig fiende på nära håll. Men liksom för att bevisa sin oumbärlighet och sin mänskliga storhet dukade den gamle kejsaren under inför naturen, varvid hela detta underbara och så

framgångsrika korståg kom av sig. Det genomfördes först under den ännu mer upplyste Fredrik II.

Vilken underbar mannakraft korstågen till det Heliga Landet hade att uppvisa! Det var idel hjältedygder och riddarära, äventyrlighet utan gränser och fanatisk extas som ledde till självutplåning, som i Ludvig den heliges, Franciscus och barnkorstågets fall. Vett sänkades från början till slut och uppvisades endast av de tyska kejsarna. Galnast och mest självdestruktiva var påvarna, som aldrig upphörde att driva ut mera européer till en säker död i Orienten och som genom sitt vanvettiga hatiska och enbart destruktiva krig mot det tyska kejsardömet endast åstadkom kyrkans eget fördärv och förlusten av korstågens frukter.

Den störste korsriddaren och den mest typiske var utan tvivel Rikard Lejonhjärta, denne galning, som aldrig gjorde något om det inte var grant eller häftigt eller effektfullt. Han var ingen politiker utan endast en äventyrare och fantast. Han var ingen krigare utan mera en hejdundrande sportare. Hos honom var alla de allmännaste korsriddaregenskaperna flagranta in absurdum: helt regerad av sina nycker följde han aldrig några planer, höll han aldrig några löften, såg han aldrig till sin egen fördel och brydde han sig sju om framtiden. Han var en romantiker som alla korstågsriddarna var men han mera än någon annan. Walter Scott och Robin Hood-legenderna har gjort honom större rättvisa än man tror. Han var en krigets improvisatör, något som en krigsledare aldrig får vara.

Nog sagt om korstågen. De slutade lika illa som de började, och värst gick det alltid för Jerusalem och de andra städer som korsriddarna mest byggde upp. Och ändå: hur mycket kan man inte lära av korstågstiden idag, när ett nytt Israel har uppstått som så mycket liknar korsriddarnas ansträngt upprätthållna konungarrike Jerusalem!

Liksom Israel stred korsriddarna mot en övermäktig fiende: islam, den mest övermodiga och därför den mest vanvettiga av alla religioner. Liksom Israel hade korsriddarna vanligen framgång mot denna övermäktiga fiende när de blott var samlade och hågade att parlamentera. Liksom Israel berodde korsfararstatens existens uteslutande på ekonomisk och praktisk hjälp utifrån, från väst. Om detta stöd försvinner måste Israel liksom korsfararstaten gå under.

Korsfararstaten var dock värd att upprätthållas. Genom de länge underhållna hamnstäderna Antiokia, Tyrus, Sidon, Tripolis, Ackon, Haifa, Jaffa och Beirut utvecklades en storslagen handels- och affärsverksamhet som både västern och östern hade magnifik nytta av. Under ett sekel var korsfararstaten Jerusalem den underbara bron mellan öst och väst, som delvis förenade dem i konstruktivt utbyte med varandra. Ingen stad förstod detta bättre än de kloka handelsmännens Venedig, och ingen stad skodde sig mera på korstågen än Venedig. Och genom Venedigs kontakter österut med Orienten inte minst genom Marco Polo kom de första impulserna i gång som startade renässansen.

Världen behöver en stat som Israel och måste bistå den med alla medel. Och Israel måste bevara världsfreden till vilket pris som helst. Det är Israels världspolitiska uppgift. Jerusalem får icke falla en gång till.

Eller som rabbi Gamaliel en gång sade till aposteln Paulus:

'Alla religioner är värdelösa i jämförelse med den goda gärningen. Och den goda gärningen kan endast åstadkommas genom fredligt samarbete med sin nästa.'

Din vän Ahasverus."

Appendix.

Skatteprocessen mot David Holmgren.

Vederbörande, född 1948, deklarerar första gången 1970 en inkomst på 2400 kronor och deklarerar sedan hederligt varje år.

1971 lämnar han sitt föräldrahem, lever omodernt och förtjänar det året 2400 kronor på en pianoelev, bidrag från föräldrarna samt studiebidrag.

1972 förtjänar han 2400 kronor på 3 pianoelever samt studiebidrag.

1973 förtjänar han 2400 kronor på 3 pianoelever samt studiebidrag.

1974 får han en fast organisttjänst i en kristen församling, var han i fast lön får 600 kronor i månaden. För tjänstens skull släpper han sina elever. Årsinkomst: 6000 kronor.

1975 får han i juni efter femton månaders tjänst avsked på grått papper och lever för resten av året på arbetslöshetsbidrag och besparingar. Årsinkomst: 6000 kronor.

1976 har vederbörande fyra elever, börjar åter studera och börjar stämma pianon. Han stämmer dock högst ogärna då han är utbildad och saknar en pianoteknikers kunskaper. Årsinkomst: 6000 kronor.

1977 fortsätter han med detta, har sju elever som han för det mesta äter hemma hos och stämmer pianon när nöden faller på. Han bor alltjämt omodernt utan vare sig varmvatten, centralvärme eller toalett inomhus, och årets sammanlagda boendekostnad uppgår till 4200 kronor. Han tar ett nytt studielån som han sätter in på banken, och hans studieskulder uppgår därmed enligt centrala Studiestödsnämndens skuldbesked till 17,000 kronor, av vilka han endast har förbrukat 6000. Taxerad årsinkomst: 6000 kronor.

1978 får han en ny organisttjänst i en ny församling. Fast månadslön: 666:65 kronor. För tjänstens skull släpper han några elever och avvecklar han stämningsverksamheten nästan helt. Årsinkomst: 10,000 kronor.

På hösten blir han, blott för att taxeringsmyndigheterna ej tror på hans inkomstuppgifter, godtyckligt skönstaxerad för år 1977 till 15,000 kronor. Han överklagar.

1979. Årsinkomst med organisttjänst samt ny tjänst i Medborgarskolans regi med 60 kr per timme (2 timmar i veckan): 12,800 kronor.

1980, april. Vederbörande får ett stipendium från Konstnärsnämnden på 10,000 kronor och kan därigenom flytta till sin första bostad på nio år som har lägsta godtagbara standard.

Maj. Skönstaxeringsärendet för år 1977 kommer efter 1_ år upp i Länsrätten. I ett försök att kompromissa föreslår vederbörande att skönstaxeringen bestäms till högst 8,000 kronor, vilket avvisas utan att ens beaktas. I Länsrätten sitter den anklagade utan försvarare mot en åklagare, en arg domare och sex tigande stenansikten till nämndemän. Dessa påpekar en obalans i vederbörandes deklARATION uppstigande till

4000 kronor, som vederbörande förklarar med återbetalade skulder från gäldenärer. Trots detta fastställer Länsrätten skönstaxeringen på grundval av att vederbörande ej fört anteckningar över sina inkomster under 1977. Den dömde överklagar, emedan han aldrig förr i sitt liv hört att man måste föra bok över sina inkomster hur små de än är.

Augusti. Taxeringsintendenten bestrider hans besvär och påyrkar därigenom att myndigheterna framhärdar i sin linje att vidhålla skönstaxeringen av en individ som bevisligen levde under existensminimum, (till och med skönstaxeringsbeloppet 15,000 understiger existensminimum för 1977,) att vägra tro på hans upprepade inkomstuppgifter och att fortsätta döma honom för blotta misstanken utan att kunna bevisa hans skyldighet.

Vederbörande vänder sig till en advokat, som avger det betänkandet att han tyvärr inte kan ta sig an fallet emedan han inte klarar av sina egna skatter.

10.9. Vederbörande får en indrivning från Kronofogdemyndigheten på 8046 kronor. Han begär anstånd med betalningen.

20.9. En ny advokat kontaktas i Stockholm.

30.9. Kammarrätten upprepar Länsrättens dom därtill anmanad av taxeringsintendenten.

Vederbörande överklagar till Regeringsrätten.

17.10. Anstånd med betalningen beviljas inte genom taxeringsintendentens försorg.

Vederbörande överklagar.

9.11. Överklagandet avslås av Länsstyrelsen enbart på grund av samma envisa och allsmäktiga taxeringsintendent som anklagat och fällt vederbörande både i Länsrätten och i Kammarrätten. Att svaranden överklagat till Regeringsrätten tages ingen hänsyn till. Detta Länsstyrelsens beslut går ej att överklaga.

11.11. Hellre än att finna sig i hutlös orättvisa vidtar vederbörande den förtvivalade åtgärden att tömma sina bankkonton och använda återstoden av sitt vårstipendium (6046 kr) till att återbetala sina samtliga studieskulder (17037 kronor enligt Centrala Studiestödsnämndens skuldbesked) och gör sig därigenom helt utan pengar då han inte vill vara skyldig den svenska staten ett öre. Han tar hellre detta steg än att han låter kronofogden röra sitt stipendium. Hellre än att han låter staten rubba hans ekonomi tar han själv livet av den.

13.11. Det visar sig att Centrala Studiestödsnämnden begått ett misstag: den har sedan tre år tillbaka i sitt skuldbesked till vederbörande ej tagit med ena hälften av hans studielån från 1977, vilket betyder att hans studieskuld i själva verket har varit 23,000 kronor och att han av dessa studiemedel har förbrukat 12,000 kronor i stället för bara 6000. Därmed är den obalans i hans deklaration som han fälldes för i Länsrätten återställd och hans oskuld definitivt bevisad.

19.11. Kronofogden beslagtar vederbörandes skatteåterbäring för år 1979 på 851 kronor.

20.12. Då fortfarande ingenting hörs från Regeringsrätten skriver vederbörande ett brev till Kronofogden vari han utförligt redogör för sitt fall och bevisar sin oskuld och ber honom handla förnuftigt och avskriva fallet, då vederbörande ändå inte äger någonting av ekonomiskt värde.

Midvinter. Advokaten i Stockholm låter meddela att han på grund av skattebyråkratin tyvärr inte tror att det kan löna sig att göra någonting i vederbörandes fall.

4.1.1981. Kronofogden meddelar att han trots bevisad oskuld inte kan avskriva fallet.

26.1. Vederbörande kallas till förhör hos kronofogden. Han får göra en förteckning på allt vad han äger och även uppge sina bankkonton, vilket alltsammans uppgår till ett realistiskt värde av 500 kronor. Därmed är hans ekonomi helt underställd myndigheternas kontroll: han kan inte mer sätta in något på banken utan att riskera att kronofogden tar det, och så kommer det att vara tills Regeringsrätten medger hans oskuld.

Men Regeringsrätten, får han veta, omprövar endast 5% av alla fall som kommer in.

Februari. Vederbörande deklarerar en rekordinkomst på 17,770 kronor, tillskriver Justitiekanslern och ber denne ingripa i affären. Denne svarar negativt då han anser att skattemyndigheterna har följt paragraferna.

Maj. Ingenting har hörts från Regeringsrätten, som enligt uppgift skulle ha behandlat vederbörandes ärende i maj om någonsin.

5.6. Brev från Finansdepartementet, som låter meddela, att "en skönstaxering kan aktualiseras genom att det överskott som enligt deklarationen finns kvar för att bestrida levnadskostnaderna understiger existensminimum." Vederbörande svarar, att en individ som lever under existensminimum i så fall inte har en chans, eftersom systemet tydligen då är sådant, att det att man lever under existensminimum måste föranleda skönstaxering.

2.8. Då ingenting vidare har hörts från vare sig Regeringsrätten, Finansdepartementet eller någon annan statsinstitution har vederbörande ingenting annat att göra än att gå till Socialbyrån och tigga. Alternativet är att ta ett förvärvsarbete och ge upp den musikaliska yrkesverksamheten. Men båda dessa alternativ är omöjliga för honom att acceptera, då han är och förblir en hederlig musiker.

Så långt Davids egna ord. Den 17.11 inträffade det att det till hans adress kom bud från Kronofogden om att vederbörandes skatteåterbäring för år 1980 på 181 kronor hade beslagtagits. Därför beslöt vi att i Davids namn fortsätta processen för att se hur långt den skulle kunna drivas.

7.5.1982. Efter 1 1/2 år äntligt besked från Regeringsrätten, som dock är negativt: vederbörande förvägras prövningstillstånd, varvid Kammarrättens dom står fast.

Därmed är justitiemordet ett beseglat faktum. Utan att taga hänsyn till det misstag som studiemedelsnämnden begått som bevisar vederbörandes oskuld och utan att beakta det sorgliga faktum att denna process reducerat honom till socialfallsklassen, skrotar även Regeringsrätten denne ekonomiskt oduglige levnadskonstnär och dömer honom till att vara ekonomiskt och socialt biltog åtminstone fram till 1986 och det utan motivering.

September. Vederbörandes förste skönstaxerare Folke Hansson, taxeringsintendent Anna-Stina Nilsson, Regeringsrätten och Justitiekanslern JO-anmäles för deras ignorerande av vederbörandes bevisade oskuld.

JO svarar med att rekommendera ett Extra Ordinarie besvär till Regeringsrätten.

Januari 1983. Regeringsrättens svar på vederbörandes Extra Ordinarie besvär är att ta upp ärendet till behandling. Resultatet blir att taxeringsintendenten nödgas erkänna vederbörandes oskuld men i mycket förtäckta ordalag.

11.6. Regeringsrättens dom: vederbörande får rätt, hans skönstaxering nedsätts, och hans eget kompromissförslag från maj 1980 antages: hans beskattningsbara inkomst bestäms till 8000 kronor.

24.9. Som resultat av regeringsrättens dom anmodas vederbörande att betala 2000 kronor i restskatt.

Därmed är loppet kört. Längre kommer vi inte, alla instanser är förbrukade, och enligt myndigheternas beslut är det ofrånkomligt att David, för en inkomst på 8000 kronor 1977, vilket var 10,000 under existensminimum, sex år senare skall betala 2000 kronor i skatt, vare sig han är död eller levande, och fastän han längre varken äger något eller tjänar något.

Varje fas i denna process finns dokumenterad i skriftliga juridiskt oantastliga bevis.

Kommentar.

Detta arbete skrevs under åren 1983-84 huvudsakligen i en enrumslägenhet tillhörig en viss Doris Widell på Aschebergsgatan 9 i Göteborg ovanför "Café Angie".

Händelserna i romanen utspelar sig 1981-82, varför doktor Emanuel Weiss' titel på David Holmgrens diktsamling är missvisande då Saturnus inte gick in i Skorpionen förrän den 29 november 1982. Även måste den värde doktorn ha fel i att David Holmgrens enda retrogradala planet var Saturnus, då den enda retrogradala planeten i juli-augusti 1948 i själva verket var Jupiter. Dessa båda astrologiska uppgifter är de enda som klart kan bevisas vara felaktiga i diktverket, ty ett diktverk är det, och därför må det vara hänt. Förmodligen kunde även doktor Emanuel Weiss göra misstag, så att han förväxlade Saturnus och Jupiter med varandra, och titeln "Saturnus i Skorpionen" är måhända inte alldeles fel ur den synpunkten att verket faktiskt skrevs *efter* den 29 november 1982.

För övrigt vill vi ge läsaren en översikt över doktor Emanuel Weiss' 85 historiska kapitel, så att han vid behov kan återvända till önskvärda episoder utan att behöva söka och bläddra. De 85 kapitlens huvudpersoner är:

- 1 Konstantin den store
- 2 Julianus avfällingen
- 3-4 Dostojevskij
- 5 Leo Tolstoj
- 6 Rasputin
- 7 Abboten i Toledo
- 8 Boris Pasternak
- 9 Ivan den förskräcklige
- 10 Frankenstein
- 11 Stilicho
- 12 Karl Marx
- 13 Galla Placidia
- 14 Edgar Cayce
- 15 Beethoven
- 16-17 Herodes den gamle
- 18 Jehuda Halevi
- 19 Baruch Spinoza
- 20 Anastasia
- 21 Organisten i Berlin
- 22 Gandhi
- 23 Giotto
- 24 Alexander Severus, Aurelianus och Diocletianus
- 25 Teoderik den store
- 26 Belisarius och Justinianus
- 27 Hypatia
- 28 Muhammed
- 29 Enrico Dandolo
- 30 Timur Lenk
- 31-32 Konstantinopels fall
- 33 Kung Arthur och Jeanne d'Arc
- 34 Alexandre Dumas d.ä.
- 35 Conan Doyle

36 Jack London
37 Vincent van Gogh
38-40 Rembrandt
41 Cyrano de Bergerac
42 Casanova
43-45, 49 Cagliostro
46 Marie Antoinette
47-48, 52-53 Napoleon
50 Ludvig XVII
51 Fouché
54 Goethe
55 Tsar Alexander I
56 Finland
57 Voltaire
58 Nostradamus och Giordano Bruno
59 Musik
60 Erasmus av Rotterdam och Fredrik II av Hohenstaufen
61 Kardinal Richelieu och Henrik IV av Navarra
62 Lawrence av Arabien
63 Philippe Daudet
64 Amiral Canaris
65 Persien och Plotinos
66 Sir Joshua Reynolds
67 Kejsar Augustus
68, 70 Jesus
69 Hillel den gamle
71 Uppståndelsen
72 Kristi efterföljare
73 Paulus
74 Maria
75 Maximilien Robespierre
76 Svensken i Canada
77 Hubert Robard
78 Innocentius III
79 Tsar Nikolaj II
80 Det tyska nationalvansinnet
81 Eva Perón
82 Tiberius
83 Leonardo da Vinci
84 Alfonso X den vise och Leonardo da Vinci
85 David Holmgren
Sista kapitlet Jerusalem

Copyright © Christian Lanciai 1984